

எங்கேயும் போகவில்லை

‘ரேஷன் கார்டுக்கு முத்திரை வைக்க நாளடைக்குக் கடைசி நாள். நானும் ஒரு மாசமா கரடியாகக் கத்திக்கிட்டிருக்கேன். நீங்க ஏன்னு கூடக் கேட்க மாட்டேங்கறீங்க!’ என்று கத்திக் கொண்டிருந்தாள் சுவேதா.

‘நீ மனுஷியாகக் கத்தினாப் புரிஞ்சிருக்கும். கரடியாகக் கத்தினா எப்படிப் புரியும்?’ என்று நேரங்கெட்ட நேரத்தில் ஜோக்கடித்தான் அவள் கணவன் ராஜேந்திரன்.

‘விளையாடாதீங்க. என்ன எப்பப் பாரு விளையாட்டு?’ என்று திரும்பியவள் கைபட்டு ரசம் கூட்டி வைத்திருந்த பாத்திரம் உருண்டு சென்றது. போச்சு, இனி மறுபடியும் ஆதியோடந்தமாக ஆரம்பிக்க வேண்டும். அந்தக் கோபமும் அவனுக்குச் சேர்ந்து கொண்டது.

‘உங்களுக்கு எத்தனை சொன்னாலும் புரியாதுங்க. என்னோட கஷ்டத்தைப் புரிஞ்சுக்க இந்த வீட்டிலே ஆனே இல்லை. சமையலா நானே அமுனும். என்ன பொழப்பு இது?’ என்று அவளுள் பொங்கிய கோபம் வார்த்தைகளும், அழுகையுமாய் வெடித்தது.

எரிச்சலாகக் கரண்டியை வீசிவிட்டு ஹாலில் உட்கார்ந்தாள்.

ஜெய்சக்தி

159

எப்போதும் போலக் காலை நேரப் பரபரப்பு என்று எண்ணிக் கொண்டிருந்த கணவனுக்கு அவள் நிஜமாகவே கோபத்தில் இருக்கிறாள் எனப் புரியவும் வேடிச் செய்து கொண்டு இருந்தவன் அதை நிறுத்திவிட்டு அவளைத் திரும்பிப் பார்த்தான்.

‘பாக்காதிங்க... சும்மா, இன்னைக்கு வெறும் சாம்பார்தான். பொரியலும் கிடையாது. ரசமும் கிடையாது!’ என்றாள் வெகு கடுப்பாக.

அவனுக்கும் லேசாகக் கோபம் வந்தது. ‘ஆமா... இல்லாட்டா இங்கே தினமும் வகை வகையா செஞ்சு பரிமாற்றியாக்கும்!’ என்றான்.

‘ஏன்.. ஏன்..? நேத்திக்குச் சாயங்காலம் பூரி, மசாலா அப்பாவும், மகளும் வெட்டலே? முந்தா நாள் சாயங்காலம் வெஜிடபிள் பிரியாணி சாப்பிடலே?’ என்று அவள் பொரித்தாள்.

ராஜேந்திரனுக்கு உள்ளுக்குள் பாவம்! அவள் செய்தான்தான் என்று தோன்றியது. ஆனால், வீம்பு அதைக் காட்டிக் கொள்ள விடாமல் தடுத்தது. அவன் உடனே தன் பங்குக்கு வேறொரு பாயிண்ட்டைப் பிடித்தான்.

‘நேரம் பத்தலே, நேரம் பத்தலேங்கறியே... காலவை உங்கப்பாவை உட்கார்த்தி வைத்து அப்படி. ஃபீல்டர் காபி போட்டுக் கொடுக்கலைன்னா என்ன? அதுக்கு மட்டும் நேரம் இருக்குதாக்கும்!’ என்றான்.

‘அடப் பாவி... மனுஷா!’ என்பது போல் பார்த்து அழுகை வெடிக்கக் கேட்டாள்.

‘நாள் முழுக்க.. நாள் முழுக்க ஒரு ரெண்டரை வயசு குழந்தையை வச்சுக்கறது எவ்வளவு கஷ்டம் தெரியுமா? கொஞ்சமாவது நன்றியிருக்கா? இப்படிப் பேசறீங்களே? மாமனார் வயசானவரன்னு கூட வச்சப் பாக்காம சொல்றீங்களே?’ என்றாள்.

"என்னத்தை வச்சப் பாக்கறது? அவங்க மட்டும் மருமகன்தானேன்னு வாடகை வாங்காம இருக்காங்களா? சொளையா நம்மகிட்டே இரண்டாயிரம் ரூபா... வாடகை... வாங்கவே. அது மட்டும் நல்லாவா இருக்கு?"

சொல்லி முடித்த பிறகுதான் ராஜேந்திரன் விளையாட்டாக ஆரம்பித்த சண்டை வெகு சீரியலாக மாறிக் கொண்டிருப்பதை உணர்ந்தான்.

கவேதாவும், ராஜேந்திரனும் மாமனாருக்குச் சொந்தமான வீடுகள் ஒன்றில்தான் குடியிருந்தார்கள்.

இரண்டரை வயதில் ஒரு பெண் குழந்தை. ஐஸ்வர்யா என்று பெயர் வைத்திருந்தார்கள்.

கல்யாணமான புதிதில் அவனுடைய அம்மா, அப்பாவுடன்தான் இருந்தார்கள். கவேதா கொஞ்சம் நல்ல டைப்தான். அரக வேலையில் இருந்தாள். முதலில் தனியார் கம்பெனியில்தான் இருந்தாள். அதற்குப் பிறகு அரக வேலை கிடைத்துச் சேர்ந்து விட்டாள்.

திருமணத்திற்குப் பிறகு ஓராண்டுக்குப் பிறகே உண்டானாள். ராஜேந்திரனுக்கு இரண்டு சகோதரிகள். சாந்தா, என்றும் லக்ஷ்மி என்றும். சாந்தா சிறியவள், லக்ஷ்மி பெரியவள். இருவரும் திருமணமாகிப் போய்விட்டார்கள். ஆனால், லக்ஷ்மி ஏதாவது குட்டிக்கலகம் செய்து கொண்டு இருப்பாள். ராஜேந்திரனின் அம்மா, அப்பாவுக்கே அவள் குணம் பிடிக்காது. கவேதாவையும் அவளையும் தனிக் குடித்தனம் போகச் சொல்லி அவர்களே அனுப்பி வைத்தார்கள்.

அந்த சமயத்தில் டெல்லியில் வேலையாக இருந்த கவேதாவின் அண்ணன் சந்தோஷ்குமார் வந்திருந்தான்.

"அங்கயும் இங்கயும் போக வேண்டாம்... இங்கயே வந்துடுங்க..." என்றான்.

வந்தார்கள்.

அவர்கள் முதலில் வாடகை வேண்டாம் என்றுதான் சொன்னார்கள். ஆனால் சந்தோஷ்குமார் அப்பாவுடைய பென்ஷன் போக இந்த மூன்று வீட்டு வாடகையை வாங்கிக் கொள்ளுமாறு ஏற்பாடு செய்திருந்தான் என்பது ராஜேந்திரனுக்குத் தெரியும். அதனால், வாடகை கொடுப்பதுதான் நல்லது என்று வாடகை கொடுத்து விடுவான்.

ஒரு வீட்டுக்கு வாடகையை வீட்டுவரி, மற்ற பராமரிப்புச் செலவுகளுக்கு என்று ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு, இந்த இரண்டு வீட்டு வாடகையை வைத்துக் கொண்டுதான் கவேதாவின் தாய் தந்தையர் காலம் ஒட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள் என்பதெல்லாம் அவனுக்கும் தெரியும். சந்தோஷ்குமார் தேவையானபோது பணம் அனுப்புவான்.

சே... கோபம்.. வருகிற நேரத்தில் தேடித் தேடி ஒருவரை ஒருவர் குற்றம் சாட்டிக் கொள்வது இயல்புதான். என்றாலும் இது அளவு மீறிப்போய்விட்டது என்று அவனுக்கே புரிந்தது. ஆனால், பேசியாகி விட்டது. இனி என்ன செய்ய?

அவள் ஆழ்ந்த வருத்தத்துடன் அவனைப் பார்த்தாள்.

"நீங்கதானே... குடுக்கறேன்னீங்க..." என்றாள்.

"ஆமா... எதுக்கு... வயசானவங்க வயத்துல அடிக்கிறீங்கன்னு... நீயே நாளைக்குக் கேட்பே.. அவங்கதானே... வேண்டாம்னு அழுத்தம் திருத்தமாச் சொல்லணும்..." என்றான்.

"இதுக்குக் கணக்குப் பேசறீங்களே? உங்க மகளுக்கு, இங்க இல்லேன்னா வேற எங்கே இந்த மாதிரி ஒரு அட்டென்ஷன் கிடைக்கும்? அதை யோசிச்சிப் பாருங்க..." என்றாள்.

"ஏன்... அவ எனக்கு மட்டும் மக..? உனக்கும்தானே?" என்றான். பிறகு எழுந்தான் பாத்ரூம் கதவை அறைந்து சாத்திக் கொண்டான்.

அவள் அழுது கொண்டே செய்த சாப்பாட்டை டிபன் பாக்களில் போட்டு விட்டு, நான் போகிறேன் என்று கூடச் சொல்லிக் கொள்ளாமல் புறப்பட்டுப் போய்விட்டாள்.

ராஜேந்திரன் டிரஸ் மாற்றி வெளியே வந்தவன். அவள் போய் விட்டதை அறிந்து கோபத்தின் உச்சிக்கே போய் விட்டான்.

கடியாரத்தைப் பார்த்தான். ஒ.. பஸ்ஸுக்கு நேரமாகி விட்டது. அவளுடைய அலுவலகம் மேட்டுப்பாளையம் ரோட்டிலிருந்து உள்ளே செல்கிற ஒரு கிராமத்தில் இருந்தது.

இந்த பஸ்ஸை விட்டால்.. அடுத்து ஒரு மணி நேரம் கழித்துத்தான் பஸ். ஒரு ஸ்கூட்டி வாங்கிக் கொடுங்கள் என்று கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறாள்.

வீடு ஒன்று சொந்தமாகக் கட்டிக் கொள்ள வேண்டும் என்று வெறியில் இருந்தான். அதனால் வெகு சிக்கனம் பார்ப்பான்.

ஸ்கூட்டியும்... கிடையாது. மண்ணாங்கட்டியும் கிடையாது என்று ககான் போட்டு வைத்து விட்டான்.

டேபிளில் தட்டு வைத்து, பக்கத்தில் டிபன் பாக்களில் இட்லிகள் வைத்திருந்தான். அள்ளிப் போட்டுக் கொண்டு ரேஷன் கார்டைத் தேடினான். கிடைக்கவில்லை. சனியன்.. இது.. வேற என்று சலித்துக் கொண்டான். சரி, நாளைக்குப் பார்த்துக் கொள்ளலாம் என்று புறப்பட்டான்.

பைக்கை உதைத்தான்.

சே.. என்னடா.. வாழ்க்கை.. இது என்று கோபம் கோபமாக வந்தது.

வண்டி பழகிய பாதையில் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. கைகள் அவிச்சையாக இயங்கிக் கொண்டிருந்தன.

அவளுக்கும் எப்போது பார்த்தாலும் வேலை. நமக்கும் எப்போது பார்த்தாலும் வேலை. செவன் இயர்ஸ் இட்ஸ் என்று ஆங்கிலத்தில் சொல்வார்களே, அது போல ஒரு சலிப்பு ஆரம்பித்து விட்டதா என்ன?

அந்தக் காதல், அன்பு, கொஞ்சல், கெஞ்சல் எல்லாம் எங்கே போனது?

அலுவலகத்திலும் சோர்ந்து போய் அமர்ந்து கொண்டிருந்தான். பக்கத்து ரீட்டு கப்பிரமணி வந்து, "என்னப்பா... ராஜேந்திரா... வீட்ல சண்டையா?" என்றான்.

'ஆமாப்பா...' என்றான் இவன் பெருமூச்சுடன். நடந்ததைச் சொன்னான். அவன் பொறுமையாகக் கேட்டுக் கொண்டு அவன் பங்குக்கு ஒரு பெருமூச்சு விட்டான். பிறகு சொன்னான்.

"வேண்டாம்ப்பா.. பேசாம சரண்டராயிடு. குழந்தை வளர்க்கறதுங்கறது பெரிய விஷயம். ரெண்டு பெரியவங்க இருக்கறதுனால தப்பிச்சே. ஒரே ஒரு நாள் அவங்கெல்லாம் ஊருக்குப் போனப்ப குழந்தையை வச்சுக்க முடியாம நீ பட்ட அவஸ்தையைச் சொன்னாயே.. ஞாபகமிருக்கா... நாங்க வேலையாளுங்களை வச்ச வளர்க்கறதுக்குள்ள பட்ட பாடு இருக்கே... வேண்டாம்டா.. சாமி.. நினைக்கவே கஷ்டமா இருக்கு..." என்றவன் மேனேஜர் அழைக்கவும் எழுந்து போனான்.

ஒரேயொரு நாள்... காலையிலிருந்து குழந்தை ஐஸ்வர்யாவைச் சமாளிப்பதற்குள் உன்பாடு என்பாடு என்றாகி விட்டது.

பால் காய்ச்சத் தெரியாமல், ஈரத்துணி மாற்றத் தெரியாமல், தலைவாரி விடத் தெரியாமல் திண்டாடித் திகைத்துப் போனான்.

பக்கத்து வீட்டு அக்கா வந்து கொஞ்சம் உதவி செய்ததால் தப்பித்தான். அதற்குப் பிறகு தானே கொஞ்சம் சமையல் கற்றுக் கொண்டான்.

'ஆமடா... சாமி... குழந்தை வளர்க்கறதுங்கறது பெரிய கஷ்டம்தான். பேசாம சரன்டராகி விட வேண்டியதுதான்!' என்று எண்ணிக் கொண்டு போனான்.

ஆனால், கதை அவன் நினைத்ததற்கு நேர் மாறாகிப் போனது.

'ஹலோ.. மேடம்!' என்று விலகிவிட்டதுக் கொண்டு உள்ளே வந்த ராஜேந்திரனை கவேதா திரும்பியும் பார்க்கவில்லை.

இன்னும் கோபத்தில் இருக்கிறாள் என்று புரிந்து கொண்டாள்.

"ஹேய்... சாரி. காலையே ஏதோ டென்ஷனில் பேசிட்டேன்!" என்றாள்.

அவள் முறைத்தாள். "டென்ஷன்னா.. என்ன வேணா... பேசிடலாமா?" என்றாள்.

அவன் பதில் பேசவில்லை.

"கேவலம் காபி குடிக்கறதுக்கு வழியில்லாம எங்கப்பா இங்க வர்றாருன்னு நெனைச்சீங்களா? நான் போடற காபி அவருக்குப் பிடிக்கும். அதுக்காக ஆசையா வர்றாரு எவ்வளவு கேவலமாகப் பேசிட்டங்க!" என்றாள்.

"ஐ'ம் சாரி..." என்றான் உண்மையான வருத்தத்துடன்.

அதற்குப் பிறகு அவள் ஒன்றும் பேச வில்லை. என்றாலும் உள்ளே களன்று கொண்டிருந்தான் இருந்தது.

அவனும் அதற்குப் பிறகு அவள் போக்கில் விட்டு விட்டான். மாமனார் வீட்டுக்கு அவனே போய்க் குழந்தையை எடுத்து வந்தான்.

குழந்தையைக் கொஞ்சிக் கொண்டு, விளையாடிக் கொண்டு நேரம் போக்கினான்.

"என்னடா... கண்ணம்மா... சாப்பிட்டே?" என்றான்.

"ப்பா... மத்தியானம் பருப்பும் நெய்யும் பிசைஞ்சு பாட்டி ஊட்டி விட்டாங்க. இப்ப... பால் பாயசம் கேட்டேனா. பாட்டி வெச்சத் தந்தாங்க!" என்றாள்.

"பாட்டியைத் தொந்தரவு பண்ணக் கூடாதும்மா..." என்றாள்.

"இவ்வயே... என் ராஜாத்திக்கு இவ்வாத பால் பாயசமா? இப்பவே வச்சத் தரேன்னு வச்சத் தந்தாங்களே!" என்றாள்.

ராஜேந்திரனுக்குச் சுருக்கென்றது. மனையியை வேசாகக் குற்ற மனப்பான்மையுடன் திரும்பிப் பார்த்தான்.

அவள் குறுகுறுவென்று. 'பார்த்திங்களா?' என்பது போல் பார்ப்பதைக் கண்டவுடன் வெடுக்கென்று முகம் திரும்பிக் கொண்டாள்.

இப்பவும் கிடைத்த அர்ச்சனை யெல்லாம் மெளனமாக வாங்கிக் கொண்டாள். கடைசியாக, "ஆயிரக் கணக்கில் சம்பளம் கொடுத்தாலும் இப்படிப் பாசம் கிடைக்குமா? சட்டுன்னு பேசிட்டங்க!" என்று அவள் கண்களில் கண்ணீர் வரவும் அவன் திகைத்து விட்டான்.

"ஹேய்! நான்தான் சாரின்னு சொல்லிட்டேனே. பேசினதுக் கப்புறம் நானே ரொம்ப ஃபீல் பண்ணிட்டேன். நீ வேற குத்திக் குத்திக் காட்டாதே..." என்று வருத்தத்துடன் தேற்றினான்.

அதற்குப் பிறகுதான் அமைதியானாள். ஆனால் வீம்பாக விலகியே இருந்தாள். அவனும் கோபம் ஆறட்டும் என்று ஒதுங்கியே இருந்தான்.

இரண்டு நாட்கள் அமைதியாகக் கழிந்தன.

வேலைகள் பாட்டுக்கு நடந்தன. மறுநாள் மாலையில்தான் சற்று சுமுகமாகப் பேச ஆரம்பித்தாள் கவேதா.

இரண்டு பேரும் சற்று ஓய்வாக அமர்ந்து தேநீர் அருந்தினார்கள். அதற்குப் பிறகு அவளுக்கு வேலை ஆரம்பித்து விடும். இரவு டிபன், மதுநாளுக்குத் தேவையானவற்றை எடுத்து வைப்பது என்று இருவருக்கும் வேலை இருக்கும். பரபரப்பாகி விடுவார்கள்.

திடீரென்று நினைவு வந்தவனாக, "ஏய்.. கவேதா.. ரேஷன் கார்டு எங்கே... நேத்தே கொண்டு போய் முத்திரை வாங்கிடலாம்னு பார்த்தேன்..." என்றான்.

"வாங்கியாச்ச..." என்றான் கவேதா.

"பரவாயில்லையே.. பர்மிஷன் போட்டியா என்ன!"

"பர்மிஷன் கிடைக்கவே, பியூன் பரமசிவம் கிட்டே ஒரு நூறு ரூபாய் குடுத்தேன். போய் வாங்கிட்டு வந்துட்டான்," என்றான்.

"இதுக்கு... நூதி ரூபாயா? ரெண்டு நாள் பெட்ரோல் செலவுக்கு ஆகியிருக்கும். நானே செஞ்சிருப்பேன் இல்ல. அதுக்குள்ள என்ன அவசரம்?" என்று கோபமானான்.

"என்ன அவசரமா? லாஸ்ட் டேட்ங்க!" என்றான் அவளும் கடுப்பாக.

"கவேதா.. உனக்கு என்னைக்குப் பணத்தோட அருமை புரியப் போகுதோ..." என்றான்.

"இத பாருங்க... எப்பப் பாரு பணம். பணம்னு பறக்கறீங்க. பொண்டாட்டி வேலைக்கும் போகணும், எதுவும் விட்டுக் குடுக்கக் கூடாதுன்னா நடக்காது... தெரியுங்களா?"

"என்ன.. எப்பப் பாரு இதையே சொல்றே? நீ வேலைக்குப் போய்ச் சம்பாதிக்கறேங்கற திமிரா..." என்றான்.

சொல்லி முடித்த பின் அன்றைக்குப் போலவே வருத்தப் பட்டான். ஏன்.. வார்த்தைகள்.. இப்படித் தவறாகவே.. போய்க் கொண்டிருக்கின்றன... என்று.

அவள் எழுந்தாள்.. "வேண்ணா.. என்னோட இரண்டா யிரம் ரூபாயில் கழிச்சுக்கங்க!" என்றாள். குழந்தையைத் தூக்கிக் கொண்டு, "எனக்குத் தலையை வலிக்குது... அம்மா வீட்டிலே போய் ரெஸ்ட்... எடுத்துட்டு வரேன்," என்று போய்விட்டாள்.

மதுநாளும் அங்கேயே இருந்து கொண்டாள்.

அவளும் போகவில்லை... பெற்றோர்கள் பட்டும் படாமலும் இருந்து கொண்டார்கள். இரண்டே வீடு தள்ளி இருக்கிற அம்மா வீட்டில் போய் உட்கார்ந்து கொண்டு அழிச்சாட்டியும், செய்கிற அவளை நினைத்துச் சிரிப்பும், வரும், கோபமும் வரும்.

மாமியார் காலையில் டிபன், ஆபீசுக்குச் சாப்பாடு என்று கொண்டு வந்து கூடையில் வைத்து விட்டுப் போனாள்.

வழக்கம் போல் வண்டியோட்டும் போது சிந்தனையி லாழ்ந்தாள். கவேதா திருமணத்துக்கு முன்பு தனியார் கம்பெனியில் வேலை செய்து கொண்டிருந்தபோது அலுவலக வேலையாக இவர்கள் அலுவலகத்திற்கு வருவாள். தூரத்து உறவு என்று அவனுக்குத் தெரியும். ஆனால் அதிகம் பழக்கம் இல்லை.

எளிமையாக ஆனால் அழகாக இருப்பாள். அவனிபம் ஓரிகு வார்த்தைகள் பேசுவதுண்டு. அவர்கள் அலுவலகத்தில் விஸ்வ நாதன் என்றொரு கிளார்க் இருந்தான். ஆண்கள் மட்டும் தனியாக இருக்கிற நேரங்களில் பெண்களைக் கமெண்ட் அடிப் பாள். ஆனால், அலுவலகத்தில் வேலை செய்பவர்களின் உறவினர்கள் என்றால் மட்டும் எதுவும் பேச மாட்டாள்.

ஒரு நாள் கவேதாவைப் பற்றி ஏதோ சொன்னபோது, "விசுவநாதா... கம்மாயிரு... கவேதா.. நம்ம சொந்தக்காரப் பொண்ணு... முறைப் பொண்ணு வேற..." என்றான்.

விவாதம் கப்பி... அதோடு நிற்காமல் கவேதாவிடமே போய், "சரி... மேடம். நீங்க ராஜேந்திரனுக்கு முறைப் பெண்ணாமே. அது தெரியாம... அது தெரியாம.. நான் ஏதோ கமெண்ட் அடிச்சுட்டேன். ராஜேந்திரனுக்குக் கோபம் வந்துதே பார்க்கணும்..." என்று சொல்லிக் 'கலாட்டாவாகச்' சிரிக்க, கவேதாக்கே ஆச்சரியமாகிப் போனது. இனந் தெரியாத ஒரு மகிழ்ச்சியும் உள்ளத்தில் ஏற்பட்டது.

ராஜேந்திரனிடம் அடுத்த முறை வந்தபோது நன்றி சொன்னாள். வில்வநாதன் இப்படிப் போய் கவேதாவிடமே உளறி வைப்பான் என்று எதிர்பார்க்கவில்லை. சற்றே அசடு வழிந்தபடி -

"இவ்வே! அவன் கொஞ்சம் விமிட் மீறிப் பேசுவான். சொந்தக்காரங்கன்னா அப்படிப் பேச மாட்டான். அதுதான்..." என்றான் புன்னகைத்தபடி.

சற்று வேறு விஷயங்கள் பேசிக் கொண்டிருந்து விட்டு நகர்ந்து விட்டான்.

அவன் முகத்தில் புன்னகையுடன் நகர்வதை அவன் ஆர்வமாகப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றான்.

வேலைகளில் ஆழ்ந்து விட்டான். மற்ற எல்லாமும் மறந்து போனது.

இரவு வெறுமையாக இருந்தது.

தன் இடுப்பின் மேல் கால் போட்டுக் கொண்டு உறங்குகிற குழந்தை ஐஸ்வர்யாவும் இல்லை. மனைவியும் இன்னும் முறுக்கிக் கொண்டு வரவில்லை.

இரவு ஒன்பது மணியாகி விட்டது. அவனும் போய்ப் பார்க்க வில்லை. அவளே வரட்டும் என்று வீம்பாகப் படுக்கைக்குப் போய் விட்டான். ஆனால் பழைய நினைவுகள் அலை மோதின.

அன்றைக்கு நான்காண்டுகளுக்கு முன்பு.. ஒரு நாள் அவனது அலுவலகத்திற்கு வேலையாக வந்து போனான் கவேதா. அழகான ரோல் கலரில் அவள் அணிந்திருந்த கடிதார் அவளுக்கு மிகவும் பொருத்தமாக இருந்தது.

தன்னையும் மீறித் தன் பார்வை அவளைத் தொடர்வதை உணர்ந்து உள்ளுக்குள் புன்னகைத்துக் கொண்டான்.

வழக்கம் போல் அவன் டேபிளுக்கும்கூட வந்து ஒன்றிரண்டு வார்த்தைகள் பேசினான்.

அவள் புறப்படும்போது அவன் எழுந்து அவளோடு சற்று தூரம் சென்றான்.

புறப்படும் நேரம், "கவேதா! உங்களுக்கு இந்தச் கடிதார் தல்லா ரூட் ஆகுது. யு ஆர் லுக்கிங் பியூட்டி... ஃபுல்!" என்றான்.

அவள் முகம் சிவந்து போனது.

'ஓ! தாங்க்யூ...!' என்றாள். சற்று நேரம் ஒன்றும் பேசத் தோன்றாமல் நின்றார்கள்.

பிறகு மௌனமாகத் தலையாட்டி விடைபெற்றுக் கொண்டு போய் விட்டாள்.

அன்றிரவு.

வீட்டில் உணவருந்தும் போது அம்மாவிடம், "ஏம்மா... நம்ம சாந்தாவுக்கு ஏதாவது மாப்பிள்ளை பார்க்கிற ஐடியா.. இருக்கா...?" என்றான்.

அம்மாவும், அப்பாவும் ஒருவரை ஒருவர் ஆச்சரியமாகப் பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

"ஏப்பா?" என்றாள் அம்மா ரஞ்சிதம்.

"இவ்வே... அவளுக்கும்கூட இருபத்திரண்டு வயசு முடிந்தது இவ்வே...? கமா இருந்தா எப்படி?" என்றான்.

"அது சரி... உனக்கும் இருபத்தேழு ஆரம்பிச்சாச்சு. உனக்கும் பார்க்கணுமில்ல."

ராஜேந்திரன் அம்மாவைத் தீர்க்கமாகப் பார்த்தான்.

"அம்மா... நான் சொல்றேன்னு தப்பா நினைக்காதே! முதல் சாந்தாவுக்கு நல்ல மாப்பிள்ளை பார்க்கலாம். அவ கல்யாணம் முடிஞ்சதுக்கப்பறம் என்னோட விஷயம்... பார்க்கலாம்..." என்றான்.

ரஞ்சித்தின் முகம் மலர்ந்தது. இதுவரை என்னோட கல்யாணம்தானே... பார்க்கலாம் என்று பிடி கொடுக்காமல் நழுவிக்கொண்டிருந்த மகன் இப்போது ஒத்துக் கொள்கிறாற்போல் பேசுகிறானே என்று மகிழ்ச்சியானான்.

"அது சரிப்பா.. சாந்தா கல்யாணம்னா.. திடீர்னு.. பணம் வேணுமே?" என்றான் கவலையாக.

"அப்பா.. உங்களாலே என்னப்பா.. முடியும்?" என்றான்.

அப்பா கல்யாணகந்தரம் விழித்தார்.. "என்கிட்டே என்னப்பா.. இருக்கு... அப்பப்ப அரியர் கிடைச்ச பணத்திலே கொஞ்சம்.. நகை செஞ்ச வச்சிருக்கேன்... ஒரு ஐம்பதாயிரம் செத்து வச்சிருக்கேன். மீதி போஸ்ட் ஆபீஸில் இருக்கிற ஃபிக்ஸ்ட் இருந்துதான் எடுக்கணும்," என்றார்.

அவர் சொன்னது உண்மைதான். முப்பத்து மூன்று ஆண்டுகள் சர்வீஸ் போட்டுக் கிடைத்த ஓய்வு காலப் பணப் பலனில் பெரும் பகுதியை வைத்துத்தான் பெரிய மகளுக்குக் கல்யாணம் செய்திருந்தார். ஒரு ஒன்றரை லட்சம் ரூபாய் டெபாசிட் செய்திருந்தார். மாதம் நாலாயிரம் பென்ஷன் தொகையில் அவர்கள் இருவருக்கும் மருத்துவச் செலவு போக வீட்டுக்குச் செலவு செய்வார்.

நல்லவேளையாக ராஜேந்திரன் ஐந்து ஆண்டுகளாக நல்ல சம்பளமுள்ள வேலையில் இருந்ததால் குடும்பக் கவலைகளை அவன் பார்த்துக் கொண்டான். இப்போது தங்கையின் திருமணத்திற்கும் அவனிடம் செலவு செய்யச் சொல்லிக் கேட்பதா என்றுதான் மலைத்துப் போயிருந்தார்கள். அந்தப் பேச்செடுக்கவே தயங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ராஜேந்திரன் சற்று நேரம் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தான். பிறகு ஆழ்ந்த குரலில் சொன்னான்.

"அப்பா..! உங்க ஃபிக்ஸ்ட் அப்படியே இருக்கட்டும். அதில் எடுக்க வேண்டாம். நாளைக்கு நிலைமை எப்படியோ... எதுக்கும் உங்களுக்குன்னு கொஞ்சம் பணம் இருக்கணும்," என்றான்.

அப்போது சமையலறைக் கதவருகில் சாந்தா நின்றாள்.

"அண்ணா! என்கிட்டே கொஞ்சம் பணம் இருக்கு!" என்றான்.

ராஜேந்திரனின் முகம் மலர்ந்தது. சிரித்தான். "உள்ள வாடா. ஏன் அங்கேயே நிக்கறே? அம்மா.. உன் மககிட்டே பணம் இருக்காம். எவ்வளவுன்னு கேளு." என்று சிரித்தான். அவன் அருகில் வந்து அமர்ந்தான். "முப்பதாயிரம் இருக்கு. அது போகக் கொஞ்சம் நகை சேர்த்திருக்கேன்," என்றான்.

"அப்படிப் போடு..." என்று மீண்டும் சிரித்தான்.

வீட்டுக்கு அருகிலேயே இருந்த ஒரு நாச்சியில் வேலை பார்த்தாள். மாதம் இரண்டாயிரத்தைந்நூறு சம்பளம் தந்தார்கள். அதில் வீட்டுக்கு ஒரு ஆயிரம் கொடுப்பாள். மீதியைச் சேமித்திருக்கிறாள் போலும்.

அருகில் அமர்ந்திருந்த தங்கையின் தலையை வாஞ்சையாய்த் தடவிக் கொடுத்தான் ராஜேந்திரன்.

"சரிடா... உன் பணத்துக்குப் பூராவும் நகை வாங்கிக்க..." என்றான்.

அவள் தலையாட்டினாள். பிறகு பெற்றோரைப் பார்த்துச் சொன்னாள்.

"ஒண்ணும் கவலைப்பட வேண்டாம். அஞ்சு வருஷமா... மாசம் அஞ்சாயிரம் ரெக்கரிங்ல போட்டு வச்சிருக்கேன். கையில் வட்டியோட தாராளமா வரும். சாந்தா கல்யாணத்தை நல்ல விதமா மூணு ரூபாயில முடிக்கலாம்." என்றான்.

"மூனு ருபான்மா...?"

"மூனு இலட்சம்மா...!" என்றான். எல்லாரும் வாயைப் பிளந்தார்கள்.

"ஆமாம்பா... லக்ஷமிக்காவை நல்ல இடத்துல குடுத்திருக்கு. இவளையும் நல்ல இடமாப் பார்த்துச் சேத்துட்டோம்னா நிம்மதியாயிரும். இல்வே?" என்றான்.

மற்ற மூவரும் நெகிழ்ந்து போனார்கள். அவன் அதைக் கவனிக்கவேயில்லை. தொடர்ந்து திட்டம் போட்டான்.

"இப்ப மொத்தமா எவ்வளவு நகை தேறும்?" என்றான்.

அம்மாவும் மகளும் கணக்குப் போட்டார்கள். முப்பத் தைஞ்சு பவுன் தேறும் என்றார்கள்.

"நல்லதாய்ப் போச்சு ஒரு பதினைந்து பவுன் வாங்கிக்கலாம். ஆனா.. கய்யாணத்துல ஆடம்பரங்களைக் குறைச்சுக்கணும்!" என்றான் கண்டிப்பான குரலில்.

"சரியப்பா..." என்றார்கள் அம்மாவும்... அப்பாவும்... கோரலாக.

அவன் எழுந்தான். அம்மா நெகிழ்ந்த குரலில் 'தம்பீ' என்று அழைத்தாள்.

"என்னம்மா...?" என்று நின்றான்.

"உன்னை மகளாப் பெத்ததுக்கு இன்னைக்கு என் வயிறு குளிர்ந்துச்சுப்பா..." என்றான்.

"அடடா! என்னம்மா, இது என் கடமைதானே.. அப்பா சர்வீஸ்ல இருக்கற வரைக்கும் நீங்க எங்களைப் பார்த்துப் பாத்து வளர்க்கலையா?" என்றான்.

"சரி... சரி. நோ சென்டிமென்ட்ஸ்!" என்று அறைக்கு நகர்ந்து விட்டான்.

அவனது அறை வாசலில் நிழலாடவும் திரும்பிப் பார்த்தான். தங்கை நின்று கொண்டிருந்தாள்.

"உள்ள வா.. என்றான். "என்ன, நீ உன் பங்குக்கு.. சென்டிமென்ட்டா?" என்று புன்னகைத்தான்.

"அண்ணா! நீ சிக்கனமாயிருன்னு சொல்லும் போதெல்லாம் எனக்குக் கோபம் வரும். இப்பப் புரியுதுண்ணா..." என்றான்.

"நீயும் நல்ல பொண்ணுதாம்மா.. லக்ஷமிக்கா மாதிரி அது வேணும் இது வேணும்னு நீ எப்பவும் தொல்லை செஞ்சதில்லே. யு ஆர் வெரி ஸ்மீட்!" என்றான்.

"தாங்க்ஸ் அண்ணா!" என்றான். பிறகு சற்று நேரம் ஒற்றை விரலைக் கன்னத்தில் வைத்துக் கொண்டு யோசிப்பவள் போல் நடித்தாள்.

"அப்ப... நானும் உனக்கு ஏதாவது செய்யணுமே..." என்றான்.

ஆச்சரியமும், கவாரசியமுமாகப் பார்த்தாள்.

"என்ன செய்வே?" என்றான்.

"ஒரு வேளை... உனக்கும் மனகக்குப் பிடிச்ச பொண்ணு இருந்தா...சொல்லு.. முடிச்ச வைக்கிறேன்!" என்றான்.

"சரிங்க, பெரியம்மா. நேரம் வரும்போது சொல்றேன்," என்றான். முகத்தில் எதையும் காட்டாமல், கட்டிலில் காவை நீட்டி அமர்ந்து கொண்டு, சட்டம் தொடர்பான ஏதோ ஒரு புத்தகத்தைக் கையிலெடுத்தான்.

"சரி.. சரி.. பேட்டி முடிஞ்சதுன்னு சொல்றே!" என்று நகர்ந்தாள்.

சமையலறையில் இருந்த அம்மாவிடம் போனதும் அவளுக்கு ஒரு சந்தேகம் வந்தது. தனக்கும், அண்ணனுக்கும் நடந்த உரையாடலைச் சொன்னவள்.

"ஏம்மா.. அண்ணன் யாரையாவது மனகல வச்சிருக்குமோ.. நான் கேட்டதுக்கு அப்படியெல்லாம்.. ஒண்ணுமில்லேன்னுதானே சொல்லணும். நேரம் வரும்போது சொல்றேன்னு சொல்லுது..." என்றாள் யோசனையாக.

அம்மாவும் கைக்காரியத்தை விட்டு விட்டு நின்றாள். "இருக்குமோ... அவன் யாரை செலக்ட் பண்ணினாலும் கரெக்டாத்தான் இருக்கும். ஒருவேளை.. அந்த நாகராஜ அண்ணனோட பொண்ணு கவேதாவா இருக்குமோ? அன்னைக்கு அந்தப் பொண்ணு என்ன முறையாகணும் னெய்லாம் விசாரிக்கிட்டிருந்தான்." என்றாள்.

"கண்டு பிடிக்கிறேன்..." என்று சாந்தா கலகலவென்று சிரித்தாள்.

3 ராஜேந்திரன் ஒரு தனியார் நிறுவனத்தில் வேலை செய்து வந்தான். அந்த நிறுவனம் ஒரு ஏஜென்சி போலச் செயல்பட்டு வந்தது. தனியார் வங்கிகளில் வருலாகாத தொகையைச் சட்ட ரீதியாக அணுகி வசூல் செய்து தருவது, கன்சல்டன்சி, பெரிய நிறுவனங்களுக்கு நிதி ஏற்பாடு செய்து கொடுப்பது என்று பல்வேறு வகையான செயல்களில் ஈடுபட்டு இருந்தது அந்த நிறுவனம்.

அநேகமாக அடுத்த ஓரிரு ஆண்டுகளில் அஸிஸ்டன்ட் மேனேஜர் ஆகும் வாய்ப்பு இருந்தது. அதற்கு உதவிகரமாக இருப்பதற்காக மாலை நேரக் கல்லூரியில் சேர்ந்து சட்டம் படித்து வைத்திருந்தான். அந்த நிறுவனத்தோடு தொடர்புடைய பல நிதி நிறுவனங்களில் கவேதா வேலை செய்து வந்த நிறுவனமும் ஒன்று. அந்தத் தொடர்பில்தான் சில முக்கிய விஷயங்களைக் கேட்டு வர வேண்டியிருந்தால் கம்பெனி காரிலேயே மேலாளர் அனுப்பி வைப்பார்.

அந்த வாரத்தில் அவள் வந்தபோது, ராஜேந்திரன் அலுவலகத்திற்கு வெளியே அவளுடன் வந்து, "கவேதா! காண்க... ஒரு காஃபி சாப்பிடலாமா? என்றான். அவள் வியப்பாகப் பார்த்து விட்டு, 'ம்.. சாப்பிடலாமோ!' என்றாள்.

அப்போதுதான் சாந்தாவிற்கு மாப்பிள்ளை பார்ப்பதாகவும் நல்ல வரன் இருந்தால் சொல்வ வேண்டும் என்றும் கேட்டுக்

கொண்டான். அவளும் தன் வீட்டுப் பெரியவர்களிடம் சொல்வதாகச் சொன்னாள். பிறகு திடீரென்று, 'எங்க பெரியம்மாவோட மூத்தாரோட பையன் ஒரு டாக்டர் அண்ணன் இருக்காரு... பார்க்கலாமா...?' என்றாள்.

"டாக்டரா? ரொம்ப எதிர்பார்ப்பு இருக்குமே!" என்றான்.

"இவ்வல்லே... அவங்க ரொம்பக் கஷ்டப்பட்டு முன்னுக்கு வந்தவங்க. நடுத்தரக் குடும்பம். அதனாலே. எதிர்பார்ப்புகள் பெரிசா இருக்காது. ஏன்னா... அவரும் ரெண்டு சில்லர் ஸூக்கு மேரேஜ் செஞ்சு குடுத்திருக்காரு!" என்றாள்.

"சரி.. அப்ப எதுக்கும் விசாரிங்க," என்றான்.

கவேதா அவள் வீட்டுப் பெரியவர்களிடம் பேசினாள்.

"அட... நம்ம ரஞ்சிதத்துப் பெண்ணா! அப்ப பார்க்கலாமோ!" என்று அவள் தந்தையும் உற்சாகமாக இறங்கினார். இரு குடும்பங்களும் மிக நெருக்கமானார்கள். அதிலும் சாந்தா கவேதாவிடம் எளிதாக நட்புக் கொண்டாள்.

இருவரும் தோழிகளாகக் கூட ஆகி விட்டார்கள்.

"அண்ணன் அப்படிச் சொன்னாங்க. இப்படிச் சொன்னாங்க..." என்று அவள் சொல்வதை யெல்லாம் கவேதா ஆர்வமாகக் கேட்டுக் கொண்டாள். அவளுக்கும் அண்ணன் மேல் ஆர்வம் இருப்பதைச் சாந்தா புரிந்து கொண்டாள்.

"அண்ணா... கவேதாவை எனக்கு ரொம்பப் பிடிச்சிருக்க. ரொம்ப நல்ல டைப். இல்லே?" என்றாள் ராஜேந்திரனிடம்.

"ம்... உனக்குப் பிடிக்காமயா போகும்? மாப்பிள்ளை கொண்டு வந்தவளாச்சே!" என்று கிண்டல் செய்தான் ராஜேந்திரன்.

"அது சரி.. எனக்குப் பிடிச்சா அது நியாயம். உனக்கு ஏன் ரொம்பப் பிடிக்குது?" என்றாள்.

ராஜேந்திரன் முகம் சட்டென்று சிவந்து போனது.

"தீ என்ன சொல்றே?" என்றான் ஒன்றும் புரியாதவன் போல்

"ஹேய்! ஹேய் அண்ணா, நடிக்காதே! உண்மையை ஒத்துக்கேயேன் அண்ணா. இதுவ ஒண்ணும் தப்பில்லையே. உனக்கும் ஒரு வாழ்க்கை அமையணும்தானே. இந்தக் கல்யாணம் முடிஞ்சவுடன் மூணே மாசத்தில் உங்க கல்யாணம் வச்சுக்கலாம். நான் அம்மா.. அப்பாகிட்டே பேசுறேன்," என்றான்.

அவன் ஒன்றும் பேசவில்லை.

"என்னண்ணா ஒண்ணும் பேச மாட்டேங்கறே.. வேண்டாம்னா.. சொல்லு.. வேற பொண்ணு பாக்கலாம்.." என்றான் குறும்பாக.

அவன் திடுக்கிட்டுப் போய்ப் பார்த்தான். "ஏய்.. சாந்தா.. அப்படி எல்லாம் எதுவும் செஞ்சிராதே!" என்றான் அவசரமாக.

"அப்படிச் சொல்லு!" என்று சிரித்தான். லேசாக மார்பை நீவியபடி சற்றே வெட்கத்துடன் ராஜேந்திரன் அவனைப் பார்த்தான். பிறகு -

"ஆமா.. கவேதாவை எனக்குப் பிடிச்சிருக்கு. அவளைத் தவிர.. வேற ஒரு பெண்ணை இனி அந்த இடத்திலே நினைச்சக் கூடப் பார்க்க முடியாது!" என்றான்.

"அண்ணா!..." என்று கலகலவென்று சிரித்தான். நகர முற்பட்டான்.

"டேய், சாந்தா! இரு. அவசரப்பட்டு அம்மாகிட்டே சொல்வாதே. உன்னோட நிச்சயம் முடியட்டும்... அப்புறம் பேசலாம்," என்றான். பிறகு,

"என்னா! கவேதாகிட்டே இது பத்திப் பேசினியா?" என்றான்.

"இல்லைம்மா. சட்டுன்னு ஒரு பொண்ணுகிட்டே போய் அப்படிப் போட்டு உடைக்கறது நாகரீகமானது தெரியலே. அதுதான் தயங்கிகிட்டிருக்கேன்!" என்றான்.

சாந்தா அண்ணனைப் பெருமையாகப் பார்த்தான். பிறகு சொன்னான். "ஆனா.. கவேதாவுக்கும் உன்னைப் பிடிச்சிருக்குற மாதிரித்தான் தெரியுது. *நான் வேணா பல்ஸ் பாக்கட்டுமா...?" என்றான்.

"நேரில் சொல்வத் தைரியமில்லையென்னு நெனைச்சுட்டான்னா...? சரி.. என்ன செய்யணுன்னு பாக்கலாம்," என்று அப்போதைக்குப் பேச்சை முடித்தான்.

டாக்டர் மாப்பிள்ளை வீட்டிலிருந்து பெண் பார்க்க வருவதாகத் தகவல் அனுப்பி வந்து பார்த்து விட்டுச் சென்றார்கள்.

டாக்டரின் பெயர் பாலகிருஷ்ணன். பெண் பார்க்க வந்து விட்டுச் சென்ற இரண்டாவது நாள் மாலை அலுவலகம் வந்தான்.

"சார்... உங்க தங்கையை எனக்குப் பிடிச்சிருக்கு. ஒ.கே.தான். கவேதா வேற ரொம்பப் புகழ்றா உங்க சிட்டரை. அதனால பெரியவங்க ஏற்பாடுகள்ல இறங்கட்டும்," என்றான்.

ராஜேந்திரன் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்தான். "ரொம்பத் தாங்க்ஸ்.. சார்!" என்றான்.

"பூலு... யு கேன் கால் மீ பூலு.. ஐ வில் கால் யு ராஜா.. ஒ.கே.?" என்றான்.

இருவரும் புன்னகைத்துக் கொண்டார்கள்.

"ஆனா.. உங்ககிட்டே சில விஷயங்கள் பேசணும்.." என்றான்.

ராஜேந்திரனுக்கு உள்ளூர்ப் பயம் கிளம்பியது. ஆனால் எதையும் காட்டிக் கொள்ளவில்லை. ஆபீஸ் காண்டினுக்கு அழைத்துப் போய் ஸ்லீட் வாங்கிக் கொடுத்தான்.

பாலகிருஷ்ணன் தொடர்ந்தான். "நகை ஐம்பது பவுன் போடுவீங்களாம். கல்யாண மொத்தச் செலவு பெரிய மூணு ரூபா பிளான் செஞ்சிருக்கீங்களாம்!" என்றான்.

எப்படித் தெரியும் என்பது போல் பார்க்க, "கவேதா சொன்னா!" என்றான். மேலும் தொடர்ந்தான்.

"பாருங்க.. ராஜா... ஒரு நாள் கல்யாணத்துக்காக அவ்வளவு செலவு செய்யத் தேவையில்லை. அதனால் வீவு நாளா முகூர்த்தம் வைங்க. முதல் நாள் சடங்குகளுக்கு நெருங்கின ஒரு நூறு ரூடும்பங்கள் போதும். காலையில் கல்யாணம் கம் ரிசப்ஷன். மொத்தம் ஒன்றரைக்குள்ள அடக்குங்க. தட்ஸ் மேர் தேன் இன்ஃப்!" என்றான்.

ராஜேந்திரன் முகம் மலர்ந்தது. "தட்ஸ் வெரி நைஸ். ஆனா, அவளுக்குன்னு ஒரு அமெளண்ட் ஒதுக்கிட்டேன்," என்றான்.

"தெரியும். உங்க அஞ்ச வருஷ உழைப்பு. கல்யாணச் செலவுல நாங்க பாதி... குடுத்துடுவோம்!" என்றான்.

ராஜேந்திரன் வாயடைத்துப் போனான். "நான்.. இப்ப எதுக்கு வந்தேன்னா.. அந்தச் சடங்கு இந்தச் சடங்குன்னு ஏத்தி விடுவாங்க. அனாவசியச் செலவுகளை அவாய்ட் செஞ்சர்லாம். இந்த ஜவுளி, உப்பு, மஞ்சள் வாங்கறது இதுக்கெல்லாம்.. ஃபர்ஸ்ட் ரவுண்ட் ரிலேடிவ்ஸ் மட்டும் போதும்.. ஒ.கே.?" என்றான்.

அந்தக் கணம் முதல் இருவரும் நண்பர்களாகி விட்டார்கள்.

அதன் பிறகு கவேதா அடிக்கடி வருவதும் சாந்தா அவர்கள் வீட்டுக்குப் போவதும் வழக்கமாகிப் போனது. ஆனால், வாய் விட்டு அவளிடம் சொல்கிற தைரியம் அவனுக்கு வரவில்லை.

ஆனால், அவள் வருகைக்காக ஏங்குவான். இரண்டு, மூன்று நாட்கள் வரவில்லை என்றால் தங்கையின் முகத்தைப் பார்ப்பான்.

அவள் அதைப் புரிந்து கொண்டு, "கவேதாதானே? நாளைக்கு வருவா..." என்று கேலி செய்வாள். புன்னகைத்து விட்டு நகர்ந்து விடுவான்.

* * *

சாந்தாவுக்கு நிச்சயம் முடித்து ஒரு மாதம் இருக்கும்.

ஒரு நாள் பகல் பத்தரை மணிக்கு கவேதாவிடமிருந்து ஃபோன் வந்தது.

ஒரு முக்கிய விஷயம் பேசணும் கோணியம்மன் கோயிலுக்கு வர முடியுமா? - என்று.

விடுமுறை எடுத்துக் கொண்டு கிளம்பினான். அவள் உள்ளே கோவில் வாசலில் நின்று கொண்டு இருந்தாள். சற்றுப் பரபரப்பாக இருந்தாள்.

அவள் பைக்கை நிறுத்திவிட்டு, "என்ன கவேதா?" என்றான்.

"சாயி கும்பிட்டு அப்புறம் பேசலாம்," என்றாள்.

கும்பிட்டு வந்து ஒருபுறம் அமர்ந்தார்கள். அவள் கையிலிருந்து ஒரு உறையை நீட்டினாள்.

அரசு வேலைக்கான உத்தரவு. தற்போது அவள் பணியாற்றிய தனியார் வங்கியில் மாதம் ஐந்தாயிரம் தந்தார்கள். அரசு வேலை என்றாலும் கோவையிலேயே நிரந்தரமாக இருத்து கொள்கிற மாதிரியான வேலை என்றாள்.

"உன் இஷ்டம் எப்படியோ.. அப்படிச் செய்.." என்றான்.

"இவ்வே.. நீங்க சரின்னு சொன்னாதானே டெஸிஷன் எடுக்க முடியும்!" என்று தயக்கத்துடன் நிறுத்தினாள்.

அவள் வார்த்தைகளின் பொருள் முழுவதுமாகப் புரிய அவள் முகம் மலர்ந்தது. முகமும் சிவந்தது. இருவரும் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் ஒரு கணம் பார்த்துக் கொண்டார்கள். பின்னர் அவள் பார்வை தாழ்ந்தது. அவன் சட்டென்று கலகலப்பாகச் சிரித்தான் ரிலாக்ஸானான்.

"ஓ! அப்படியா?" என்றான். பிறகு -

"இப்ப இவ்வே. எப்பவுமே உனக்குப் பிடிச்சதைச் செய்யலாம். உனக்கு இந்த வேலை பிடிக்கும்னா போகலாம். இவ்வே. வேலைக்கே போகப் பிடிக்கவேன்னாலும்... சரி, உன் இஷ்டம்தான்!" என்றான்.

"அப்பாடா!" என்று சிரித்தாள். 'என்ன?' என்பது போல அவன் பார்க்க... "இதுக்காவது நேரடியா பதில் சொன்னீங்களே!" என்றாள்.

அவன் சற்றே வெட்கத்துடன் சிரித்தான். பிறகு, "வேற என்ன சொல்வனும்?" என்றான் - ஒரு விதமான பார்வையுடன்.

"பின்னே? அவளைத் தவிர வேறு யாரையும் அந்த இடத்திலே நினைச்சுக் கூடப் பார்க்க முடியாதுன்னு.. தங்கை கிட்டே சொல்றீங்க?" என்றபடி வேறு பக்கம் பார்த்தாள்.

அவன் வண்டிச் சாலையைக் கையில் கழற்றிக் கொண்டே, "சட்டுன்னு எப்படி ஒரு பொண்ணு கிட்டே.. நேரடியாகச் சொல்றதுன்னு ஒரு தயக்கம்தான். இனி அம்மாகிட்டே சொல்லி மேற்கொண்டு பேசலாம்னு இருந்தேன்," என்று இழுத்தான். இழுத்து ஒரு பெருமூச்சு விட்டான்.

அவள் சிரித்தாள். அவன் சிரிக்கவில்லை.

"கவேதா.. இது உனக்குப் புரியாது. எனக்கும் ரெண்டு சிஸ்டர்ஸ் இருக்காங்க. இப்ப உன் அண்ணனுக்கு நாம ரெண்டு பேரும் இப்படி மீட் பண்ணது தெரிஞ்சா எப்படி இருக்குமோ?" என்றாள்.

அவள் கையில் இருந்த கவரை நீளியபடி, "அண்ணன் கிட்டே பேசி அவரோட பர்மிஷன் வாங்கிட்டுத்தான் வந்தேன்," என்றாள்.

நிஜமாகவே அவன் மலைத்துப் போனான். பிறகு பார யிறங்கியவனைப் போல் கலகலவென்று சிரித்தான்.

"அட்ரா.. சக்கை! செம தைரியம்தான்!" என்றான்.

"இவ்வே.. ஆர்டர் வந்து ரெண்டு நாளாச்சு. யோசனையாவே இருந்தேன். என்னம்மா விஷயம்னு அண்ணன் கேட்டாங்க. கவேதாவோட அண்ணன் பிரபோல் பண்ணு வாரு போல இருக்கு. அதான்.. னு இழுத்தேன். அண்ணன் ஒரு நிமிஷம் திகைச்சுப் போயிட்டாரு. அப்புறம் அடா கவேதாக்கு டீடிக்குக் கல்யாணம் செய்யணுமில்லேன்னு கொஞ்சம் கலாட்டா செஞ்சாரு. அப்புறம் இதென்னம்மா. பெரிய விஷயம். மாப்பிள்ளையைப் போன் பண்ணி வரச் சொல்லிப் பேசி முடிவெடுங்கன்னாரு," என்றாள்.

"பரவாயில்லையே. உங்க அண்ணன்!" என்று சிரித்தான். அதற்குப் பிறகு இருவரும் கலகலப்பாகி விட்டார்கள்.

பக்கத்தில் இருந்த ஓட்டல் ஒன்றுக்கு மதிய உணவுக்கு அழைத்துச் சென்றான். சற்று நேரம் பேசி மகிழ்ந்தார்கள். பேச்சுக்கு நடுவே -

"நடு ராத்திரியில் கூட முழிச்சேன்னா.. உன் நினைப்பு வந்தா அதுக்கப்புறம் தூக்கம் கிடையாது, தெரியுமா?" என்றான். கிறக்கமான குரலில்.

அவள் தலை குனிந்து கொண்டாள். "அதுதான் உடனே சொல்லிட்டங்களாக்கும்!" என்றாள்.

"சொல்றது பெரிய விஷயமில்லே. ஏன்டா. ஊரான் வீட்டுப் பெண்ணைக் கண்டா.. உனக்கு அப்படித் தோணுதான்னு ஒரு அறை விட்டேன்னு... வச்சுக்க..." என்று அவன் சிரிக்க, அவள் அவன் முகத்தை நியிர்ந்து பார்த்து விட்டுத் தலை குனிந்து கொண்டாள்.

"ஆனா.. உங்கனோட அந்த நாகரீகமான தயக்கம்தான்... எனக்கு ரொம்பப் பிடிச்சது!" என்றாள்.

அவன் ஒன்றும் பேசாமல் அவளை ஆழ்ந்து பார்க்கவும் -

"போலும். இது ஹோட்டல். அப்படிப் பார்க்காதீங்க..." என்றாள்.

அவன் சட்டென்று தன்னை மீட்டுக் கொண்டான்.

பிள்ளுக்குப் பணம் கொடுத்து விட்டு வெளியே வந்தவுடன் அவன் சொன்னான்.

"ஹேய்.. கவேதா.. இளியெல்லாம் பார்க்காம இருக்க முடியாது. ரெண்டு நாளைக்கொரு தரமாவது பார்க்கணும். சரியா? போன் பண்ணலாமா? அனுமதியுண்டா?" என்று கேட்டான்.

"ம்...!" என்று தலையாட்டினாள்.

பழைய நினைவுகளில் புரண்ட ராஜேந்திரன் ஒரு பெருமூச்சு விட்டான். எப்படியாவது பேசிக் கொள்வது. சந்திப்பது என்ற அந்த நாட்களில் நெஞ்சில் நிறைந்திருந்த காதல் எங்கே போனது?

இப்போது இப்படி முறுக்கிக் கொள்கிறாள். சாதாரணப் பேச்சு கூடச் சண்டையில் முடிகிறது. மீண்டும் ஒரு பெருமூச்சு விட்டான்.

கதவை யாரோ தடதடவென்று இடிக்கிற சத்தம் கேட்டு அடித்துப் பிடித்துக் கொண்டு எழுந்தான். கதவைத் திறந்தான்.

குழந்தையுடன் மாமனார் நின்று கொண்டிருந்தார்.

"ஐஸ்வர்யா அப்பா வேணும்னு ஒரே.. அழுகை..." என்று நீட்டவும், குழந்தை தாவிக்கொண்டாள்.

இறக அணைத்துக் கொண்டான் ராஜேந்திரன். மாமனாரிடம், "கவேதா எங்கே?" என்றான்.

"மாப்பிள்ளை.. அவளுக்கு நேந்திலருந்து காய்ச்சல்.. அதோட வேலைக்குப் போயிட்டு வந்து சோர்ந்து படுத்துட்டா..." என்றார் தயக்கமாக.

ஓ...! என்று திகைத்துப் போனவனாய் மாமனார் வீட்டுக்கு உடனே போனான்.

மனைவி ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் இருப்பதைப் பார்த்தான். மனம் களிந்தது. தானாவது நேற்று வந்து பார்த்திருக்க வேண்டும் என்று எண்ணிக் கொண்டவனாய், குழந்தை என்கிட்டே இருக்கட்டும் என்று எடுத்துக் கொண்டான்.

குழந்தையும் அவனும் சற்று நேரம் கொஞ்சி விளையாடிய பின்தான் மனம் லேசாகியது.

வழக்கம் போல் ஐஸ்வர்யாவைக் கட்டிக் கொண்டு உறங்கினான்.

"ஹலோ... ரூட் மாரினிங்...!"

சிரித்தபடி குழந்தையைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு வந்து நிற்கிற கணவனைப் பார்த்தவுடன் கவேதாவுக்குக் கொஞ்சம் கோபம் குறைந்து விட்டது.

"பரவாயில்லை... இப்பவாவது என் நினைப்பு வந்துச்சே!" என்றாள்..

"ஹேய்... சாரி... வெரி சாரி... உனக்கு உடம்பு சரியில் வேன்னு எனக்குத் தெரியலே. அம்மா இன்னும் கோபம் தீராம இருக்கீங்கன்னு நெனச்சுட்டுத்தான்... வர்லே... எட்டிப் பார்க்கத் தெரியும்... வர்லேன்னு வச்சுக்கயேன்!" என்று அவன் சிரிக்கவும் அவளும் லேசாகப் புன்னகைத்தாள்.

"அட்டடா! ரொம்பப் பயந்தவர்தான்!" என்று முணுமுணுத்தாள்.

"ஓகே... ஓகே... அதுக்குப் பிராயச்சித்தம் செஞ்சர் நேன்... அய்யா நாலு நாளைக்கு ஆஃபீசுக்கு வீய், மனைவிக் குப் பணியிடைதான். வா... நம்ம வீட்டுக்குப் போயிரலாம்," என்று அழைத்துப் போனான்.

குழந்தையைத் தயார் செய்து ஸ்கூலுக்குக் கொண்டு போய் விட்டு விட்டு வந்தான்.

நானே அவளுக்குக் கஞ்சி தயாரித்தான். "நீங்க... ஏங்க... சிரமப்பட்டுக்கிட்டு... அம்மா... கிட்டே... சொன்னா..." என்ற வளை மேலே பேச விடாமல் தடுத்தான்.

"ஏன்... நான் செய்யக் கூடாதா? நீ எங்களுக்கு உடம்பு சரியில்லாதப்ப... எப்படிக் கவனிக்கறே... அந்தக் கடமை எனக்கு இல்லையா? ஐ மைக் டு டு இப்!" என்று வாயடைத்தான்.

அவன் கஞ்சியை டீம்ளரில் ஊற்றி மேலும் கீழும் ஆற்றி அளவான குட்டி கொடுத்தபோது அவன் உள்ளம் நெகிழ்ந்தது.

"தேங்க்ஸ்... அத்தான்..." என்றான்.

"ஹேய்... நமக்குள்ளே... தேங்க்ஸ் எதுக்கு? சரி... நான் சாப்பிட என்ன செய்யட்டும்? பருப்பு சாதம்..." என்றான்.

ஒரளவு சமையல் செய்வான். அதனால் அளவாக, கவை யாகப் பருப்பு சாதம் செய்தான்.

"உங்களுக்காவது அம்மா கிட்டே சொல்லி..." என்று அவள் இழுத்தபோது

"வேண்டாம்... நீ பத்தியம் இருக்கும்போது எனக்கு என்ன டேஸ்ட் வேண்டிக் கிடக்கு. டேய்... கவேதா... ஒண்ணு தெரியுமா? டாக்டர் நம்மளைப் பத்தியம் இருக்கச் சொல்லும் போதுதான்... பக்கத்துல யாராவது ரசம் சாதம் சாப்பிட்டாக் கூட ரொம்ப வாசனையா இருக்கும்..." என்று கலகலவென்று நிக்க, அவளும் சிரித்தாள்.

"ஆமாங்க... காய்ச்சல் சமயத்துல பிரெட் சாப்பிட்ட பழக் கத்தாலயோ என்னவோ... எனக்கு பிரெட்டே பிடிக்காமப் போயிடுச்சு. பிரெட்டல்லாம்... ஒரு டிஃபனான்னு ரகளை செய்வேன்!" என்றாள்.

"ரகளைதானே? அது நல்லாச் செய்வியே!" என்று அவள் கிண்டல் செய்தாள்.

"வேண்டாம்... ராங் டிராக்ல போனா மறுபடியும் சண்டை வரும்!" என்று அவள் ஆட்காட்டி விரல் உயர்த்தி பிரட்ட -

"ஆமாமா... சண்டை வேண்டாம். சரண்டா!" என்று அவன் ஒரேயடியாதச் சரணடைந்தான்.

மூன்று நாட்கள் அவளை மிக நன்றாகக் கவனித்துக் கொண்டான். நான்காம் நாள் வெள்ளிக் கிழமை அவளே காலையில் சொன்னாள்.

"ஏங்க... ஐம் ஃபீலிங் பெட்டர். நீங்க இன்னைக்கு ஆஃபீஸ் போங்க... பெண்டிங் வொர்க் எல்லாம் முடிச்சுட்டு வந்தீங்கன்னா... பர்டன் குறையும். நாளைக்கும் நாளன்னைக் கும் வீவுதானே..." என்றாள்.

அவனுக்கும் அது சரியென்று பட்டது. கிளம்பிப் போனான். மாலையில் வீட்டுக்கு வந்த போது வீடே கமகமத்தது.

பிரியாணி வாசனை, கவேதா அடுப்படியில் நின்று கொண்டிருந்தாள்.

"ஏய்... என்ன... இப்ப... இதெல்லாத்துக்கும் அவசியம் என்ன?" என்று அவன் குரலை உயர்த்தியபோது -

'ஷ்...' என்றாள் ஒற்றை விரலை வாயில் வைத்து.

"பாலு அண்ணாவும், சாந்தாவும் வர்றாங்களாம். ஃபோன் வந்துச்சு," என்றாள்.

'ஓ!' என்று தணிந்தான்.

"ரெண்டு பேருக்கும் வெஜிடபிள் பிரியாணி ரொம்பப் பிடிக்குமே... அதான்... அம்மாகிட்டே கொஞ்சம்... ஹெல்ப் வாங்கிக்கிட்டேன்... சரியா?" என்றாள்.

அவள் பேசுவதற்கு எதுவும் இருக்கவில்லை. சாந்தாவும் அவள் கணவனும் வந்தவுடன் வீடு கலகலப்பானது.

"என்னப்பா... டாக்டர்... நீ... தங்கைக்கு உடம்பு சரியில்லேன்னா... உடனே வர வேண்டாமா? அவளே எழுந்து பிரியாணி செய்யற அளவுக்குத் தெம்பானதும்... வர்றே!" என்று கலாட்டா செய்தான் ராஜேந்திரன்.

"அதுக்குத்தான்... சண்டை பிடிக்க வந்திருக்கேன்... ஏன் சொல்லவேண்டி..." என்றான் பாலு.

"இவ்வே...நாந்தான் சொல்ல வேண்டாமனேன். எனக்குச் சாதாரணக் காய்ச்சல்தானே. நீங்க புறப்பட்டு இங்கே வந்துட்டா... அங்கே எத்தனை பேஷண்டிஸ்... வெயிட் பண்ணிக்கிட்டிருக்கணும்!" என்று கவேதா உதவிக்கு வந்தாள்.

"ரெண்டு பேருமா... சதி... பண்ணிட்டங்க!" என்றான் பாலு முழுவதும் சமாதானமாகாமல்.

"இல்லண்ணா, இப்பதான்... உங்களுக்கு கிளினிக்...நல்லா பிக்கப் ஆயிருக்கு!" என்றாள் கவேதா... மீண்டும்.

"ஓ.கே... ஓ...கே... விடுங்க!" என்று பாலுவும் இறங்கி வந்தான்.

சற்றுத் தனிமை கிடைத்த போது சாந்தா சகோதரனிடம் -

"அண்ணா, லக்ஷிக்கா... வந்தாளா? ஃபோன் செய்தாளா?" என்று கேட்டாள்.

"இல்லையே? அவளுக்கு நான் விஷயமே சொல்லலை யேம்மா...?" என்றான்.

"இல்லண்ணா... நான் ஃபோன் பண்ணிச் சொன்னேன்..." என்றாள்.

"விடும்மா... சாதாரணக் காய்ச்சல்தானே... இதுக்காக... அவள் சேவத்திலிருந்து வரணுமா என்ன?" என்றான்.

சாந்தா அதற்கு மேல் வளர்க்கவில்லை. கலகலப்பாகப் பொழுதைக் கழித்த பின் அவர்கள் புறப்பட்டுப் போனார்கள்.

"பாலு அண்ணா பாலு அண்ணாதான்!" என்று பாராட்டிக் கொண்டாள் கவேதா.

"ஆமா... ரொம்ப... நல்ல டைப்..." என்றான் அவனும்.

எட்டு மணி யிருக்கும்.

"ஏய்... கவேதா... போதும்... அவைச்சல். ரெஸ்ட்... எடு..." என்று அவளை மிரட்டிப் படுக்கச் செய்தான்.

விரைவில் உறங்கி விட்டாள்.

மடியில் மகளை வைத்துக் கொண்டு அவளுக்குக் கதை சொல்லி உறங்கச் செய்தான். இரண்டு பேரும் உறங்கிய பின் அவ்வளவு விரைவில் உறங்கப் பிடிக்காதவனாய் அவன் கட்டிலில் கால் நீட்டி அமர்ந்திருந்தான்.

சிந்தனை பின்னோக்கி ஓடியது.

சாந்தாவின் கல்யாணம் முடிந்து அவனுடைய கல்யாணம் பேசப்பட்ட சமயம்.

அப்பா... அம்மா... எல்லாரும் பத்திரிகை கொடுக்கப் போயிருந்தார்கள். தனிமை கிடைக்கவும் அவன் கவேதாவை ஃபோனில் அழைத்தான்.

"ஹேய்... என்ன செஞ்சிட்டிருக்கே?" என்றான்.

"ம்... இன்னிடேஷன்ஸ்ல... பேர் எழுதிக்கிட்டிருக்கேன்..." என்றாள்.

"ஒருத்தரும்... இல்லையா?"

"இல்லை... அம்மா, அப்பா... அண்ணன் எல்லாரும் ஏதோ பர்ச்சேஸ் பண்ணப் போயிருக்காங்க!" என்றாள்.

"அப்ப... நான் அங்கே கிளம்பி வரவா?" என்றான்.

"ஐயய்யோ... அப்படிச் சிப்படி வந்திராதீங்க..."

"ஏய்... என்ன நீ...பாத்து நாலு நாளாச்சு..." என்று அவன் உருகினான்.

அவன் வெட்கம் மேலிட அந்தப் பக்கம் அமைதியாக நின்றான்.

"ஹேய்...! என்ன பேச்சைக் கானோம்!" என்றான்.

"என்ன பேசறது..." என்றான் தயக்கமாய்.

"ஏதாவது... பேசு... நான் சொல்லவயா, எப்பவும் உன் நினைப்பா... இருக்குது. அது மாதிரி ஏதாவது சொல்லு..." என்றான்.

"ஆசைதான்!" என்று முணுமுணுத்தான். அவன் சிரித்தான்.

"எத்தனை நாளைக்குத் தப்பிப்பே?" என்றான்.

"ராஜ்... பிளீஸ்..." என்று அவன் தவிக்கவும், "ஓ... கே... சரி... சரி... ஏதோ குரல் கேட்டா...நாலு நாளைக்கு... சார்ஜ் ஏற்றின மாதிரி இருக்குமே..." என்று சிரித்து விட்டு -

"சரி...வைக்கட்டுமா?" என்றான்.

"இருங்க... இருங்க..." என்றான்.

அவன் அதிசயமாய் உணர்ந்தான்.

"என்னம்மா?" என்றான்.

"இல்லை... ஒரு ஐடியா... தோணிச்சு!" என்றான்.

"சொல்லு!" என்றான் ஆச்சரியமாய்.

"சாந்தா கல்யாணத்துல உங்களுக்கு நெனச்சதுல பாதி தானே செலவாச்சு?"

"பாதிக்கு மேலேயே மீதம்!" என்றான்.

"அதான்... ஒரு யோசனை தோணிச்சு..." என்றான்.

"இப்ப...பாலு அண்ணனோட வீடு நல்ல சென்ட்ரான இடத் திலே இருக்கு. அதை அப்படியே கிளினிக்கா மாத்திரலாம். அவங்க வீட்ல இருந்து ரெண்டு கிலோ மீட்டர் தூரத்திலே இடம் சேஸ்ஸுக்கு இருக்கு. விலை மலிவுதான். கார்லே டென் மினிட்ஸ்ல வந்தர்லாம். ஒரு சைட் வாங்கிக் குடுத்தா... ஹவுஸ் லோன் வாங்கலாமே. டாக்ஸ்க்கும் காட்டலாம் வீடு கட்டிப்பாரிய்லே?" என்றான்.

"ஹேய்! ரூப்பர் ஐடியா..." என்று அவன் பிரகாசமானான். பிறகு அன்பு நிறைந்த குரலில், "என்ன நீ வித்தியாசமா இருக்கே? பொதுவா... நாத்தி... கொழுந்தின்னா... பிடிக்காதும்பாங்க!" என்றான்.

"சாந்தா... இஸ்... மை... ப்ரெண்ட்!" என்றான்.

"அப்படிப்போடு!" என்று மீண்டும் மகிழ்ச்சியானான். பிறகு,

"நானே நினைச்சுட்டிருந்தேன்... கவி... அவளுக்குன்னு ஒதுக்கின பணத்துக்கு அவளுக்கே ஏதாவது செஞ்சர்னும்னு இட்ஸ் எ குட் ஐடியா. அதுக்காக... நீ கவலைப்பட்டானே... நம்ம கல்யாணத்துக்கும் ஒரு அமெளன்ட் சேமிச்சிருக்கேன்," என்றான் குறும்பாக.

"எனக்கொண்ணும் கவலையிடில்லே!" என்றான்.

"ஏன்?"

"பின்னே? உங்க வீட்டுக்கு வரப்போறவளுக்கு என்ன செய்யனும்னு உங்களுக்குத் தெரியாதா? நம்ம கல்யாணம் சிம்பிளா நடந்தாலும் எனக்கு சந்தோஷம்தான்..." என்றான்.

"தட்ஸ்...ரியலி... குட்..." என்று வெகுவாக மகிழ்ச்சி யடைந்தான்.

அந்த நினைவுகள் வரவும் மெதுவாகத் திரும்பி உறங்கிக் கொண்டிருந்த மனைவியைப் பார்த்தான்.

எவ்வளவு அருமையாக ஒத்துழைத்தாள் இந்தப் பெண். கல்யாணத்தின் போதும் சரி... அதற்குப் பின்பு ஏற்பட்ட பிரச்

சினைகளின் போதும் சரி. ஆனால்... கேவலம் வாடகையை ஒரு பிரச்சினையாகப் பேசி... அவளை நோக்கித்து விட்டோமே... என்று தன்னையே நொந்து கொண்டான்.

அப்போது நடந்த நிகழ்வுகள் மீண்டும் நினைவுக்கு வந்தன.

மூத்த சகோதரி வக்யமிக்கும் அவளுக்கும் எட்டு வருடங்கள் இடைவெளி. அவளுக்கு விரைவிலேயே கல்யாணம் வேறு செய்து விட்டார்கள் என்பதாலோ என்னவோ... ராஜேந்திரனுக்கும், சாந்தாவுக்கும் இருந்த ஒட்டுதல் அவளிடத்திலே இல்லை. ஆனாலும், ராஜேந்திரன் இளையவன் என்ற போதும் அவளுக்கும் சகோதரனாக எந்தக் குறையும் வைக்கவில்லை. ஆனாலும் ஏதாவது பிரச்சினைகள் செய்து கொண்டே இருப்பாள்.

சாந்தாவின் கல்யாணத்தை விமரிசையாக நடத்தியபோது பொருமிக் கொண்டேயிருந்தாள்.

"என் கல்யாணத்தை இப்படி நடத்தினீங்களா? இவ்வளவு நகை போட்டிருக்கலாம்?" என்று-

ஒரு கட்டத்தில் ராஜேந்திரனுக்கே கோபம் வந்தது.

"அக்கா... அப்பா ரிட்டையரான பணம் பூராவும் உன் கல்யாணத்துக்குத்தானே செலவு செஞ்சாரு. உன் கல்யாணமும் ரொம்ப நல்லாத்தான் நடந்தது. உன் கல்யாணத்தப்ப நகை நெறயப் போடவேன்னாலும் அதுக்கப்பறம் நெறய செஞ்சதே. உனக்குச் செஞ்ச அதே அளவுதான் இப்ப சாந்தாவுக்கும் செய்யுது. சொல்லப் போனா... அதில ஒரு பங்கு... அவளா வாங்கிக்கிட்டது!" என்றான்.

"நான் என்ன வேலைக்கா போனேன் - நானா வாங்கிக் கறதுக்கு?" என்றான்.

ராஜேந்திரன் சலித்துப் போனவனாய்ப் பார்த்தான்.

"அதுக்குச் சொல்லலைக்கா... நீ சந்தோஷமா கலந்துக்க... அது போதும்..." என்றான். அதன் பிறகுதான் கலாட்டா

செய்வதை நிறுத்தினான். ஆனாலும், விஷயம் அத்தோடு முடிந்து விடவில்லை.

சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்தபோதே பத்து மணி வாக்கில் டெலிஃபோன் மணி ஒலிக்க, உறங்குபவர்களின் உறக்கத்தைக் கலைக்க வேண்டாமெயென்று ஹாலுக்குப் போனான். ரிசீவரை எடுத்தான்.

அந்தப் பக்கம் வக்யமியக்கா.

"நாறு ஆயுக்கா... உனக்கு!" என்று சொல்ல வாயெடுத்தவன் நிறுத்தி விட்டான். அதற்கும் ஏதாவது வம்படியாகச் சொல்வான்.

"சொல்லுக்கா..." என்றான்.

"என்னடா? கவேதாவுக்கு உடம்பு சரியில்லையாமே?" என்றான்.

பரவாயில்லையே. விசாரிக்கிறாளே என்று எண்ணியபடி -

"ஆமாக்கா... காய்ச்சல்."

"டைஃபாய்டு... கியஃபாய்டுன்னு இவ்ளியே?" என்றான்.

"இவ்ளக்கா... அதெல்லாம்... ஒண்ணும் இல்லை. சாதாரணக் காய்ச்சல்தான். சாந்தாவும், பாலுவும் வந்திருந்தாங்க!" என்றான்.

"அவளுக்கென்ன? பக்கம்... வந்தாறா... நான் வர முடியனுமே!"

"பரவால்லே... பரவால்லே... விசாரிக்கிறியே! அதுவே போதும்... அப்பறம்... மாமா. எப்படியிருக்காரு? அனிதா... எப்படி யிருக்கா?" என்றான்.

"ம்... எல்லாம் நல்லாயிருக்காங்க... சரி... சரி... பாத்துக்க..." என்று சற்று நேரம் பேசிவிட்டு,

"அது சரி... சாதாரணக் காய்ச்சலுக்கா... நீ நாளை நான் ஆபீசுக்கு வீவு போட்டே?" என்று ஒரு வெடியும் போட்டு விட்டு வைத்தான்.

சினைகளின் போதும் சரி. ஆனால்... கேவலம் வாடகையை ஒரு பிரச்சினையாகப் பேசி... அவளை நோக்கித்து விட்டோமே... என்று தன்னையே நொந்து கொண்டான்.

அப்போது நடந்த நிகழ்வுகள் மீண்டும் நினைவுக்கு வந்தன.

மூத்த சகோதரி வக்யமிக்கும் அவளுக்கும் எட்டு வருடங்கள் இடைவெளி. அவளுக்கு விரைவிலேயே கல்யாணம் வேறு செய்து விட்டார்கள் என்பதாலோ என்னவோ... ராஜேந்திரனுக்கும், சாந்தாவுக்கும் இருந்த ஒட்டுதல் அவளிடத்திலே இல்லை. ஆனாலும், ராஜேந்திரன் இளையவன் என்ற போதும் அவளுக்கும் சகோதரனாக எந்தக் குறையும் வைக்கவில்லை. ஆனாலும் ஏதாவது பிரச்சினைகள் செய்து கொண்டே இருப்பாள்.

சாந்தாவின் கல்யாணத்தை விமரிசையாக நடத்தியபோது பொருளிக் கொண்டேயிருந்தாள்.

"என் கல்யாணத்தை இப்படி நடத்தினீங்களா? இவ்வளவு நகை போட்டிருக்கலா?" என்று-

ஒரு கட்டத்தில் ராஜேந்திரனுக்கே கோபம் வந்தது.

"அக்கா... அப்பா ரிட்டையரான பணம் பூராவும் உன் கல்யாணத்துக்குத்தானே செலவு செஞ்சாரு. உன் கல்யாணமும் ரொம்ப நல்லாத்தான் நடந்தது. உன் கல்யாணத்தப்ப நகை நெறயப் போடவேன்னாலும் அதுக்கப்பறம் நெறய செஞ்சதே. உனக்குச் செஞ்ச அதே அளவுதான் இப்ப சாந்தாவுக்கும் செய்யுது. சொல்லப் போனா... அதில ஒரு பங்கு... அவளா வாங்கிக்கிட்டது!" என்றான்.

"நான் என்ன வேலைக்கா போனேன் - நானா வாங்கிக் கறதுக்கு?" என்றான்.

ராஜேந்திரன் சலித்துப் போனவனாய்ப் பார்த்தான்.

"அதுக்குச் சொல்லலைக்கா... நீ சந்தோஷமா கலந்துக்க... அது போதும்..." என்றான். அதன் பிறகுதான் கலாட்டா

செய்வதை நிறுத்தினான். ஆனாலும், விஷயம் அத்தோடு முடிந்து விடவில்லை.

சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்தபோதே பத்து மணி வாக்கில் டெலிஃபோன் மணி ஒலிக்க, உறங்குபவர்களின் உறக்கத்தைக் கலைக்க வேண்டாமெயென்று ஹாலுக்குப் போனான். ரிசீவரை எடுத்தான்.

அந்தப் பக்கம் வக்யமியக்கா.

"நாறு ஆயுக்கா... உனக்கு!" என்று சொல்ல வாயெடுத்தவன் நிறுத்தி விட்டான். அதற்கும் ஏதாவது வம்படியாகச் சொல்வான்.

"சொல்லுக்கா..." என்றான்.

"என்னடா? கவேதாவுக்கு உடம்பு சரியில்லையாமே?" என்றான்.

பரவாயில்லையே. விசாரிக்கிறாளே என்று எண்ணியபடி -

"ஆமாக்கா... காய்ச்சல்."

"டைஃபாய்டு... கியஃபாய்டுன்னு இவ்ளியே?" என்றான்.

"இவ்ளக்கா... அதெல்லாம்... ஒண்ணும் இல்லை. சாதாரணக் காய்ச்சல்தான். சாந்தாவும், பாலுவும் வந்திருந்தாங்க!" என்றான்.

"அவளுக்கென்ன? பக்கம்... வந்தாறா... நான் வர முடியனுமே!"

"பரவால்லே... பரவால்லே... விசாரிக்கிறியே! அதுவே போதும்... அப்புறம்... மாமா. எப்படியிருக்காரு? அனிதா... எப்படி யிருக்கா?" என்றான்.

"ம்... எல்லாம் நல்லாயிருக்காங்க... சரி... சரி... பாத்துக்க..." என்று சற்று நேரம் பேசிவிட்டு,

"அது சரி... சாதாரணக் காய்ச்சலுக்கா... நீ நாளை நான் ஆபீசுக்கு வீவு போட்டே?" என்று ஒரு வெடியும் போட்டு விட்டு வைத்தான்.

ராஜேந்திரன் நொந்து போனான்.

"கை! இவளைத் திருத்தவே முடியாது!" என்று முனு முனுத்தபடி உள்ளே வர, கவேதாவும் படுக்கையறையில் இருந்த ஃபோன் ரிசீவரை வைத்தான்.

"அவன் செய்வதறியாது விழித்தான்.

"சாரி... கவேதா..." என்று ஆரம்பிக்க.

"விடுங்க... உங்க அக்கா அப்படிப் பேசவேன்னத்தான் ஆச்சரியப்படணும்!" என்று புன்னகைத்தான்.

அதற்குப் பிறகுதான் அவன் நிம்மதியானான். சந்தேகவலையான முக பாவத்தோடு அவன் படுத்துக் கொள்ள, அவன் எழுந்து கட்டிலின் இந்தப் புறமாக வந்தான். குனிந்து முத்திரை வைத்து விட்டு அவன் மார்பில் சாய்ந்து கொண்டான்.

"எல்லாருக்கும் பொறாமை - எங்க வீட்டுக்காரர் என்மேலே இவ்வளவு பிரியமா இருக்காரேன்னு..." என்று முனுமுனுத்தான். அவன் சிரித்து விட்டான்.

"கிடக்கறாங்க... விடுங்க... மிஸ்டர் ராஜேந்திரன்... தூங்குங்க..." என்றாள்.

அவன் மனம் நிறையப் புன்னகைத்தபடி கண்ணயர்ந்தான்.

இரண்டு நாட்கள் கழிந்திருக்கும். அன்றைக்குத்தான் அலுவலகம் போயிருந்தான்.

உணவு இடைவேளையின்போது ராஜேந்திரனிடம் இருந்து ஃபோன் வந்தது.

"கலி, வீவு போட்டுட்டுப் புறப்பட்டு வா. அனிதா பெரியவளாயிருக்காளாம். நீதான் போயி தண்ணி ஊத்தனுமாம்!" என்றான்.

"ஓ!" என்றான்.

'என்னப்பா?'

"இவ்வே இன்னும் டயர்ட்னஸ் சரியாகவே. டிராவல் வேற பண்ணணுமே!" என்றாள் தயக்கமாய்.

"இவ்வய்யே. அதுக்கு நான் வேற அரேஞ்ஜ்மென்ட் பண்ணி யிருக்கேன் பாலு அவரோட ஃபிரண்ட் காரை வாங்கிட்டு வர்றாரு. பாலுவோட காரை நான் டிரைவ் பண்ணேன். நீ நான் உங்கம்மா எங்க பேரண்ட்ஸ்... சாந்தா, பாலு எல்லாரும் போறோம். சரியா?" என்றான்.

'எல்லாம் ஏற்பாடு பண்ணீட்டங்க?' என்றபடி ஃபோனை வைத்தாள்.

விசுவாசம் போய்ச் சேர்ந்து விட்டார்கள். சடங்குகள் முடிந்து மற்ற விஷயங்கள் பேசினார்கள்.

பெரிய அளவில் சீர் வைக்க வேண்டுமென்று பிடிவாத மாய் நின்றாள் வக்ஷி.

அனிதா தனியாக வந்து ராஜேந்திரனிடம் அழுதாள்.

"மாமா, இதெல்லாம் எனக்குப் பிடிக்கவே. எதுக்கு விளம்பரப் படுத்தணும்?" என்று கேவினாள்.

அந்தப் பன்னிரண்டு வயதுக் குழந்தையின் வேதனையை இரக்கத்துடன் பார்த்தபடி நின்ற ராஜேந்திரனுக்கு என்ன செய்வ தென்றே தெரியவில்லை. சாந்தானிடம் கவந்து யோசித்தான்.

அவளே கூட வக்ஷியக்காரின் விஷயத்தில் ஏதும் பேசப் பயந்தாள். கவேதா அதைவிடத் தயங்கினாள். ஆனால், அனிதாவின் தந்தை சத்தியமூர்த்திக்கு கவேதாவை மிகவும் பிடிக்கும். அவளும் அண்ணா, அண்ணா என்று இயல்பாய் ஒட்டிக் கொள்வாள். அவரிடம் மெதுவாக அனிதாவின் உணர்வுகளைச் சொன்னாள் கவேதா.

அதற்குப் பிறகு எல்லாரும் உட்கார்ந்து பேசும்போது, அவர் ஒரேயடியாய்ப் பெரிய அளவில் பிங்ஷன் வேண்டா மென்று கூறி விட்டார்.

லக்ஷ்மிக்கு எல்லாரும் ஒரேயடியாய் ஒன்றுபோல் பேசவும் ஒன்றும் பேச முடியவில்லை. ஆனால், உள்ளுக்குள்ளே ஆத்திரம் கனன்று கொண்டிருந்தது.

பெண்கள் எல்லாம் தனியாக அமர்ந்து இருந்தபோது, "எப்படியோ நான் கிராண்டா ஒரு பிங்ஷன் வைக்கணும்னு நெனக்கிறப்போ மட்டும் கெடுத்து விட்டாறீங்க!" என்றாள்.

கவேதா அதிர்ந்து போய்ச் சாந்தாவைப் பார்த்தாள். அதற்குள் சாந்தாவே -

"அக்கா! அப்படியெல்லாம் இல்லை. இதையெல்லாம் விளம்பரப்படுத்தினா, அனிதாவுக்கே கஷ்டமா இருக்கும். நல்லதில்லை. அதுதான்!" என்றாள்.

திரும்பவும் ஞாயிற்றுக் கிழமை வீட்டளவுக்குச் சடங்கு வைத்தார்கள்.

ராஜேந்திரன் பத்துப் பவுனில் காசு மாலை போட்டதோடு, அவனும், பாலுவும் சேர்ந்து ஐம்பதாயிரம் ரூபாய்க்குச் சேமிப்புப் பத்திரம் என்று அனிதாவின் பெயரில் எடுத்துக் கொடுக்கவும்தான் லக்ஷ்மி அமைதியானாள்.

புறப்படும்போது மட்டும் ராஜேந்திரன் ஒரு வார்த்தை சொன்னான் அக்காவிடம்.

"அக்கா, அனிதா உனக்கு மட்டும் குழந்தைன்னு இல்லை. எங்க எல்லாருக்கும் அவ செல்லம்தான். அவளுக்குச் செய்யறதுக்கு நாங்க எப்பவும் தயங்க மாட்டோம். செய்யறது எவ்வளவுன்னு பாத்து மனுஷங்களை எடை போடக் கூடாது!" என்றாள்.

"ஐயய்யோ... நான் எதுவும் செய்யச் சொல்லிக் கேட்க வியே..." என்று அசடு வழிந்தாள் லக்ஷ்மி யக்கா. அடுத்த

வந்த விடுமுறையின் போது அனிதாவை இரண்டு நாட்கள் அழைத்து வந்து தங்களோடு வைத்துக் கொண்டு அனுப்பி வைத்தாள் கவேதா.

அழைத்துப் போக வந்த ரசத்தியமூர்த்தி கூட மனம் நெகிழ்ந்தவராய் -

"லக்ஷ்மி பேசறதை யெல்லாம் மனசை வச்சுக்காதே. கவேதா! அவ கபாவமே அப்படியாகிப் போச்சு!" என்று சொல்லிப் போனார்.

அன்றிரவு

ராஜேந்திரன் அவனிடம் நெருங்கி அமர்ந்து சிரித்தான்.

"ஹேய்... உன்னைப் புரிஞ்சுக்கவே முடியல. எங்க லக்ஷ்மி யக்கா மேலே இருக்கற கோபத்துல எதுவும் செய்யக் கூடாதுன்னு சண்டை போடுவியோன்னு நெனச்சேன். ஆனா எல்லாத்துக்கும் முன்னால நின்னு செஞ்சே. அனிதாவுக்கும் அத்தையை ரொம்பப் பிடிச்சுப் போச்சு!" என்றான்.

"அவங்கம்மா அப்படிப் பேசினா, அனிதா என்ன செய்வா, பாவம். அவ நல்ல அன்பாள குழந்தை. அதுவுமில்லாம நம்ம சொந்த விருப்பு, வெறுப்புகளைக் குடும்பம் தொடர்பான விசேஷங்களில் காட்டக்கூடாது!" என்றாள்.

அவன் அவளை வாஞ்சையாய் அணைத்துக் கொண்டான்.

"ஆனா, என்கிட்டே மட்டும் சரிக்குச் சரியா சண்டைக்கு திக்கறே!" என்றான்.

"அது... உங்களோட வார்த்தைகள் தப்பாப்போகும்போது மட்டும்தான். நல்லா... யோசிச்சுப் பாருங்க!" என்றாள்.

அவனால் மறுக்க முடியவில்லை.

அவன் மேலும் சொன்னான். "அது மட்டுமில்ல... சமீப காலமா... நீங்க ரொம்ப மாறிட்டீங்க... பணத்துக்கு ரொம்ப முக்கியத்துவம் குடுக்கறீங்க..." என்றான்.

"ஆமா... நீ உனக்குன்னு எடுத்துக்கற இரண்டாயிரம் ரூபாயை என்ன செய்யறேன்னு என்கிட்டே சொல்றது இவ்வே?" என்றான் புகாராக.

"நீங்க எடுத்துக்கறதையும் சொல்றது இவ்வையே..." என்றான்.

அவன் மௌனமாகி விட்டான் பணத்தைப் பற்றிப் பேச ஆரம்பித்தாலே அவர்களுக்குள் மனஸ்தாபம் ஏற்பட்டு விடுவது இருவருக்குமே புரிந்தது.

ராஜேந்திரன் சற்று நேரம் சுவ அலசலில் ஆழ்ந்தான்.

அவள் சொல்வது உண்மைதானோ? சமீப காலமாகத் தன் குடும்பத்துக்கென்று ஒரு வீடு கட்டிக் கொள்ள வேண்டுமென்ற தீவிரம் அவன் மனதிலே தோன்றியிருந்தது. அந்த எண்ணம் வந்ததற்குப் பிறகு பணம் ஒரு முக்கிய விஷயமாக மாறிவிட்டதை அவனே உணர்ந்தான்.

தன் வீட்டளவில் சிக்கனம் பார்க்கிற அதே வேளையில் உறவினர்களுக்குச் செய்வதில் எந்த விதத்திலும் குறையும் வைக்க முடியாத அளவில் சிக்கல் தோன்றியிருப்பது அவனுக்கும் புரிந்தது.

மனைவிக்கு ஒரு ஸ்கூட்டி வாங்கிக் கொடுக்க மறுத்து விட்டு, சகோதரி மகளுக்குக் காசுமாலை வாங்கிக் கொடுக்க வேண்டி வந்த நிலை அவனுக்குள் ஒரு குற்ற உணர்வை ஏற்படுத்தி இருந்தது.

சுவேதாவுக்குக் காய்ச்சல் வந்ததற்குப் பிறகு ஏற்பட்டிருந்த சுமுக உணர்வு சந்திரே குறைந்து விட்டாற் போல் உணர்ந்தான்.

அதற்கேற்றாற் போல் வேறொன்றும் நடந்தது. அந்த ஞாயிற்றுக் கிழமை ஊருக்கு வந்திருந்த லக்ஷ்மி அம்மா வீட்டிலிருந்து ஃபோன் செய்தாள்.

"ராஜா, நீயும் சுவேதாவும் வந்துட்டுப் போங்க. பாக்கனும்" என்றாள்.

சுவேதா கடுப்பாகி விட்டாள்.

"ஏன், அக்கா இங்க வரமாட்டாங்களா? நாமளேதான் போய்ப் பார்க்கணுமா?" என்றாள்.

ராஜேந்திரனுக்குத் தர்மசங்கடமாகப் போய்விட்டது. லக்ஷ்மிக்கு நாகூக்காய்ச் சொன்னாலும் புரியாது. நிலைமையைச் சமாளிக்க அவன் மட்டும் போய் விட்டு, நீயும் வாயேனக்கா... என்று அழைத்துக் கொண்டு வந்தான்.

வந்தாள். நன்றாகத்தான் பேசிக் கொண்டு இருந்தாள். ஆனால், அருகிலேயே இருக்கிற சுவேதாவின் அம்மா வீட்டுக்கு அவர்கள் வருந்தி வருந்தி அழைத்தும் போகவில்லை. அது சுவேதாவின் மனத்தை வெகுவாகப் புண்படுத்தி விட்டது.

அவள் புறப்பட்டுப் போஸின் வீட்டில் கனத்த மௌனம் நிலவியது. இதுவே சாந்தா வந்து விட்டுப் போனதற்குப் பின் வீடு கலகலப்பாக இருக்கும்.

மௌனமாகவே எல்லாம் நடந்து கொண்டு இருந்தது. லக்ஷ்மியின் நடத்தைக்குப் பின்னால் மனோதத்துவ ரீதியான காரணங்கள் இருக்கிறது என்று சொல்லலாமா என்று நினைத்தான். எப்படிச் சொல்வது என்று புரியவில்லை.

மௌனமாக இரவு டிஃபன் தயாரித்துக் கொண்டிருந்த மனைவியின் அருகில் போய் நின்றான்.

"ஹேய்... நீ இப்படி சைவன்ட்டா இருந்தே என்னைக் கொடறே!" என்றான் இறங்கிய குரலில்.

"நான் என்ன சொல்லணும்? எதுக்குச் சொல்லணும்?" என்றாள்.

"ஹேய்! நீ எனக்காக எங்கக்காவைப் பொறுத்துக்க வேண்டியதுதான். பொறுத்துக்கக் கூடாதா? ரெண்டு அடி வேண்ணாலும் வை... வாங்கிக்கறேன்... இப்படித் தண்டிக் காதே!" என்றான்.

அவள் அந்த திடீரில் உடைந்து விட்டாள். அவன் தோளில் சாய்ந்து கொண்டு அழுதாள்.

"அவங்க... அவங்க... ரொம்ப சாப்ட்டா இன்சல்ட் செய்றாங்க..." என்று தேம்பினாள்.

"அப்படியெல்லாம் யோசித்து சாப்ட்டா இன்சல்ட் பண்ணுக்கெல்லாம் அவளுக்குத் தெரியாது!" என்றான் யதார்த்தமாக.

அவன் சொல்ல நினைத்தது திருமணத்துக்குப் பிறகுதான் அவள் மனநிலை மாறிவிட்டது. புகுந்த வீட்டில் அவள் நடத்தப்பட்ட விதம் அப்படி என்று. ஆனால் கவேதா தவறாகப் புரிந்து கொண்டாள்.

"அப்ப உங்க அக்கா யதார்த்தம். நாந்தான் விஷமமா ஒண்ணொன்னும் செய்யறேங்கறீங்களா?" என்று மறுபடியும் ஒரு பிடி பிடிக்க ஆரம்பித்தாள்.

"உங்க அக்கா என்ன உசத்தி? எங்க அப்பா அம்மா என்ன தாழ்த்தி? அதென்ன அவ்வளவு கௌரவம்!" என்று கொடி பிடிக்கிற அவளிடம் பேசவே முடியவில்லை.

ஒரு கட்டத்தில் கடுப்பாகி, "ஆமாடி, அப்படித்தான். என் மனுஷங்க அப்படித்தான் இருப்பாங்க, என்ன செய்வியோ செய்!" என்றாள்.

"நான் உங்களைத்தான் கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டேன். உங்க குடும்பத்து வெட்டிக் கௌரவத்தையெல்லாம் தாங்கிக் கணுக்கிற அவசியம் எனக்கில்லை. இனிமேல் இன்சல்ட் செஞ்சா நானும் செய்வேன்!" என்றாள்.

அவன் கோபமாக டேபிளின் மேல் இருந்த ஏதோ ஒரு பொருளை எடுத்து வீசிவிட்டு வெளியேறினான்.

வண்டியை எடுக்கிற சத்தம் கேட்டும் அவள் கண்டு கொள்ளவில்லை.

செய்த டிப்பனை அப்படியே மூடி வைத்து விட்டு அவளும் போய்ப் படுத்துக் கொண்டாள். கண்களில் கண்ணீர் வழிந்து கொண்டிருந்தது.

குழந்தை அம்மா வீட்டிலிருந்து வந்ததற்குப் பிறகு அவளுக்கும் உணவு கொடுத்து உறங்கச் செய்தாள். அவள் ஒன்றும் சாப்பிடவில்லை.

இந்த வசூடியிக்கா வரும்போது இப்படித்தான் ஒவ்வொரு முறையும் ஏதோ ஒரு பிரச்சினை என்று மனசு பொருமியது.

நேரம் பதினொரு மணியைத் தாண்டியும் ராஜேந்திரன் வரவில்லை. அலை பாய்ந்தது மனது. மாயியார் வீட்டுக்கு ஃபோன் செய்தாள். வரவில்லை என்றார்கள்.

சாந்தா வீட்டுக்கு ஃபோன் செய்தாள். அங்கேயும் வரவில்லை என்றார்கள். திகைத்துப் போனாள். கலக்கத்திலேயே இருந்தாள். பதினொன்றரை மணிக்கு ஃபோன் வந்தது. எடுத்தாள். அந்தப் புறத்திலிருந்து செய்தி கேட்டு அதிர்ந்து போய் நின்றாள். உலகமே தலைகீழாகச் சுற்றுவது போல் உணர்ந்தாள்.

ஒரு கணவனுக்கும், மனைவிக்கும் அவர்களுக்குள்ளே வரும் பெரும்பாலான பிணக்குகள் அவர்களால் அவ்வ, சுற்றியிருக்கும் உறவினர்களால் வருவது என்று எப்போதோ ஒரு அறிஞர் சொன்னது நினைவு வந்தது ராஜேந்திரனுக்கு.

இந்த அக்காதான் என்ன? தன் மனைவியை மதித்து அவளுடைய அம்மா வீட்டுக்கு ஒரு நடை போயிருக்கக் கூடாதா? கனி கேட்டதிலும் நியாயம் இருக்கிறதே என்று நினைத்து நினைத்து மாய்ந்து போனான்.

வீட்டில் இருக்கப் பிடிக்கவில்லை. உறவினர் எவர் வீட்டுக்கும் போகப் பிடிக்கவில்லை.

நேராக ஈச்சனாரி கோவிலுக்கு வண்டியை விட்டான். போய்ச் சாமி கும்பிட்டு விட்டு வெளியே வந்தான். சற்று நேரம் மண்டபத்தில் அமர்ந்திருந்தான்.

அப்போதைக்கு மனம் தெளிந்த மாதிரி இருந்தது. ஆனால், திரும்ப வரும்போது மீண்டும் குழப்பம் மேலிட்டது.

பேசாமல் இந்த வீடு கட்டும் திட்டத்தைக் கொஞ்ச நாள் தள்ளிப் போட்டு விடலாம் என்று முடிவு கட்டினான். அதற்குப் பிறகு மனம் லேசாகியது.

கவேதாவுக்கு ஒரு ஸ்கூட்டி வாங்கிக் கொடுத்து கூல் செய்து விட வேண்டியதுதான் என்று எண்ணிக் கொண்டு உற்சாகமானான் அந்த சந்தோஷ இடைவேளையில் எதிரே வந்த வேளைக் கவனிக்கவில்லை.

கவனித்து ஒரு வழியாக வண்டியைத் திருப்பி நிறுத்தி விட முயற்சி செய்தான். வண்டி மரத்தில் மோதி நிற்க, அவன் கீழே விழுந்தான். இடது கால் மரத்துக்கும், வண்டிக்கும் இடையே சிக்கிக் கொள்ள, இரத்தம் குபுகுபுவென்று பொங்கியது. அவன் நினைவிழந்தான்.

பாலுவின் ஆஸ்பத்திரி!

கவேதாவின் கண்களில் கண்ணீர் அருவியாய்ப் பொங்கி வழிந்தது.

அவ்வளவு தூரம் இறங்கி வந்து எனக்காகப் பொறுத்துக் கொள்ளக் கூடாதா என்று கெஞ்சினாரே. தான் சமாதானமாகி இருக்கக் கூடாதா? இப்படி அடிபட்டுக் கொண்டு வந்து கிடக்கிறாரே என்று பொங்கிப் பொங்கி அழுதான்.

லக்ஷ்மியைப் பார்த்தவுடன், "அக்கா, நாம் ரெண்டு பேருமா சேர்ந்துதான் அவரை ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு வந்து படுக்க வச்சுட்டோம். நீங்க பெரியவங்கன்னு நாந்தான் விட்டுக் கொடுத்துத் தொலைச்சிருக்கக் கூடாதா?" என்று கதறி அழுதான்.

லக்ஷ்மி திகைத்துப் போய் விட்டாள்.

சாந்தா லக்ஷ்மியை ஒரு பக்கமாக அழைத்துக் கொண்டு போய்த் தங்கள் சகோதரனின் வீட்டில் அக்காவால் ஏற்பட்ட பிரச்சினைகளை எல்லாம் விளக்க, லக்ஷ்மிக்கே ஒரு மாதிரியாகப் போனது.

"அக்கா, அண்ணன் உன்னை விடச் சின்னவங்க.. ஆனா, ஒரு தகப்பன் மாதிரி நமக்கு எல்லாம் செய்யறாங்க. அவரு செய்யணும்னு என்ன அவசியம் இருக்கு? செய்யமாட்டேன், உங்க உறவு வேண்டாம், உங்களுக்குச் செய்ய வேண்டிய கடமை அம்மா அப்பாவுக்குத்தான். எனக்கு இல்வேன்னு சொன்னா நாம் என்ன செய்ய முடியும்? ஆனா, எவ்வளவு விட்டுக் கொடுக்கறாரு! அதுக்கு நாம் என்ன பிரதியுபகாரம் செய்ய முடியும்? குறைஞ்ச பட்சம் அவருக்கு நம்மளாலே சிக்கல்கள் ஏற்படாமயாவது பாத்துக்கணுமில்லே?" என்றாள் சாந்தா வெகு கோபமாக.

திகைத்துப் போன லக்ஷ்மி ஏதோ சொல்ல வாயெடுக்கு முன் அவளே தொடர்ந்தாள்.

"உனக்கு என்னக்கா, அப்படியொரு கௌரவம்? அண்ணி யோட அம்மா, அப்பா வீட்டுக்கு ஒரு நடை போய் வந்தாத்தான் என்ன? இன்னொரு அண்ணனுக்குக் கால் கீல் உடைஞ்சு போச்சன்னா, ஆயுசுக்கும் நாம் நிம்மதியா இருக்க முடியுமா? அதிலயும், நீ பெரியவ... நீ பாத்து எல்லாரையும் அனுசரிச்ச நடத்திட்டுப் போகணும். ஆனா நம்ம வீட்டுல சங்கடங்களே உன்னாலதான் ஏற்படுது!" என்று பொரிந்து தள்ளவும் லக்ஷ்மி சுத்தமாகப் பயந்தே போனாள்.

"என்னடி, நீ கடைசியில எம்மேல் பழி போடறே. எனக்கு மட்டும் ராஜா நல்லாருக்கணும்னு எண்ணம் இல்லையா?" என்றாள் கண் கலங்கி.

"அது சரி... இனிமேலாவது பாத்து நடந்துக்க!" என்று போய்விட்டாள் சாந்தா.

பாஜா ஐ.சி.யூனிட்டை விட்டு வெளியே வரவும், கவேதா அண்ணாவிடம் ஒடினாள்.

“அண்ணா! ஒண்ணும் பயமில்லையே?” என்று அழுதாள். அவன் தட்டிக் கொடுத்து ஆறுதல் படுத்தினான்.

“ஒண்ணும் பயமில்லைமா. நல்ல வேளை கால் சக்கரத் துக்கடியில் சிக்கலை. ஆனா, ஏதோ ஒரு கம்பி கீறி வெட்டுக் காயம் ஒண்ணு ஆகியிருக்கு. ஆழமான காயம். ரத்தம் நிறைய வெளியேறிருச்சு... அதான்... மயக்கம்... ஒண்ணும் பயப்பட வேண்டாம்!” என்றான்.

ஆழ்ந்த மயக்கத்தில் கிடக்கிற கணவனைப் பார்த்து கவேதாவுக்கு மனம் தாளவில்லை.

மிகவும் மென்மையானவர். யாரையும் புண்படுத்தக் கூடாது என்று நினைப்பார். சமீப காலமாக வீடு கட்ட வேண்டும் என்பதற்காகத்தானே சிக்கனமாக இருக்கச் சொல்கிறார்.

எல்லாம் என் மகாராணிக்கு ஒரு மாளிகை கட்டிக் குடி வைக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம்தான் என்று அவ்வப்போது சொல்வார்.

என்ன? தன் சகோதரிகளை அரவணக்க வேண்டுமென்று நினைக்கிறார். தப்பென்ன? தனக்கு மட்டும் இந்தச் செய்தி கிடைத்தவுடனே சந்தோஷகுமார் அண்ணனுக்கு ஃபோன் செய்ய வேண்டுமென்று தோன்றியதே. ஏன்? என்றெல்லாம் பலதையும் எண்ணிக் கொண்டு சோர்ந்து போய் அவனருகில் அமர்ந்து இருந்தாள்.

அறைக்குக் கொண்டு வந்து விட்டார்கள். காவைக்குள் மயக்கம் தெளிந்து விடும் என்றார்கள்.

அரைக் கண் உறக்கமும் விழிப்புமாகக் காவை வரை சோர்ந்து இருந்தாள் கவேதா.

எல்லாரும் காவையில் ருளித்து விட்டு வந்து விடுகிறோம் என்று போனார்கள்.. அந்த நேரத்தில் அவர்கள் இருவர் மட்டுமே இருந்தார்கள்.

அவன் மெல்லக் கண்ணிழித்தான். சூழ்நிலையைப் புரிந்து கொள்ளச் சற்று நேரமாகியது.

தான் ஆஸ்பத்திரியில் இருப்பதையும், தன் மனைவி தேம்பித் தேம்பி அழுவதையும் அவன் புரிந்தும், புரியாதவளாய்ப் பார்த்தான்.

‘என்ன... கவி... என்ன ஆச்சு?’ என்றான் மெல்லிய குரலில்.

“ஈச்சனாரி கிட்டே வண்டி மரத்தில் மோதி.. அடிபட்டு... தினைப்பே இல்லாம கிடந்தீங்களாம். நான்... பாவி... என்னாலதான். மனசு சங்கடமாகி அப்படிப் போய்...” என்று விக்வி விக்வி அழுகிற மனைவியை வலக்கையால் அருகில் இழுத்துக் கொண்டான்.

காவில் வலியை உணர்ந்தான். லேசாக முகத்தைச் சுழித்த படி விவரம் கேட்டான். அதற்குள் விஷயம் தெரிந்து பாலுவும் வந்தான். நடந்த விவரங்களைச் சொன்னான்.

பாக்கெட்டில் இருந்த அவனது ஐடென்டி கார்டைப் பார்த்து விட்டு, மேலும் துழாவிப் பாலுனின் விசிட்டிங் கார்டைப் பார்த்து யாரோ ஃபோன் செய்ய, ஈச்சனாரி அருகில் இருந்த நண்பனுக்கு ஃபோன் செய்து காரில் கொண்டு வர ஏற்பாடு செய்தானாம் இதற்கிடையில் எலும்புச் சிகிச்சை நிபுணர் ஒருவரையும் வரவழைத்தான்.

நல்ல வேளையாக எலும்பு முறிவு எதுவும் ஏற்பட வில்லை. ஆனால், ஆழமான அந்தக் காயத்துக்கு மட்டும் தையல் போட வேண்டி வந்தது என்றான்.

‘சரி... மச்சான்... ஒண்ணும் பயப்படாதீங்க. காவைக் கீழே வைக்காதீங்க, மத்தப்படி லேசா அசைக்கலாம். ரெண்டு

நான்தான். அப்புறம் வீட்டுக்குப் போயிடலாம்!" என்று தனிமை கொடுத்து விலகிப் போனான்.

"நல்ல வேளையா, இதோட போச்சே? வேற ஏதாவது ஆகாம?" என்று அவன் அலட்டிக் கொள்ளாமல் சொல்ல.

"ஐயோ... சொல்லாதீங்க... ராஜ்...செத்தே போயிருவேன்..." என்று கவங்கிய மனைவியைச் சமாதானம் செய்தான்.

"தீ கேக்கற கேள்வியெல்லாம் நியாயமானதா இருக்கு. என்னால பதில் சொல்ல முடியாத நிலைமையாய்ப் போச்சேன்னுதான்... சங்கடம்..." என்று அவன் ஏதோ சொல்ல வர.

'வேண்டாங்க... இனிமே உங்களுக்காக எல்லாத்தையும்... விட்டுக் கொடுக்கத் தயாரா இருக்கேன். நீங்க மட்டும் நல்லா இருந்தாப் போதும்!' என்று கவங்கினான்.

'மக்கு... நம்ம ஆயுசு கெட்டிதான். அப்படியெல்லாம் ஒண்ணும் ஆயிடாது. கவலைப்படாதே!' என்று அவன் அவள் நெற்றியில் வேசாக முத்தம் வைக்க அவள் சட்டென்று ரிலாக்ஸானாள்.

'ஒரே டெட்டால் ஸ்மெல்...' என்று சிரித்தான். அழுகையும், சிரிப்புமாக உணர்ச்சி வசப்படுகிற மனைவியைப் பார்த்தவுடன் அவனுக்கு ஒரு உண்மை புரிந்தது.

அதே நேரம் -

வாசலில் நிழலாடியது.

திரும்பிப் பார்த்தார்கள். அவள் அண்ணன் சந்தோஷ குமார் நின்று கொண்டிருந்தான்.

"உள்ளே வரலாமா? டெல்லியில் இருந்து ஃபிளைட் வந்தேன்..." என்று சிரித்தான்.

பிற்பகலில் லக்ஷ்மி வந்தாள்.

"ஏப்பா தம்பி, என்னால வந்த மனசு சங்கடத்துவ வண்டி ஒட்டித்தான் இப்படி ஆச்சங்கறாங்க! உண்மையா?" என்றான் உண்மையான வருத்தத்துடன்.

'கவேதாவே இதை எதிர்பார்க்கவில்லை. ராஜேந்திரனுக்கும் அவன் நேரடியாகக் கேட்க எப்படி பதில் சொல்வதென்று தெரியவில்லை. சற்று நேரம் மெளனம் சாதித்தான் பிறகு.

"யாரையும் குத்தம் சொல்லக் கூடாதுக்கா, எனக்கு நேரம் அப்படி!" என்றான்.

சகோதரன் இல்லை என்று சொல்லவில்லை என்பதை உணர்ந்து கொண்டாள் லக்ஷ்மி.

"சாரிடா, தம்பி. நாங்க பொம்பளைங்க... எங்களுக்கு அன்பில் மட்டும் போட்டி ஜாஸ்தி. நான் ஏதோ உன்மேல எனக்கு அதிகாரம் ஜாஸ்தின்னு காட்டிக்கறதுக்காக இப்படி நடந்துகிட்டேன் போலிருக்கு. உன்மேல் உன் பொண்டாட்டிக்கும் ஒரு உரிமை இருக்கும்கறதையும் அவளை உன் வைப்பங்கறதுக்காகவாவது நான் மதிச்சிருக்கணுங்கறதும் எனக்குப் புரியாமப் போச்சு!" என்றான். கலங்கிக் கண்ணீர் விட்டாள்.

"ரொம்ப சாரிப்பா, இனிமேல என்னால தொல்லை இருக்காது!" என்று தழுதழுத்தாள்.

'ஐயய்யோ... என்னக்கா இப்படியெல்லாம் பேசுறே?" என்று அவனும் கண்கலங்கினான். இந்த எதிர்பாராத திருப்பம் கண்டு கவேதாவே திகைத்துப் போனாள்.

லக்ஷ்மியே தொடர்ந்தாள்.

"இல்லப்பா, ஒரு சின்ன விஷயம் நான் கவேதாவை மதிச்ச அவங்க அம்மா வீட்டுக்கு ஒரு நடை போயிருக்கலாம். அங்கே போறது என்னமோ தகுதிக் குறைவுன்னு நெனைச்ச நான் போனதுனாலதான் உங்களுக்குள் பிரச்சினை வந்தது. கவேதா நம்ம வீட்டுப் பொண்ணுன்னு நினைச்சிருந்தேன்னா

நான் கௌரவம் பாத்திருக்கமாட்டேன் இல்ல. கடைசில சின்னப் புள்ளைங்கல்லாம் எனக்குப் புத்தி சொல்ல வேண்டியதாய்ப் போச்சு!" என்று சிரித்தான்.

சாந்தா அவசரமாக, 'அக்கா' என்று ஏதோ ஆரம்பிக்க, லக்ஷ்மி கையமர்த்தினாள்.

"இல்லல்லே... நீ சொன்னது கரெக்ட்தான். கீய்யாணமாகிப் போனதற்குப் பிறகு நாம நம்ம எல்லை தெரிஞ்சு நடந்தா ஒரு பிரச்சினையும் இல்லை. இல்லையா?" என்றாள். கவேதா விடம் நெருங்கி நின்றாள். இடக்கையால் அணைத்துக் கொண்டாள்.

"கவி சின்னப் பொண்ணு. ஆனா, எந்தக் கள்ளமும் இல்லை. என் வீட்டு விசேஷத்துல எல்லாம் செஞ்சா. ஆனா, நாந்தான் அவளைச் சீண்டிக்கிட்டே இருந்தேன். என் வயக்கக்கேத்த மாதிரி நான் நினைக்கல. அது மட்டுமில்ல. நீயும் சின்னவன்தான்.

"சாந்தா சொன்ன மாதிரி ஒரு தகப்பன் மாதிரி நீ எல்லாம் எங்களுக்குச் செய்யறே. அப்ப நாங்க உங்களைச் சந்தோஷமா வச்சுக்கணும் இல்லை. இந்த ஆக்ஸிடெண்டியல் மட்டும் ஏதாவது ஆயிருந்தா... ஐயோ... நினைக்கவே பயமா யிருக்குப்பா!" என்று வெடித்து அழுதாள்.

சற்றியிருந்த அம்மா, சாந்தா, கவேதா எல்லாரும் தங்களையும் அறியாது விசம்பினார்கள். சற்று அழுது விட்டுத் தானே கண்ணைத் துடைத்துக் கொண்டு சொன்னாள்.

"இனிமே என்னால உங்களுக்குள்ள பிரச்சினை வராது. கவி, என்னை மன்னிச்சிருமமா!" என்று அவள் இரு கைகளையும் பிடித்துக் கொள்ள, கவேதாவும் மனம் நெகிழ்ந்தாள்.

"மறந்தர்லாமக்கா... போனதெல்லாம் மறந்தர்லாம் இனிமே விட்டுக் குடுத்து நடந்துக்கலாமக்கா!" என்றாள்.

"ஆமாம்மா... அதுதான் நல்லது!" என்றாள் லக்ஷ்மி.

ராஜேந்திரன் திகைத்துப் போய் அமர்ந்து விட்டான்.

"சரி. நீ கொஞ்சம் ரெஸ்ட் எடு. நீங்கள்ளாம் வாங்க!" என்று அம்மாவையும் சாந்தாவையும் அழைத்துப் போனாள்.

ராஜேந்திரன் மெதுவாக கவேதாவைத் திரும்பிப் பார்த்தான்.

"ஏன், கவி, நாங்க ஆம்பளைங்க ஏதாவது கையைக் காலை உடைச்சுக்கிட்டாதான் நீங்க முழுப் பிரியத்தையும் வெளியே காட்டுவீங்களோ?" என்று சிரித்தான்.

அவள் சிரிக்கவில்லை. "உங்களுக்கென்னங்க, சிரிக்கறீங்க. நேத்து நீங்க மயங்கிக் கிடந்த விதம் பாத்து என் உயிரே போயிருச்சு... இப்படி... அந்த நேரத்துல ஈச்சனாரி போக வேன்னா என்ன..." என்று தேம்பியழு அருகில் இழுத்துக் கொண்டாள்.

"சரி... சரி! அழாதே, நீயே ஏதாவது வைத்தியம் பண்ணு. சீக்கிரம் வீடு போய்ச் சேரலாம்... ஓவர் சென்டிமெண்ட்டா... இருக்கு..." என்று எல்லாவற்றையும் வேடிக்கையாக்க முயன்றாள்.

எல்லா அன்பையும் ஒரே நாளில் காட்டி விடுகிற மாதிரி தன் முகம் நோக்கிக் குனிந்து அன்பு மழை பொழிகிற மனைவியிடம் தன்னை ஒப்புக் கொடுத்தான்.

பகலுணவு சாந்தாவின் வீட்டில் இருந்து வந்தது.

சாந்தாவே வந்து பரிமாறிச் சாப்பிடச் செய்தாள்.

பாலுனின் நாசிங் ஹோம் என்பதாலும், அவனுடைய மைத்துனர் என்பதாலும் அவனுக்கு அங்கே ஏக மரியாதை.

இரவு டின்பன் எடுத்துக் கொண்டு சந்தோஷகுமார் வந்தான்.

"என்ன மச்சான். இப்படி ஒரு கலக்குக் கலக்கிட்டங்கா.. என்றான்.

"பெரிய அடியெல்லாம் ஒண்ணும் இல்லை. இதுக்குப் போலி நீங்க பிள்ளை எல்லாம் புடிச்ச வந்திருக்கவே வேணாம்!" என்றான்.

"மச்சான், என் தங்கச்சி ரொம்ப போல்ட். அவ அப்படி வெடிச்ச அழுது நான் பார்த்ததில்லை. அந்த அழுகைக்குப் புறம் ஒரு நிமிஷம் கூட என்னாலே டெல்லியில உட்கார்ந்து கிட்டு இருக்க முடியலை. யார் யாரையோ பிடிச்ச டிக்கெட் அரேன்ஜ் பண்ணி வந்தேன்!" என்றான்.

ராஜேந்திரனின் பார்வை மனைவி மேல் படிந்து மீண்டது. அவள் அவசரமாக ஏதோ வேலையிருப்பது போல் வெளியே போனாள்.

"ஐயோ, இந்த வேலை பன்ற கலாட்டா இருக்கே... ஆனா, அது இல்லாமயும் நம்மளாலே இருக்க முடியலே... இல்லை?" என்று ராஜேந்திரன் சிரித்தான்.

மீண்டும் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டு சிரித்தார்கள்.

"எதுக்கு டென்ஷன்? ஓவர் ஸ்ட்ரெயின். பண்ணிக்கிறீங்களோ? ஏதாவது பிளான் வச்சிருக்கீங்களா? என்ன?" என்றான் சந்தோஷ்குமார்.

'அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்லை மச்சான். உங்க வீட்டுக்குப் பக்கத்துலயே பிளாட் ஒண்ணு கிடைச்சது. வாங்கி யிருக்கேன். கொஞ்சம் செலவு ஜாஸ்தியாப் போச்சு. இன்னும் கவேதாவுக்குச் சொல்லலை. சர்ப்பரைஸா வச்சிருக்கேன். பைனான்ஷியல் ஸ்ட்ரெஸ்ஸால கொஞ்சம் டென்ஷன். அதனால பணத்துக்குக் கணக்குப் பார்க்கும் போது எனக்கும் அவளுக்குமும் பிரச்சினையாயிருது சீக்கிரம் சரி பண்ணிக் கறேன்!" என்றான் குற்ற மனப்பான்மையுடன்.

"எந்த இடத்துல?"

"அடுத்த தெருவில்."

"ஓ! மச்சான் இதைப்பத்தி நாம உட்கார்ந்து டிஸ்கஸ் செய்வோம். அநேகமா நான் டெல்லிப் பக்கம்தான் செட்டில் ஆவேன்னு நினைக்கிறேன்!" என்று இழுத்தான் சந்தோஷ்குமார். ராஜேந்திரன் சந்தோஷ்குமாரை ஆழமாகப் பார்த்தான்.

"மச்சான், என்னவோ விஷயம் இருக்கு!" என்றான்.

சந்தோஷ்குமார் மூகம் சிவந்து போனது. ராஜேந்திரன் கைகளைக் கொட்டிச் சிரித்தான்.

"அட்ரா சக்கை!" என்றான்.

"மச்சான், ப்ளீஸ்!" என்று அவன் மேலும் வெட்கப் படவும், அவன் சிரிப்பை அடக்கிக் கொண்டான்.

"ஓ...கே! ஓ...கே! இதெல்லாம் நேச்சரல்தான். சொல்லுங்க. பொண்ணு யாரு?" என ஆர்வமாகக் கேட்டான்.

"பொண்ணு... பொண்ணு... தமிழ்ப் பொண்ணுதான் நம்ம... கம்பெனில்தான் வேலை செய்யுது...."

"ஓ...! நல்லதாப் போச்சு."

"அது மட்டுமில்லை மச்சான்... நம்ம ஊரு... கற்றி வளைச்ச நம்ம சொந்தமும் கூட!" என்றான் தயக்கமாய்.

"ஓ...! அப்ப ரொம்ப நல்லதாப் போச்சே!" என்றான்

"இல்லை! அதுதான் சிக்கலே..."

"ஏன்?"

"பொண்ணு யாருன்னு சொன்னா... புரிஞ்சுப்பீங்க..." என்றான்.

"யாரு?"

சொன்னான்.

உடனே ராஜேந்திரன் முகம் மாறியது முகத்தில் பெரும் கவலை மண்டியது.

'சிக்கல்தான்...!' என்று மனதுக்குள் சொல்லிக் கொண்டவனாய் சந்தோஷ்குமாரை நேரடியாகப் பார்க்காமல் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தான்.

இரவு உணவு உண்ணும்போதும் பாஜு வந்து செக்கப் செய்து விட்டுப் போகும் போதும் தனக்குள்ளேயே மௌனத்தில் ஆழ்ந்திருந்தான்.

"என்ன, கவி, மச்சான் ரொம்ப யோசனையிலேயே இருக்கறாரு?" என்று பாஜு விசாரித்தபோது கூடச் சிரித்து மழுப்பிவிட்டான். பேச்சை மாற்றி -

"நும் ரென்ட் எல்லாம் பாத்து கொஞ்சம் அளவாய்ப் போடுங்க!" என்று கிண்டலில் இறங்கினான்.

"உங்களுக்கு நும் ரென்ட் போடற அளவுக்கு நான் ஒண்ணும் பெரிய மனுஷன் ஆகிடலப்பா... அப்படியே போட்டேன்னு வச்சுக்கங்க.. உங்க சிஸ்டர்... வீட்ல எல்லாத்துக்கும் பில் போட்டுருவா!" என்றான்.

இருவரும் சிரித்தார்கள். அப்போதுதான் ராஜேந்திரன் விளையாட்டாய் அந்த யோசனையைச் சொன்னான்.

"மச்சான்! சாந்தா ரொம்ப கெட்டிக்காரி. பேசாம நீ அவளை அட்மினிஸ்ட்ரேடிவ் ஆஃபீசராப் போட்டீங்கன்னு வச்சுக்குங்களேன். உனக்கு ரொம்ப ஹெல்ப்பாயிருக்கும்!" என்றான்.

'அப இது எனக்கு ஏன் தோணாமப் போச்சு? வீட்ல போரடிக்குதுன்னு ஒரே புலம்பல்தான்!' என்றான்.

நான் சொன்னதை அவன் சீரியஸாய் எடுத்துக் கொண்டதைக் கண்டு ராஜேந்திரன் மகிழ்ந்து கொண்டான்.

எல்லாரும் கிளம்பிப் போன பிறகு அவனும் கவேதாவும் மட்டும் இருந்தார்கள்.

"என்னங்க... ஒரே யோசனையா இருக்கீங்க..." என்றாள் கவேதா..

"ஒண்ணுமில்லே!" என்றான்.

"எங்கண்ணன் வந்துட்டுப் போனதுக்கப்பறம்தான் இப்படி இருக்கீங்க. நம்ம லக்ஷியிக்கா விவகாரம் ஏதும் பேசினீங்களா?" என்றாள் கவலையுடன்..

"சேச்சே! அதெல்லாம் இன்டர்னல் பாலிடிக்ஸ். அதைப் போயி மச்சான்கிட்டே சொல்வேனா?"

"அதானே! நான் இதையெல்லாம் வீட்ல பேசறதில்லை. என்ன இருந்தாலும் என்னை ஏதாவது சொன்னா அவருக்கு வருத்தமாகும் இல்லே...?" என்றாள்.

"அது கரெக்ட்தான். இந்த அண்ணன் தம்பிகளா இருக்கறதே கஷ்டமான வேலைதான். பாசத்துக்கும், நியாயத்துக்கும் இடையில் அவதிப்படணும்!" என்றான்.

"ஐயோ போதுமே! அதே லக்ஷியிக்கா... பாசத்துக்காக எப்படித் தன்னோட ஸ்டான்ட்ல இருந்து... இறங்கி... வந்து மன்னிப்புக் கேட்டாங்க... மறந்துட்டீங்களே?"

"நல்லா... ஆச்ச...போ... இப்ப நீங்க ரெண்டு பேரும் ஒண்ணு சேர்ந்து கிட்டீங்களா! எப்படியோ, மூணே மாசத்துல மறுபடியும் பிரச்சினை பண்ணாம இருந்தீங்கன்னா சரி...!" என்று சிரித்தான்.

"போதும்... சார் பேச்சை மாத்தாதீங்க!" என்று அவன் எதிர்பாராத பரிசு ஒன்று கொடுத்து நிமிர்ந்தாள் கவேதா.

அவன் பார்வை மாறியது.

"ஹேய்! வீடையானா கெஞ்சிகிட்டு நிக்கணும். இங்க என்ன, இப்படி இவ்வசமாக் கிடைக்குது..." என்றான் கிறக்கக் குரலில்.

அவன் ஒரு நிமிடம் மௌனமானான். பிறகு, "இப்பத்தானே தனிமை கிடைச்சிருக்கு. அதான்..." என்றான்.

அவன் தொடர்ந்து அப்படியே பார்க்கவும், "இது ஆஸ்பத்திரிங்க... சார். முதல் டாக்டர் சொல்றபடி கேட்டுக் காவலர் சரிபண்ணிகிட்டு வீடு வந்து சேருங்க..." என்றான்.

"அப்ப... இனிமே... கேட்கறதெல்லாம் கிடைக்குமா?" என்று அவன் மேலும் தொடர.

"அது இருக்கட்டும். அப்படி என்ன எங்கண்ணன் கிட்டே இன்டர்நேஷனல் பாஸ்டிக்ஸ் பேசினீங்க?" என்றான்.

"அதுவா...?" என்ற ராஜேந்திரன் தலையணையைச் சரிப்படுத்திக் கொண்டு படுக்கையில் சாய, அவன் காவலர் சரியாக வைக்க உதவி செய்தான்.

"ஹேய்... கவி...! உங்கண்ணன் வெட்கப்படும்போது பாக்க ரொம்ப அழகா இருக்குது!" என்றான்.

கவேதா ஆச்சரியமாகப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள்.

"எங்கண்ணா வெட்கப்பட்டாரா? எதுக்கு...?" என்றாள்.

"சொல்றேன்... பொறு. ஆனா, இன்னைக்கு இவ்ளோ" என்று திரும்பிப் படுக்கவும் கவேதா அவன் முதுகைப் பார்த்த வண்ணம் எதிர்ப் படுக்கையில் படுத்தாள்.

அவ்வளவுதான். இனி எப்படிக்கேட்டாலும் விஷயம் பெயராது என்று அவளுக்குத் தெரியும்.

சீந்தோஷ்குமார் அங்கே உறக்கம் வராமல் அவதிப் பட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

கவேதாவின் குழந்தை அவன் கழுத்தைக் கட்டிக் கொண்டு படுத்து உறங்கியிருந்தான். குழந்தையின் முகத்தை ஆசையாய்ப் பார்த்தான்.

தொடுவதற்கு மிருதுவாக இருந்த அந்தக் கன்னங்களில் அழுந்த முத்தம் வைத்தான்.

குழந்தை...! எவ்வளவு அற்புதமான படைப்பு.. இப்படிக்கழுத்தைக் கட்டிக் கொண்டு உறங்குகையில் எவ்வளவு கசமாக இருக்கிறது. அவனுக்கு மோகனாவின் நினைவு வந்தது. அவளும் மென்மையானவள்தான். ஆனால், மென்மையானவள் என்று சொன்னால் யாரும் நம்ப முடியாத சூழ்நிலை அவளுக்கு.

மனிதர்கள் சில நேரங்களில் சூழ்நிலைக் கைதிகள் ஆகி விடுகிறார்கள் என்பது எவ்வளவு உண்மை!

மைத்துனரிடம் அவசரப்பட்டுச் சொல்லியிருக்க வேண்டாமோ என்று தோன்றியது. ஆனால், ராஜேந்திரன் மிகவும் பொறுப்பானவன், இளம் வயதிலேயே குடும்ப பாரத்தைச் சுமத்தவன். அப்படியெல்லாம் சட்டென்று போட்டு உடைக்க மாட்டான். ஆனால், அவனே மோகனாவின் பெயரைச் சொன்னதும் திகைத்துப் போய்விட்டான். மற்றவர்கள் எப்படி எடுத்துக் கொள்வார்களோ?

அம்மாகூட இன்று நேரடியாக இல்லாமல் குழந்தை ஐஸ்வர்யாவிடம் கேட்டான்.

"ஐஸுக்குட்டி, மாமாகிட்டே அதை எப்ப வரப்போறங்கன்னு... கேளு," என்றான்.

ஐஸ்வர்யா உடனே மாமா, அதை எப்ப வர்றாங்கன்னு... பாட்டி கேட்கறாங்க... என்றாள்.

"எனக்கே தெரியலியேம்மா. எந்தக் கடையிலும் கிடைக்கலியே. கிடைச்சா வாங்கிட்டு வந்திருப்பேன்..." என்று சிரித்தான்.

"ஐயோ... போங்க... மாமா... அதை கடையில் எல்லாம் கிடைக்காது. நீங்க... கல்யாணம் பண்ணிகிட்டு வரணும்," என்று ஐஸ்வர்யா கைகொட்டிச் சிரித்தாள்.

அவன் குழந்தையை மடியில் அமர்த்திக் கொண்டு, "உனக்கு எப்படித் தெரியும்?" என்று கேட்டான்.

"ஓ.வி.யில் கதையில் பாக்கறனே!" என்றான். "வேறே என்னென்ன பாக்கறே?" என்று அவன் பேச்சை மாற்றினான்.

"ம்...ஓ.வி.யிலே ஒரு பொம்மை வருதே... அது எனக்கு வாங்கித் தந்தீங்களா? அப்பறம் ஃபைவ் ஸ்டார் சாக்லேட்..." என்று குழந்தை அவளுடைய உலகத்துக்குப் போனான்.

குழந்தையுடன் அளவளாவியது அவன் மனதுக்கு இத்மாக இருந்தது. அவன்தான் நேற்றிலிருந்து குழந்தையைத் தன் பொறுப்பில் வைத்துக் கொண்டான்.

"மாமா... நீங்க அப்பா... மாதிரியே... அப்பாதான் என்னைக் குளிக்க வைப்பாங்க... எல்லாம்... வாங்கித் தருவாங்க..." என்று பெரிய பாராட்டும் கொடுக்கவே இன்னும் மனம் மகிழ்ந்தான்.

உள்ளுக்குள்ளேயோ வரப் போகிற புகம்பத்தை நினைத்து மருண்டு போனான். அதை மறப்பதற்கோ என்னவோ குழந்தையை இறுகக் கட்டிக் கொண்டு உறங்கினான்.

"ஹேய்! சந்தோஷ்! நியூஸ் ஃபார் யூ... உங்க ஊர்ப் பொண்ணாம்பா, இங்கே வேலைக்கு வர்றாப்போ!" என்று தன் கம்பெனியில் உடன் வேலை செய்கிற ராகேஷ் சொன்னபோது அவன் பெரிதாகக் கண்டு கொள்ளவில்லை.

"யாரோட ரெஃபரன்ஸ்?" என்று இயல்பாக எழுகிற ஆர்வத்துடன் கேட்டான்.

"சினேகாவோட ரெஃபரன்ஸ்," என்று ராகேஷ் சொல்லவும் சாதாரணமாகக் கேட்டுக் கொண்டான். ஆனால், மோகனா கடைசியில் ராகேஷின் பிரிவுக்கே வேலைக்கு வந்து சேர்ந்தான்.

ரொம்பவும் அமைதியாக இருந்தான். யாரிடமும் நெருங்கப் பயந்தவளாக இருந்தான். தனிமை விரும்பியாக இருந்தான். ஆனால், ராகேஷ் அதற்கு நேர் எதிரிடையாக இருப்பவன்.

தமிழ் தெரியும்.

"என்ன... நீ... பேச மாட்டேங்கறே?"

"ஃபீவ் ஃபீ... கம் அவுட் யார்!" என்று விதவிதமாக அவளை உற்சாகப் படுத்தினான்.

ஒரு சகோதர பாசத்துடன் பழகினான். தன் வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்று மனைவியிடம் அறிமுகப்படுத்திப் பழகச் செய்தான்.

மெதுமெதுவாக அவளுக்குள்ளே யிருந்த திறமைகளை அவளுக்கே புரியச் செய்தான். அதோடு மட்டுமில்லாமல் அடிக்கடி அவளிடம்.

"நம்ம சந்தோஷம் வந்தப்ப இப்படித்தான் இருந்தான்... இப்பப் பாரு, பெரிய மாளேஜர் ஆயிட்டான். நீயும்... அப்படி வருவே!" என்று உற்சாகப்படுத்தினான்.

ஒரு நாள் சந்தோஷுமாருக்கும், அவளுக்கும் தங்கள் வீட்டில் விருந்தளித்தான். அப்போதுதான் சந்தோஷுமார் அவளை நேராகப் பார்த்தான். உறவுக்காரர்கள் பற்றி யெல்லாம் விசாரித்தான். அப்போது அவள் சொன்னாள்.

"சொந்தக்காரங்க வீட்டுக் கல்யாணங்களிலே உங்களை நான் பாத்திருக்கேன்!" என்றான்.

"ம்... அப்படியா? உங்க பேரண்டஸ் பேர் சொல்லுங்களேன்," என்றான்.

"வேண்டாம்... சார்... எங்க குடும்பம் பத்திக் கேட்டங் கன்னா... பயந்துடுவீங்க..." என்றாள் வேசான கலக்கத்துடன்.

"ஓ.வி... வி...ஆர் கோயிங் டு பி ஃபிரண்டஸ். ஃபிரண்ட் ஷிப்புக்கு அந்த மாதிரி எந்தப் பயங்களும் தேவையில்லை!" என்று தேற்றினான். அதன் பிறகுதான் அவள் தன் பெற்றோர்கள் யார் என்று சொன்னாள்.

"ஓ! ராமசாமி மாமா பொண்ணா நீங்க... பொன்னம்மா... அதை... சரி... சரி... எனக்குத் தெரியும்," என்று வேக போவச் சொல்லி விட்டு வேறு விஷயங்களுக்குத் தாவினான்.

எப்படிப் புதிய இடத்தில் வேலை பழகிக் கொள்வது என்பது பற்றி யெல்லாம் விளக்கினான். அதற்குப் பிறகு கவலப்பாகப் பேச ஆரம்பித்து விட்டார்கள். ஆனால் மோகனாவின் குடும்பத்தின் சிக்கல்கள் அவனுக்கும் தெரியும்.

மோகனாவின் அண்ணன் பிரபு ஊரில் பெரிய ரெளடி என்று பெயர் எடுத்திருந்தான். தாயார் பொன்னம்மா எந்த விசேஷத்துக்குப் போனாலும் அங்கே சண்டை கிளப்பி விட்டுத்தான் வருவாள். அப்பா ராமசாமியும் பொறுமையில்லாத கபாவத்தவர்தான். குடும்பமே சண்டைக்காரக் குடும்பம் என்றுதான் பெயர் எடுத்திருந்தது.

மோகனாவின் சகோதரி பொறுத்துப் பொறுத்துப் பார்த்து விட்டுத் தனது முப்பதாவது வயதில் காதல் கல்யாணம் செய்து கொண்டு வெளியேறினாள். பிரபுவுக்கு ஒரு ஏழை வீட்டுப் பெண்ணைத் திருமணம் செய்து கொண்டு வந்தார்கள். அவளோடும் தினமும் சண்டைதான்.

இந்தச் சூழ்நிலையிலிருந்து தப்பித்தால் போதும் என்று மோகனா பெரும்பாலும் தோழிகள் வீட்டில்தான் படிப்பான். நன்றாகப் படிப்பான். கம்ப்யூட்டர் கோர்ஸ் முடித்து விட்டுச் சென்னைப் பக்கம் வேலை கிடைத்தது என்று அங்கே போனான். அப்போதும் வீட்டினர் தொல்லை தாங்காத நிலைமை இருந்தது. அடிக்கடி சென்னை வந்து விடுவார்கள்.

அதனால்தான் டெல்லியில் வாய்ப்புக் கிடைத்தவுடனேயே ஓடி வந்து விட்டான்.

ஒரு சந்திப்புகளிலேயே அவள் நிலைமையைப் புரிந்து கொண்டான். அவன் மனதில் அனுதாபம் பிறந்தது. அன்புக்கு ஏங்கும் அவள் மேல் அவனுடைய இதயத்தில் அன்பு

பிறந்தது. "கனிக் குட்டி... கனிக் குட்டி!" என்று தன் தங்கையைப் பற்றி வாஞ்சையாய் அவளிடம் பகிர்ந்து கொள்வான். கவேதாவுக்குப் புடவைகள் செலக்ட் செய்ய ஒரே மூறை அவளை அழைத்துப் போனான். பிறகு அப்படியே ஹோட்டலுக்கு அழைத்துப்போனான். அப்போது மௌனமாக அமர்ந்திருந்த மோகனாவிடம் -

"க்யா ஹுவா... மேடம்?" என்றான் விளையாட்டாக.

அந்தக் கணம் அவள் அவளை நிமிர்ந்து பார்த்து விட்டுக் கீழே பார்த்தபடி அமர்ந்து கொண்டாள்.

"அவுட் வித் இட்... மேடம்!" என்றான்.

"இல்லே... கவேதா ரொம்ப லக்ஷி... இல்லே? இப்படி யெல்லாம் பிரியம் காட்டினும்னு பிரபுவுக்கு ஒரு நாளும் தோணிவது இல்லே!" என்றான்.

சந்தோஷ திகைத்து விட்டான்.

"அப்படி நினைக்காதீங்க... மோனா... வெளிய காட்டாத தனாலேயே பிரியம் இல்லேன்னு... ஆபீடாது..." என்றான்.

அவள் சோகமாய்ச் சிரித்தாள். "அப்படித்தான்... நினைச்சு... சமாதானம்... பண்ணிக்கணும்..." என்றான். முகம் வாடி விட்டது.

அவள் சட்டென்று நகைச்சுவைக்குத் தாவினான்.

"சியர்... அப்... மேடம்... ஆஸ்... ஏ பிரண்ட் நாந்தான்... சேத்துப் பிரியம் காட்டறனே... போதாதா?" என்று தேற்றினான்.

"உண்மையிலேயே... நீங்களும்... ராகேஷ் அண்ணாவும் தான் உண்மையான பிரியம்னா... என்னன்னு எனக்குப் புரிய வைக்கறீங்க..." என்றான்.

அவன் நெகிழ்ந்து விட்டான். அதற்குப் பிறகு அவனும் அவளுக்குப் பரிசுகள் வாங்கிக் கொடுக்க ஆரம்பித்தான். அவளும் அவ்வப்போது பரிசுகள் வாங்கிக் கொடுத்தாள்.

ஒருநாள் விளையாட்டாக, "மோனா, உலகத்துவ இருக்கற எல்லாப் பிரியத்தையும் உன் மேலே கொட்டற மாதிரி... மாப்பிள்ளையாப் பாத்திரலாம்... என்ன?" என்றான்.

"ஆமா... இனிமே வலை போட்டுத் தேடித்தான் பிடிக்கணும்... ஏன்னா... எங்க குடும்பத்தைப் பத்தித் தெரிஞ்ச யாருக்கும்... என்னைக் கல்யாணம் பண்ண தைரியம்... வராது... நான் இப்படியே இருந்துட்டுப் போறேன்!" என்றான். அந்த வார்த்தைகளில் ஏதோ மறைமுகமான செய்தி இருக்கிறாற் போல் உணர்ந்தான்.

"உனக்கு முதல்வ அந்தத் தைரியம் இருக்கிறதா?" என்று கேட்கிறாற் போல் இருந்தது.

அன்றிரவு சந்தோஷ்குமாருக்கு உறக்கம் வரவில்லை.

இரண்டு மூன்று நாட்களாகவே ராகேஷின் பிரிவுக்கு நேரடியாக வருவதைத் தவிர்த்தான் சந்தோஷ் - முதல்நாள் ராகேஷுக்கு அது தோன்றவே இல்லை. இரண்டாவது நாள் லேசாகப் புரிய ஆரம்பித்தது. மூன்றாம் நாள் ஏதோ வித்தியாசம் என்பதை உணர்ந்து கொண்டான். அன்று மாலையே அவனே புயல்போல் சந்தோஷின் கேபினுக்கு வந்தான்.

"அரே, க்யா ஹுலா யார்? வொய் திஸ் ஹெட் அன்ட் சீக்?" என்று கேட்டான்.

சந்தோஷ்குமார் அவன் முகத்தை ஒரு பெருமூச்சுடன் நிரிர்ந்து பார்த்தான். உட்காரச் சொல்லிச் சைகை காட்டினான். ராகேஷும் அமர்ந்தான்.

"உன்கிட்ட பேசணும்..." என்றான்.

"ஆமா, நானும் யோசிச்சேன். உன்கிட்டே பேசணும்..." என்றான் சந்தோஷ்குமார்.

ஹோட்டல் ஒன்றுக்குப் போனார்கள். அப்போது நடந்த விவரங்களைச் சொன்னான் சந்தோஷ்... ராகேஷும் தீவிர யோசனையில் ஆழ்ந்தான்.

"சேம் காஸ்ட் சிலேடிவ்ஸ். அப்புறம் இன்னா?" என்றான்.

சந்தோஷ்குமார் அவளது குடும்பப் பிரச்சினைகளைச் சொன்னான். ராகேஷ் அதற்குப் பதிலாகத் தெளிவான ஒரு கேள்வியைக் கேட்டான்.

"நீ மோனாகிட்டே ஏதாவது குறை கண்டியா? ரொம்ப நல்ல பொண்ணு. காம் லைஃப் வேணும்னுதானே இவ்வளவு தாரம் வந்திருக்கு? ஷி டிசர்வ்ஸ் காம் லைஃப் நீ யோசிச்சுக்கோ!" என்றான்.

"எனக்குத் தெரியும், மோனா ரொம்ப டீசன்ட்டான பொண்ணுன்னு. ஆனா... எங்க ஃபேமிலியைக் கன்வின்ஸ் பண்ணது கஷ்டம்!" என்றான் கவலையுடன்.

"பிராப்ளம் அது இல்லை. 10 யூ லைக் ஹர் ஆர் நாட்..." என்று நேரடியாகக் கேட்டான் ராகேஷ்.

சந்தோஷ் முகம் சிவக்க, "ஐ திங்க் ஐ லைக் ஹர்!" என்றான்.

"அப்புறம் இன்னா? நல்ல பொண்ணு. யு லைக் ஹர். மத்லப் கி பாத் கரோ... மேன். டாக் 10 யுவர் பேரண்ட்ஸ். கன்வின்ஸ் தெம்!" என்றான்.

"செய்யணும்... அதுதான் எப்படின்னு புரியலே..." என்றான் சந்தோஷ்குமார்.

"தட்ஸ் யுவர் ஹெட் ஏக். எப்படியோ பண்ணு. அதுக்கு முதல்லே...மோனா கிட்டே பேசு மேன். ஒஹ் ஹோ... அதுதான் ரண்டு மூணு நாளாவே மோனாவும் மூடியா இருக்கா?" என்றான்.

அவனே மோனாவின் செல்ஃபோன் எண்களைச் சுழற்றினான்.

"ஹலோ பெஹன்... சந்தோஷ்ப் படற மாதிரி ஒரு விஷயம் இருக்கு. பையன் உன் கிட்டே பேசணுமாம். எந்தப் பையனா? சந்தோஷ் பயல்தான். ரெடியா இருங்கோ... பெஹன், ஹி வில்

கம் அண்ட் பிக் யு அப்!" என்றான். ஆஃப் செய்து விட்டுக் கலகலவென்று சிரித்தான்.

"போங்கடா. எங்கேயாவது ஹோட்டல் கூட்டிட்டுப் போ, சாட் திங்ஸ் அவுட் அண்ட் கம்!" என்றான். ஆனால், சந்தோஷ கோவிலுக்கு அழைத்துப் போனான் பிறகு ஓட்டலுக்குப் போனார்கள்.

"மோனா... அன்னைக்குச் சொன்னயே... எங்க ரூடும்ப விஷயம் தெரிஞ்சும் என்னை யார் கல்யாணம் பண்ணிக்கு வாங்க.. அப்படின்னு... எல்லாம் தெரிஞ்ச ஒரு மாப்பிள்ளை பார்த்திருக்கேன்!" என்றான்.

அவள் முகத்தில் சற்றே ஏமாற்றம் தெரிந்தது.

"வேண்டாம்... சந்தோஷ... விட்டுடுங்க. எனக்கொண்ணும் கல்யாணத்துல பெரிய இன்ட்ரஸ்ட் இல்லை."

"ஆனா... எனக்கிருக்கே!" என்றான் குறுஞ்சிரிப்புடன்.

"ஃவாட்?" என்று அவள் அதிசமாய்ப் பார்க்க -

"அட... ஆமா... நிஜந்தான்..." என்றான். அவளுக்குப் புரிய ஒருநிமிடமானது. முகம் மலர்ந்தது. அடுத்த வினாடியே கூம்பியது.

"வேண்டாங்க... உங்க வீட்ல ஒத்துக்க மாட்டாங்க..." என்றாள் கலங்கிய கண்களுடன்.

அவள் சிந்தனையுடன், "ஆமா... அது ஒரு பிரச்சினை தான். ஆனா... ஏதோ ஒரு காரணம் சொல்ல வேண்டியது தான்..." என்றாள். சிரித்தாள்.

அவள் சிரிக்கவில்லை.

"என்ன காரணம் சொல்லீங்க?" என்றாள்.

"சொல்ல வேண்டியதுதான். நான் டெலிவ் இஸ் பெட்டர் தேன் அன்நோன் டெலிவ்!" என்று கலகலவென்று சிரித்தான்.

அவள் முகத்தில் புன்னகை அரும்பியது. பிறகு மெதுவான குரலில், "சந்தி சாக்கிவு டெலிவ்ஸ் டீங்க..." என்றாள்.

"பின்னே? எடுத்தவுடனே தேவதைன்னு சொல்லீர் முடியுமா? தொகுதி நிலவரம் தெரிஞ்சுக்கிட்டுத்தானே வேட்பாளர் களம் இறங்கணும்? டெபாசிட் போயிரக் கூடா தில்லே..." என்று சிரித்தாள்.

"அன்னப்போஸ்டா ஜெயிக்கறவங்களுக்கு... பயம் எதுக்காம்?" என்றாள் சற்றே வெட்கத்துடன்.

அவள் வார்த்தைகளின் பொருள் முழுமையாக அவன் மனதில் இறங்க, அவளை விழுங்குகிறாற்போல் பார்த்தான்.

"தாங்க்ஸ்... மோனா..." என்றாள்.

அவள் அவளை நேரடியாகப் பார்க்காமல், "நாந்தான்... தாங்க்ஸ்... சொல்லணும். சின்ட்ரெல்லாக்களுக்கு இளவரசர்கள் நன்றி சொல்வதில்லை..." என்றாள்.

அவனிடமிருந்து பதில் வராமல் போகவே அவள் நியிர்ந்து பார்த்தாள்.. அவன் முகத்தில் ஆழ்ந்த சிந்தனை தெரிந்தது.

"நீ முதல்வ இந்தக் காம்ப்ளெக்லை விடணும் மோனா. நீ சின்ட்ரெல்லாவும் இல்லை. நான் இளவரசனும் இல்லை. உன்னுடைய சூழ்நிலைகள் சரியா அமையவேங்கறது உன்னோட தப்பில்லை. ஆனா, அத்தனைக்கும் நடுவிலே, நீ இந்த உயரத்துக்கு வந்திருக்கியே. அதுதான் முக்கியம். உனக்குள்ளே இருக்கற இயல்பான கபாவங்களைப் பெட்டிக்குள்ளே போட்டு மூடி வச்ச மாதிரி இருக்கே. போதும். அதெல்லாம் விட்டுட்டு... வெளியே வா... ரெண்டு பேரும் சேர்ந்து பேரண்ட்ஸை கன்ஸின்ஸ் பண்ணலாம். என்ன?" என்றாள்.

அவள் மௌனமாகத் தலையாட்டினாள். கண்களில் இருந்து மட்டும் கண்ணீர் கரகரவென்று இறங்கியது.

"ஹேய்... என்ன இது?" என்று பதறிப்போய்ச் சுற்று முற்றும் பார்த்தாள். நல்ல வேளையாகக் கடைசி கேபினில் ஏ.சி அறையில் இருந்தார்கள். யாரும் கவனிக்கவில்லை.

"மோனா... ப்ளீஸ்..." என்று அவளது இரு கரங்களையும் பற்றிக் கொண்டாள். பிறகு சட்டென்று கையை எடுத்துக் கொண்டாள்.

"கவலைப்படாதீங்க... இது சந்தோஷக் கண்ணீர்தான்..." என்றாள். பின் சிரித்தாள்.

வழியில் தன்னுடைய அபார்ட்மெண்டுக்கு அழைத்துப் போய்க் காண்பித்தாள். மூன்றே அறைகள் உள்ள சின்ன போர்ஷன். ஆனால், அழகாக வைத்திருந்தான்.

ஐந்தே நிமிடங்களில், "தேரமாயிருச்சு. மோனா... வா... கொண்டு விட்டுப் போகிறேன்," என்று கிளம்பினாள்.

"சந்தோஷ்..." என்றாள். தயங்கி நின்றாள். வேசான தயக்கம் மற்றும் ஒருவித எதிர்பார்ப்புடன் அவன் நிற்க... அவன் மார்பில் அடைக்கலம் புகுந்தான். வெடித்து அழுதாள். அவன் அழ விட்டான். தலையைக் கோதிக் கொடுத்தபடி நின்றான்.

மெல்ல விகம்பல் அடங்கியது. "வாஷ் பேசின்... அங்கே..." என்றாள். அவள் முகம் கழுவி வந்த பின் தன் வலக்கையால் அவள் முகம் நிமிர்த்தி -

"இனிமேல்... நோ... அழுகை... என்ன?" என்றான். நெற்றியில் வேசாக இதழ் பதித்து நிமிர்ந்தான்.

காரில் போகும்போது மட்டும், "மோனா! அவனவன் ப்ரபோல் பண்ணும்போது என்னென்னமோ ரியாக்ஷன் பாத்திருப்பான். ஆனால்... இப்படி ஒரு ரியாக்ஷன்..." என்று கலாட்டா செய்து சிரித்தான்.

அவள் வெட்கத்துடன் வெளியே பார்த்துக் கொண்டு வந்தாள். அதற்குப் பிறகு அவ்வப்போது வாய்ப்பேசக் பேசுவான். கிண்டல் செய்வான். ஃபோனில் வம்பு பேசுவான். ஆனால், தொட மட்டும் மாட்டான்.

இத்தனையையும் வடிகட்டியும், சேர்த்தும் தனது மைத் துனரிடம் சொல்லி முடித்தான்.

"மச்சான்... நம்முளுகை விட உங்களது ரொம்ப இன்ட் ரஸ்டிங்... ஸ்டோரி..." என்று சிரித்தான் ராஜேந்திரன்.

"உங்களைத்தான்... நம்பியிருக்கேன்!" என்றான் சந்தோஷ் குமார்.

"நோ... பிராப்ளம்... மச்சான்... நான் பாத்துக்கறேன்... என்ன...? பொன்னம்மா பெரியம்மாவைச் சரி பண்ணது ஏதோ... செய்வோம்... நீங்க தைரியமா டெல்லி போங்க..." என்று உறுதி கொடுத்தான் ராஜேந்திரன்.

"மச்சான்! இந்தக் காலம் பொற்காலம் மாதிரி பின்னாடி நினைச்சுப் பாத்து ரசிச்சுக்கற மாதிரியான கால கட்டம். என்ஜாய் யுவர் செல்ஃப்!" என்று மறுபடியும் சிரித்தான்.

"மச்சான்... ப்ளீஸ்..." என்று சந்தோஷ்குமார் வெட்கப்படு வதை ரசித்துப் பார்த்தான். பிறகு.

"ஏன் மச்சான்... மோனா... இதை உங்கிட்ட சொல்ல வியா?" என்றான்.

"எதை?" என்றான் விசித்திரப் பார்வையுடன்.

"உங்க... முகம் சிவந்து போகும்போது ரொம்ப அழகா இருக்கீங்க... அப்படினா!" என்றான்.

"ஐயோ... என்ன...நீங்க?" என்று சட்டென்று எழுந்து நின்றான். இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துச் சிரித்தார்கள்.

ராஜேந்திரன் உறுதி கொடுத்து விட்டானே தவிர, எப்படி முடிக்கப் போகிறோம்... என்ற பெருங்கவலை அவனைச் சூழ்ந்து கொண்டது.

"தொழில் வேற... உறவு வேற... அதனால் கன்செஷன் வேண்ணாக் குடுங்க. ஒத்துக்கறேன். வெளியில் இருந்து ஸ்பெஷ்

விஸ்டை யெல்லாம் கூட்டிட்டு வந்திருக்கீங்க. இது சரியில்லை. பாலு, பணம் நான் கட்டுறேன்!" என்று சந்தோஷ எல்லவோ வற்புறுத்தியும் பாலகிருஷ்ணன் பைசா கூட வாங்க மறுத்து விட்டான்.

சந்தோஷ்குமார் கவேதாவிடமும், ராஜேந்திரவிடமும் வந்து வருத்தப்பட...

"சரி... விடுங்க... மச்சான்... நாம வேற ஏதாவது வழியில செஞ்சாலாம்," என்று பேச்சை முடித்து வைத்தான். அப்போது அங்கே வந்த பாலு -

"சந்தோஷ... அண்ணா ராஜாவை யாருன்னு நெனச்சீங்க... தன்னோட சம்பளத்தை யெல்லாம் சேமிச்சு... எங்க கல் யாணம் நடத்தினவரு. இன்ஃபாக்ட் இந்த ஆஸ்பத்திரி ஆரம் பிக்கக் காரணமே... அவருதான். அவருகிட்டே... போயி... என்னண்ணா நீங்க..." என்று மிகவும் வருத்தப்பட்டுப் பேசினான்.

ராஜேந்திரன் நெகிழ்ந்து போனான். "சரி... மச்சான்... இப்படி ஒரு பேச்சு வந்ததையே மறந்துருங்க..." என்றான். ஆனால், பிறகு சிரித்துக் கொண்டே...

"எதுக்கும்... கமிட் பண்ணுங்கு முன்னாடி யோசிக்கக் குங்க. அப்புறம்... குடும்பமே... ஓசி வைத்தியம் பாக்க வந்துருவோம்..." என்று செல்லமாக மிரட்டினான்.

"வாங்களேன்..." என்று புன்னகைத்தபடி சாந்தாவிடம் நெருங்கி நின்றான். "இதோ... இப்படி ஒரு பொக்கிஷத்தையே எனக்குக் குடுத்திருக்கீங்க அதுக்கு... நான்... என்ன விதத்துல ஈடு கட்டி" என்று வாய் மலரச் சிரித்தான்.

சாந்தாவின் முகம் சிவந்து போவதைக் கவனிக்காதவன் போல் இடக்கையால் அவள் தோளை அணைத்துக் கொண்டான்.

"ஐயோ... என்ன... இது!" என்று அவள் தவிக்க -

"பின்னே? உங்கண்ணனுக்குப் புத்தி சொல்லு!" என்று மீண்டும் சிரித்தான்.

அந்தக் காட்சியை மகிழ்ச்சியுடன் பார்த்த ராஜேந்திரன் திரும்பி கவேதாவைப் பார்த்தான். இருவரும் புன்னகைத்துக் கொண்டார்கள். அதற்குள் நான் வந்து அழைக்க, அவன் போனான்.

"தாங்கல்ம்மா..." என்றான் ராஜேந்திரன் தங்கையைப் பார்த்து.

"எதுக்கு?" என்று அவள் விழிக்க...

"இப்படி ஒரு நல்ல பேரை வாங்கிக் குடுத்திருக்கயே... அதுக்கு!" என்று பாராட்டினான்.

பிறகும் சற்று நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்த சாந்தா ஏதோ வேலையிருக்கிறது என்று புறப்பட்டுப் போனாள்.

கவேதாவும், "அண்ணா! நீ கொஞ்ச நேரம் இவரோட இரேன். நான் போய் வீட்டைக் கொஞ்சம் ஒழுங்கு பண்ணிட்டு வர்றேன்," என்று புறப்பட்டுப் போனாள்.

சந்தோஷ்குமாரும் இப்படி ஒரு வாய்ப்பை எதிர்பார்த்தவன் போல், "மச்சான்... உங்ககிட்டே பேசணும்," என்றான் எதிரில் அமர்ந்து.

"என்ன... மோனா... விஷயமாவா?" என்று குறும்பாகச் சிரிக்க...

"அந்த விஷயம் புத்தி எனக்கென்ன கவலை. இனிமே அது உங்க பிரச்சினை... நான் பேச வந்தது வேற..." என்றான்.

"அப்படிப் போடுங்க..." என்று ராஜேந்திரன் வெடிச் சிரிப்புச் சிரித்து விட்டான்.

சந்தோஷ்குமார் அதைக் கண்டு கொள்ளவில்லை. மாறாகத் தான் பேச வந்த விஷயத்தைக் கூறினான்.

"மச்சான்! நீங்க இதுவரைக்கும் வாடகை குடுத்தீங்களே... அந்தத் தொகையை அப்படியே நான் பாங்க்ல போட்டு வச்சிருக்கேன். உங்களுக்கு ஒரு சேமிப்பா இருக்கட்டுமேன்னு..." என்றான்.

ராஜேந்திரன் திகைத்துப் போய், "அதுக்கெல்லாம் அவசியமேயில்லை..." என்று ஏதோ சொல்ல வர, சந்தோஷ குமார் அதைத் தடுப்பது போல் கையை உயர்த்தினான்.

"நான் சொல்ல வந்ததை முழுசாக் கேளுங்க.... கவேதாவுக்கும், சொத்துல பங்கிருக்கில்லையா, அப்ப எப்படி வாடகை வாங்கறது? ஆனா... முதல்வயே... சொன்னா... ஒத்துகிட்டிருக்க மாட்டீங்களே!" என்றான்.

ராஜேந்திரன் மௌனம் சாதித்தான்.

"நான் எப்படியும் டெவ்லிப் பக்கம்தான் ரிடையர்மென்ட் வரைக்கும்... அதனால ஒரு திட்டம் வச்சிருக்கேன். நீங்க வாங்கியிருக்கீங்களே அந்த சைட்டை நான் அதே விலைக்கு வாங்கிக்கறேன். இதுவரைக்கும் சேமிச்ச வச்சிருக்கிற வாடகைத் தொகையையும், சைட் அமெளண்ட்டையும் சேர்த்து... கூடக் கொஞ்சம் லோன்... வாங்கி.... இப்ப இருக்கற இந்த வீட்டுலயே மேல நீங்க பெரிசா... ஒரு வீடு கட்டிக்குங்க... கட்டற புது வீட்டை வாடகைக்கு விட்டாலும் சரி... இவ்... கீழே... இப்ப நீங்க இருக்கிற வீட்டை வாடகைக்கு விட்டாலும் சரி... உங்க இஷ்டம். லோனை அடைச்சுக்குங்க..." என்றான்.

ராஜேந்திரன் சந்தோஷகுமாரை வெறித்துப் பார்த்தான்.

"மச்சான்... என்னை... என்னன்னு நெனச்சீங்க. கவேதா வீட்டுருந்து நான் எதையும் எதிர்பார்க்கவேங்கறதை நான் எப்பவோ சொல்லியாச்சு..."

"நீங்க எதிர்பார்க்கவே... சரி... ஆனா... அவ பங்கைக் கொடுக்க வேண்டியது என் கடமையாச்சே... அதுமட்டுமில்ல... இதை நான் ஒரு உதவியாத்தான்... உங்ககிட்டே கேட்கறேன்."

"உதவியா?"

"ஆமா... ரெண்டு பெரியவங்களையும், இங்க விட்டுட்டுப் போறேன். அவங்க டெவ்லி... வந்தா சந்தோஷந்தான்... அப்படி இவ்வேன்னாலும் உங்க பொறுப்புல இருக்க

காங்கங்கறது... ஒரு சந்தோஷம். அது மட்டுமில்லே... அவங்க காலம் வரைக்கும் இப்ப இருக்கிற அதே வீட்ல இருக்க அனுமதிக்கணும். அவங்க வாழ்ந்து ஆகி வந்த வீடு..." என்றான்.

ராஜேந்திரன் மைத்துனரின் திறமையை மனதுக்குள் பாராட்டிக் கொண்டான். தனக்கு உதவி செய்வதை ஏதோ அவனுக்குத் தான் செய்கிற உதவி போல மாற்றுவதைப் பார்த்துச் சற்றுப் பிரமித்துத்தான் போனான். அவன் மேலும் தொடர்ந்தான்.

"மச்சான்... எனக்கு என்ன சம்பளம்ன்னு நெனக்கறீங்க... கைக்கே ஐம்பது ரூபாய்க்குமேல வருது... அத்தனை எனக்கு எதுக்கு? அதுவுமில்லாம... நாளைக்கு நிலைமை எப்படி யிருக்குமோ! அதனால, உங்ககிட்டே வாங்கற சைட்டை அம்மா... அப்பா பேருக்கு வாங்கி... நல்ல வாடகை வர்ற மாதிரி... போர்ஷன்ஸ் கட்டிக் குடுத்தீரேன். அவங்க என்னை எதிர்பார்க்கவே வேண்டியிருக்காது... நான் எப்பவும்... செய்யறதைச் செய்வேன்னு வச்சுக்குங்க..." என்று புன்னகைத்தான்.

"நம்பவே முடியலை, மச்சான்!" என்று முணுமுணுத்தான் ராஜேந்திரன்.

"எதை...?"

"ஒருத்தர் இவ்வளவு நல்லவரா இருக்க முடியுமா... என்ன?"

"ஏன்... நீங்க... இல்லை? கவிக்கு உங்களைப் பத்தி எவ்வளவு பெருமை தெரியுமா?" என்றான்.

சற்றே முகம் சிவக்க மேலும் தொடர்ந்தான்.

"அது மட்டுமில்ல... மோனாவும்... நல்லா சம்பாதிக்கறா... அதனால..."

"அது சரி... அது சரி..." என்று ராஜேந்திரன் மேலும் கீழும் தலையாட்ட...
 "மச்சான்... ப்ளீஸ்..." என்று அவன் வெட்கத்துடன் சிரித்தான்.
 "நீங்க பேசறதைப் பார்த்தா... மோனாதான்... ஐயு முடிவே பண்ணிட்டங்க..." என்றான்.

"மச்சான்... இவ்வளவு சொல்லீட்டேன்... இதையும் சொன்னா... என்ன? மேரீட் ஸ்வஃப்ஸ்னு ஒண்ணு இருந்தா... அது... அவளோடதான்... அவளும்... அன்புக்கு ஏங்கறா..." என்றான்.

ராஜேந்திரன் மென்மையாகப் புன்னகைத்தான். இப்போது சந்தோஷகுமார் சிரித்தான்.

"புரியுது மச்சான்..." என்றான்.

"உங்களுக்கு நல்லாப் புரியும்... மச்சான்... நீங்களும்... அந்தமாதிரி... என் சிஸ்டரை நினைச்சவர்தானே!" என்றான்.

"ம்... இப்படித்தான்... மாட்டிகிட்டேன்!" என்று சோகப் பெருமூச்சு விடவும் இருவரும் சிரித்தார்கள்.

"ம்... சொல்ல வந்ததை விட்டுட்டனே... நம்ம குடும்பத் துல பணம் ஒரு பிரச்சினையா இருக்க வேண்டாம். அதுமட்டு மில்ல. நீங்களும் கொஞ்சம் சீக்கிரம் தெம்பாகிக்குங்க... ரெண்டு வீட்டையும் நீங்கதான்... கட்டணும். நிறைய வேலை யிருக்கு..." என்றான்.

"ஆமா... கல்யாண வேலை... வேற..." என்றான் ராஜேந்திரன்.

சந்தோஷகுமார் இன்னும் வைத்திருந்தான். "உங்க அவைச்சலுக்கு... வசதியா... கவிக்கு ஒரு ஸ்கூட்டியும்... உங்களுக்கு ஒரு செகண்ட் ஹாண்ட் காரும் புக பண்ணி யிருக்கேன்!" என்றான்.

"சே... இப்படியெல்லாம் கிடைக்கும்னு தெரிஞ்சா... அடிக் கடி கையைக் காலை உடைச்சுக்கலாமே..." என்று அவன் அங்கலாய்க்க...

"வேண்டாம்... மச்சான்... விளையாட்டுக்குக்கூட அப்படிச் சொல்வாங்க... கவிக்குட்டி அழுத அழுகை... உங்களுக்குத் தெரியாது!" என்றான் வேதனையுடன்.

ராஜேந்திரன் வேசாகப் பெருமூச்சு விட்டான். "ஆமா... நனக்கு எதுன்னாலும் தாங்கிக்குவா... எனக்கு ஏதாவதுன்னா... தாங்க மாட்டா!" என்று முணுமுணுத்தான்.

"அப்பா!" என்று குரல் கேட்க ஆசையாய்த் திரும்பினான்.

ஐஸ்வர்யா... சிறுநடையாய் ஓடிவந்தாள். "அப்பா... இந்த அம்மா... பாரு, என்னை விட்டுட்டு... விட்டுட்டு வந்துட் டாங்க... என்ன... ஆச்ச... எதுக்குக் கட்டுப்போட்டிருக்கே? என்ன குறம்பு செஞ்சே?" என்று கேட்க, எல்லோரும் சிரித்தார்கள்.

கவேதாவும் உள்ளே வந்தாள். "சரிங்க மச்சான். இனி... இவ கேள்விக்குப் பதில் சொல்லவே... நேரம் சரியா... இருக் கும்... டிஸ்சர்ஜ் ஆகற வரைக்கும்... நான் போய் டாக்டரைப் பார்த்துட்டு வரேன்," என்று கிளம்பினான் சந்தோஷ்.

அப்போது யாரும் எதிர்பாராத விதமாக ஒரு விருந்தாளி உள்ளே வந்தார்.

"என்னடா... கையைக் காலை உடைச்சுக்கிட்டு கட்டுப் போட்டுக்கிட்டியாம். நீ நல்ல பையனாச்சே!" என்றபடி உள்ளே வந்தாள் பொன்னம்மா...

எப்போதும் பொன்னம்மா பெரியம்மாவிடம் ஓரிரு வார்த்தைகள் பேசிவிட்டு நழுவி விடுகிற தன் கணவன் இன்றைக்குப் பெரியம்மா பெரியம்மா" என்று உருகி உருகிப் பேசுவதை கவேதா உள்ளூர ஆச்சரியத்துடன் பார்த்துக் கொண்டு தின்றாள்.

சந்தோஷகுமார் தன்னை முன்னிலைப் படுத்திக் கொள் ளாமல் டாக்டர் பாலுவின் அறைக்குப் போய் அங்கே பேசிக் கொண்டிருந்தான். அதே நேரம் ராஜேந்திரன் -

"ஏன், பெரியம்மா? உங்க சின்னப் பொண்ணுக்கு மாப்பிள்ளை பார்க்க ஆரம்பிச்சுட்டாங்களா?" என்றான்.

பொன்னம்மா கவலையான முகத்துடன், "பார்க்கணும் தான்டா ராஜேந்திரா.. ஆனா, அவ என்னமோ டெய்லியில போயி வேலைன்னு உட்கார்ந்திருக்கா. அவ அண்ணனைத் தான் உனக்கே தெரியுமே! அவனும் ஒண்ணும் அக்கறை எடுத்துக்கற வழியைக் காணோம். அவ அப்பா என்னத்தைச் செய்யப் போறாரு. உங்கிட்டே சொல்றதுக்கென்னப்பா? மோகனா குடுக்கற பணத்துலதான் குடும்பமே கௌரவமா ஒடிட்டிருக்கு. அதுக்காக அவ கல்யாணத்தையும் தள்ளிப் போட முடியாதே. எனக்கே ஒண்ணுமே புரியலே!" என்றான்.

ராஜேந்திரன் சற்று யோசிப்பவன் போல் நடித்து விட்டு, "டெய்லிப் பக்கமே ஏதாவது மாப்பிள்ளை பாக்கறது?" என்றான்.

"கிடைக்கணுமே?"

"நான் வேணாப் பாக்கட்டுமா?" என்றான்.

"பாரேன். நான் வேண்டாம்னா சொல்றேன்!" என்று நன்றியுடன் பேசி விட்டுக் கிளம்பினான்.

அதுவரையில் மூன் வராண்டாவில் தன்னைக் காட்டிக் கொள்ளாமல் ஒதுங்கியிருந்த சந்தோஷ்குமார் பொன்னம் மாள் ஆஸ்பத்திரியை விட்டு வெளியே போவதைப் பார்த்து விட்டுத்தான் மைத்துனரின் அறை நோக்கிப் போனான். ஆனால், உள்ளே கவேதாவின் கோபமான குரல் கேட்டுத் தயங்கி நின்றான்.

"ஏங்க, பொன்னம்மாத்தை மகளுக்கு நீங்க மாப்பிள்ளை பாக்கப் போறீங்களா?" என்றாள் காட்டமாக.

"ஆமா...!" என்றான் ராஜேந்திரன் அமர்த்தலாக.

"மாப்பிள்ளை யாராம்?"

"நமக்குத் தெரிஞ்சு மாப்பிள்ளைதான். உங்க அண்ணன் தான்!" என்றான்.

கவேதா வெகுவாகக் கவலை குரலில் தொனிக்க, "இது உங்களுக்கு வேண்டாத வேலைங்க. பொன்னம்மாத்தை குடும்பம் பத்தி உங்களுக்குத் தெரியுமில்லே?" என்றாள்.

"அந்தப் பொண்ணு நல்ல பொண்ணுன்னு சொல்றாங்களே!"

"நடக்கற காரியமாத் தெரியலை!" என்றாள்.

"ஏன்?"

"அந்தப் பொண்ணோட ஜாதகம் ஏற்கெனவே அம்மா அப்பாகிட்டே வந்தது. புரோக்கர் முதல்வே பொருத்தம் பாருங்க. அப்புறம் பொண்ணு யாருன்னு சொல்றேன் அப் பன்னாராம். ஜாதகம்லாம் பொருத்தமானதுக்கப்புறம் பொண்ணு யாருன்னு தெரிஞ்சவுடனே அப்பா ரெண்டு கையையும் எடுத்துக் கும்பிட்டு, வேண்டாம்பா... சாமி... என் பையன் வாழ்க்கையை நாங்களே கெடுக்கக் கூடாதுன்னு சொல்லீட்டுத் திருப்பிக் குடுத்துட்டாரு. அம்மாவும், அப்பாவும் ஒத்துக்க மாட்டாங்க..." என்றாள்..

ராஜேந்திரன் விடாப்பிடியாக, "அது அப்ப. இப்போ பேசிச் சரி செய்யலாம். பொண்ணு ரொம்ப நல்ல பொண் ணுன்னு சொல்றாங்க!" என்றான்.

"யாரு சொன்னாங்க?" என்றாள் வேகமாக. ராஜேந்திரன் சற்றும் அலட்டிக் கொள்ளாமல் குறுஞ்சிரிப்புடன்,

"உங்க அண்ணன்தான்!" என்றான்.

"என்னது!" என்று திகைத்து விட்டாள் கவேதா.

அறைவாசலில் நிழலாடத் திரும்பிப் பார்த்தார்கள். கவலை யும், வெட்கமும் முகத்தில் நிழலாடச் சந்தோஷ்குமார் நின்றிருந்தான்.

அவன் முகத்தைப் பார்த்தவுடனேயே தங்கள் பேச்சை அவன் கேட்டிருக்கிறான் என்பது புரிய.

"மச்சான்! வொரி பண்ணிக்காதீங்க. இவ பழைய விவரத்தைச் சொல்றா. நாம ரெண்டு பேரும் பேசிக்கிட்ட தெவ்வாம் இவளுக்குத் தெரியாதில்ல. நான் பாத்துக்கறேன் எவ்வாத்தையும்!" என்று உறுதி சொன்னான் ராஜேந்திரன்.

அந்த ஒரு வார்த்தையில் சகோதரனின் முகம் மலர்வதைப் புரிந்தும் புரியாதவளாகப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள் கவேதா.

கணவன் எல்லா விவரத்தையும் சொல்லக் கேட்ட கவேதா கவலையும் மகிழ்ச்சியும் கலந்த முகபாவத்துடன் அமர்ந்து இருந்தாள்.

மோகனா நல்ல பெண் என்பதும், அண்ணன் மனக்குப் பிடிச்ச ஒரு பெண் கிடைத்திருக்கிறாள் என்பதும், அவளுக்கு மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. அவள் குடும்பப் பின்னணியினால் பெற்றோர்களுக்கு எப்படிப் புரிய வைப்பது என்ற கவலையும் இருந்தது.

டிஸ்சார்ஜ் ஆகி வந்த மறுநாள் இரவு கவேதாவை அமர வைத்து எல்லாவற்றையும் சொன்னான் ராஜேந்திரன். அது மட்டுமில்லாமல் வீடு கட்டத் தான் இடம் வாங்கி யிருப்பதையும், அது சம்பந்தமாக மைத்துனன் கூறிய திட்டங்களையும் வேறு விரிவாகச் சொன்னான்.

கவலையான உணர்ச்சிகளுக்கு ஆட்பட்ட கவேதா மனம் நெகிழ்ந்து போனாள். சற்று நேரம் மெளனமாக அமர்ந்திருந்தாள். பிறகு ஆழ்ந்த குரலில்,

"அண்ணனுக்குப் பிடிச்சா நல்ல பொண்ணாத்தான் இருக்கணும்..." என்றாள்.

அதே நேரம் சந்தோஷுமாரும் வந்தான்.

"அண்ணா! நீ பயங்கரமான ஆள்!" என்று கவேதா கேலி செய்யவும், அவன் முகம் மலர்ந்து பின் சிவக்கப் புன்னகைத் தான். பிறகு, "ஏண்ணா! ஃபோட்டோ கீட்டோ ஏதும் வச்சிருக்கியா... ஏதோ விசேஷங்களே பார்த்தது. முழுசா ஞாபகம் வர்லை..." என்றான்.

சந்தோஷுமார் இதை எதிர்பார்க்கவில்லை. "கொண்டு வர்லையேம்மா... நான் மச்சானுக்கு அடிபட்டிருக்குன்னு வுடனே அடிச்சப் பிடிச்சிகிட்டிட்டுப் புறப்பட்டுட்டேன்," என்றவன், திக்ரென்று நினைவு வந்தவனாக.

"இரு! பிரீஃப் கேஸில் ஒரு ஃபோட்டோ இருக்கும்னு நினைக்கிறேன்," என்று போய்ப் பெட்டியை எடுத்து வந்தான்.

அவன் உள்ளே வந்தவுடன் ராஜேந்திரன் கவேதாவைப் பார்த்து.

"கவி! மச்சான்... பிரீஃப் கேஸ்ல ஃபோட்டோ வச்சிருக்கிற வெவனுக்குப் போயிட்டாரு. சீக்கிரமே ஏதாவது வழி செஞ்சால்லாம்..." என்று கலாட்டா செய்தான்.

"மச்சான், ப்ளீஸ்..." என்று அவன் வெக்கத்துடன் ஃபோட்டோவை நீட்டினான்.

ஆஃபீஸில் ஏதோ ஃபங்ஷனில் நாவைந்து பேராக நின்றிருந்த ஃபோட்டோ அது. மோகனா எளிமையாகவும், அழகாகவும் அடக்கமாகவும் நின்றிருந்தாள்.

"அதுதானே பார்த்தேன். இந்த ரெண்டு மூணு மாசமா நீ அனுப்பிச்சிருந்த புடவை, கடிதாட்லலாம் நல்ல செலக்ஷனா இருந்துதேன்னு..." என்று கவேதா மேலும் சிரித்தாள்.

"ஹேய்! சும்மா கலாட்டா செய்யாதே. மச்சான் அன் ஈசியா ஃபீல் பண்ணாப்பவ!" என்று உதவிக்கு வந்தான் ராஜேந்திரன்.

"ஏன், சாந்தா உங்களை என்ன கவாட்டா செய்வா நீங்க ரசிக்கச் சிலிப்பிங்களே! அது மாதிரி சிரிக்க வேண்டியது தானே?" என்று கவேதா போட்டு உடைத்தாள்.

"ஆமா... மச்சான், இந்த டெக்னிக்கெல்லாம் கொஞ்சம் சொல்லிக் குடுங்க, தெரிஞ்சுக்கறேன்," என்றான் சந்தோஷ் குமார் பவ்யமாக.

எல்லாரும் சிலித்தார்கள். பிறகு ராஜேந்திரன், "அதெல்லாம் சொல்லித் தரமுடியாது மச்சான். தானாகத் தெரிஞ்சுக்கணும்..." என்றான்.

"தெரிஞ்சுக்கறேன்... தெரிஞ்சுக்கறேன்..." என்று சிரித்த சந்தோஷ் குமாரிடம், கவேதா,

"அண்ணா, நீ இன்னொரு இங்கயே சாப்பிடு... என்ன?" என்று டிஃபன் செய்தாள். அவளோடு கூடவே சமையலறையில் நின்று கொண்ட அண்ணனிடம் மோகனாவைப் பற்றித் துருவித் துருவிக் கேட்டுக் கொண்டாள்.

"கவி, நீ நெனக்கற மாதிரி நாங்க ரொம்ப ஊர் சுத்தற தெல்லாம் இல்லை. ஜஸ்ட் பிரபோஸ் பண்ணியிருக்கேன். உனக்காக ஏதாவது செலக்ட் பண்ணணும்னா ஷாப்பிங் போயிருக்கோம். அவ்வளவுதான்," என்றான்.

"ரொம்ப பயப்படாதண்ணா. அம்மா அப்பாகிட்டே நான் பேசறேன். பொன்னம்மா அதை ஃபேமிலியை இவருடம் செய்யட்டும்... என்ன?" என்றாள்.

சற்று நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தான். "மச்சான்... ரெண்டு நாள்லே நான் கிளம்பறேன். இனி மேரேஜ் ஏதாவது முடிவானாத்தான் வீவ் போட முடியும். அதனால ஊருக்குப் போய் இடத்துக்குப் பணம் அனுப்பறேன் நீங்க நல்ல கான்ட்ராக்டர் வச்ச வெள்க் ஆரம்பிச்சிருங்க..." என்றான்.

"அண்ணா, உன் கய்யாணச் செலவு வேற இருக்கு..." என்று கவேதா இழுத்தாள்.

"அதுக்கெல்லாம் வேணும்கற சேமிப்பு இருக்கும்மா... எப்படித் திட்டம் போட்டுச் சேமிக்கணுங்கறது எல்லாம் மச்சான்கிட்டே கத்துக்கிட்டதுதான்!" என்றான் சந்தோஷ் குமார்.

சொன்ன மாதிரியே புறப்பட்டு விட்டான்.

அன்றிரவு

மனைவியைத் தன் கைப்பிடியில் வைத்துக் கொண்டு -

"ஹேய், உங்கண்ணன் பயங்கரமான ஆள். பணத்துக் காகத்தானே உங்களுக்குள்ள பிரச்சினை வருது. பணம் நான் தரேன்டா. என் தங்கச்சியை நல்லா வச்சுக்கணு சொல்லாம சொல்லீட்டாரு!" என்றான்.

"ஆமாங்க... இந்த வீடு கட்டற ஆசையினால்தானே நமக்கு ஸ்ட்ரெஸ் ஜாஸ்தியாப் போச்சு!" என்றாள் கவேதா.

"ஓ...கே... ஒ.கே... இனிமே ரிலாக்ஸ் ஆயிக்கலாம். என்ன? எப்படியோ கவேதா, ரெண்டு நாளைக்குள்ளே உங்க அம்மா அப்பாவை நீ கன்னின்ஸ் பண்ணு. நான் கொஞ்சம் நடக்கற ஸ்டேஜ் வந்தவுடன் பொன்னம்மா பெரியம்மாகிட்டே பேசறேன்," என்று திட்டம் போட ஆரம்பித்தான் ராஜேந்திரன்.

அதே நேரம் டெல்லியிலிருந்து ஃபோன் வந்தது.

ஏர்போர்ட்டுக்கு சந்தோஷ் குமாரை ரிசீவ் செய்ய வந்த மோகனா ராஜேந்திரனிடம் பேச விரும்பினாள் என்றான் சந்தோஷ்.

"குடுங்க..." என்றான் ராஜேந்திரன்.

"அண்ணா! இப்ப உங்களுக்குக் கால் பரவாயில்லையா? கவேதா அழுதவுடனே இங்கே இவர் ரொம்ப டென்ஷனா யிட்டார். நானும் ரொம்பக் கவலையாயிட்டேன். ஒண்ணும் பயமில்லைன்னு இவர் ஃபோன் வந்ததும் தான் ரிலாக்ஸானேன்," என்று இயல்பான அன்புடன் பேசுகிற மோகனாவை ராஜேந்திரனுக்கு அந்தக் கணம் பிடித்து விட்டது.

கவேதாவிடமும் பேசினான். அவள் செய்த கலாட்டாவுக்கு அந்தப் பக்கம் வெட்கத்துடன் சிரித்தாள்.

திரும்பவும் ஃபோனை வாங்கிய ராஜேந்திரன் -

"மோனா, மச்சான் எல்லா விவரமும் சொன்னாரு. கவலைப்படாதம்மா, மச்சானுக்குப் பிடிச்சப் போச்சுன்ன வுடனே நான் முடிவு பண்ணிட்டேன். இனிமே நமக்கு ரெண்டு சிஸ்டர்ஸ் இவ்வே, மூணு பேருன்னு. ஒ.கே.வா? கவலைப்படாம... இரு... நான் பாத்துக்கறேன்," என்றவுடன், அந்தப் பக்கம் மௌனம் நிலவியது.

"ஹலோ... ஹலோ...!" என்று இவன் குரல் கொடுக்க, சந்தோஷகுமார் வானில் வந்தான்.

"மச்சான்... அப்படி என்னத்தைச் சொன்னீங்க, அம்மினி குலுங்கிக் குலுங்கிக் அழறாப்ல!" என்றான்.

ராஜேந்திரன் மனம் நெகிழ்ந்து விட்டது. "அங்கயே கேட்டு விவரம் வாங்கிக்குங்க..." என்று ஃபோனை வைத்தான்.

மச்சானின் கல்யாணம் நிறைவேற வேண்டும் என்பதற்காக மோகனாவின் வீட்டுக்கு இரண்டு மூன்று முறை சென்ற ராஜேந்திரனுக்குப் பல விவரங்கள் புரிந்தன.

பொன்னம்மாதான் குடும்பத்தில் ஆதிக்கம் செலுத்தினாள் என்பது முதல் விஷயம். இரண்டாவது மோனாவின் தந்தைக்கு யார் வேண்டுமானாலும் ஆதிக்கம் செலுத்தட்டும், தான் அதிகம் உழைக்காமல் இருப்பதற்கு வழியைப் பார்த்துக் கொண்டால் போதும் என்ற மனப்பான்மை. இந்த இரண்டு பேருக்கும் பிறந்த குழந்தைகளில் முதல் மகள் சீதா ஓரளவுக்குக் குடும்ப பாரத்தைச் சுமந்திருக்கிறாள், பொறுக்க முடியாத நிலை வந்தபோதுதான் வெளியேறியிருக்கிறாள் என்பதும் ராஜேந்திரனுக்குப் புரிந்தது.

சீதா தன்னுடைய பொறுப்பில் சிரமப்பட்டு மோகனாவைப் படிக்க வைத்து அவள் வேலைக்கு வந்த பின்தான் வெளி

யேறியிருக்கிறாள் என்பதெல்லாம் புரிந்தது. மகள் பிரபு படிப்பில் கெட்டிக்காரனாக இல்லையென்றாலும் மெக்கானிக் தொழிலில் தேர்ச்சி பெற்றிருந்தான்.

சொந்தமாக வொர்க் ஷாப் ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டான். முடியவில்லை என்ற போது தகுதியில்லாத நண்பர்களுடன் ஊர் கற்றினான்..

இதில் எத்தனையைச் சரி செய்வது, எங்கே ஆரம்பிப்பது என்று குழம்பிப் போனான் ராஜேந்திரன். விவரமாக மைத்துன விடம் பேசினான். இரண்டு பேருமாகச் சில திட்டங்கள் போட்டுக் கொண்டார்கள்.

முதல் படியாக ராஜேந்திரன் யதேச்சையாகப் பிரபுவைச் சந்திப்பது போல் சந்தித்தான்.

"வீட்டுக்கு வாப்பா... தம்பி..." என்று அழைத்து வந்தான்.

"கல்யாணம் வேற ஆயிடுச்சு. தொழில்ல கிழிவ்வ செட்டி வாக வேண்டாமா?" என்று லேசாகப் பொறி வைத்தான்.

ராஜேந்திரன் தன்னை மதித்து அழைத்து வந்ததே அவனுக்குப் பெரிதாகப் பட்டது.

"நான் ரெடிதான்னா... ஆனா, பணம் வேணுமே! யார் தருவா?" என்றான்.

ராஜேந்திரன் யோசிப்பவன் போல் நடித்தான். பிறகு, "ஏதாவது பாங்க்கில முயற்சி செய்யலாமா?" என்றான்.

"செய்யலாம்ன்னா. இது மட்டும் செஞ்சு குடுத்தீங்கன்னா... உங்களை ஆயுசுக்கும் மறக்க மாட்டேன்!" என்றான் காவில் விழாத குறையாக.

"சரி, பார்ப்போம்," என்றான் ராஜேந்திரன்.

மோகனா குடும்பத்தாருக்குச் சொந்தமாக ஒரு வீடு இருந்தது. அதில் ஒரு போர்ஷனில் இவர்கள் குடியிருந்தார்கள். அது போக இடம் ஒரு வொர்க் ஷாப் வைக்குமளவுக்கு இருந்தது.

பிரபுவின் பெற்றோர்களிடம் பேசினான். வீட்டுப் பத்திரத்தை ஈடாக வைத்து ஒரு வெள்க்காப் வைப்பதற்கேற்ப தொகை ஏற்பாடு செய்து கொடுத்தான்.

தொழிலுக்கு ஆரம்ப முதலீடாக சந்தோஷ்குமாரே கொடுத்தான். ஆனால், தொகை அவனிடம் இருந்து வந்தது என்பதை வெளியிடவில்லை.

அதுமட்டுமல்லாமல் இன்னொன்றும் செய்தார்கள். பிரபுவின் மனைவிக்கு வெள்க்கா ஷாப்புக்கு ஒரு ஓரத்தில் ஒரு பெட்டிக்கடை வைத்துக் கொடுத்தார்கள். இரண்டே அறைகள் இருக்கிற மாதிரி ஒரு சின்ன போர்ஷன் தென் மேற்கு மூலையில் அமைத்துக் கொண்டார்கள். இதனால் மோகனாவின் அம்மா அப்பாவுக்கு ஒரு போர்ஷன் வாடகையும் கிடைப்பதோடு, பிரபுவும் ஒரு வாடகை கொடுக்க வேண்டுமென்று முடிவாகியது.

இது ஒரு புறம் போய்க் கொண்டிருக்க, மற்றொரு புறத்தில் ஏதோ தானே ஆலோசனை சொல்வது போல், சந்தோஷ்குமாரைப் பற்றிய பேச்சை எடுத்துச் சம்மதம் வாங்கினான் ராஜேந்திரன்.

கவேதா அம்மா, அப்பாவிடம் பேசினாள். அம்மாமிகவும் கவலைப்பட்டாள்.

"என்னடி, கவேதா, போயும் போயும் அந்த வீட்லயா?" என்றாள்.

அப்போதுதான் கவேதா மெதுவாக, "அம்மா, அண்ணன் டெல்லியில் அந்தப் பொண்ணோட நடத்தையை நல்லா அப்ஸர்வ் பண்ணிட்டுத்தான் எங்க வீட்டுக்காரரகிட்டே சொல்லி யிருக்காரு. அதுவுமில்லாம அண்ணியும் டெல்லியில இருக்கப் போறாங்க எப்பவாவது ஒரு தடவை வரப்போறாங்க. ரெண்டு பேரும் நல்லா சம்பாதிக்கறங்க. அவங்க அம்மா, அப்பாவுக்கு ஏதாவது ஹெல்ப் பண்ணுன்னாலும் செஞ்சுக்க

லாம். அப்புறம்... அண்ணனுக்கே அந்தப் பொண்ணைப் பிடிச்சிருக்கு போல..." என்று நிறுத்தினாள்.

அம்மாவும், அப்பாவும் அந்த வார்த்தைக்குப் பிறகு மறுப்பேதும் சொல்லாமல் ஏற்றுக் கொண்டார்கள்.

பேச்சு வார்த்தை தொடங்கிவிட்டது வேகமாக முடிவும் எடுக்கப்பட்டது.

"பயப்படாம சாப்பிடு... மேன்... என்னா நீ இப்படி ஹெஸிடேட் பண்ணே?" என்று பிரட்டிக் கொண்டிருந்தான் ராகேஷ்.

கோயமுத்தூரில் சந்தோஷ் குடும்பத்தாரும், மோனாவின் குடும்பத்தாரும் கலந்து பேசித் திருமண நாளைக் குறித்து விட்டார்கள் என்றாலும் முறைப்படியான பேச்சு வார்த்தை இன்றைக்கு என்று வைத்திருந்தார்கள்.

திருமணத்திற்கு இன்னும் பத்தே நாட்கள்தான் இருந்தன. இன்று காலையில் உப்பு மஞ்சள் வாங்கி, ஜவுளி முடித்து சந்தோஷ்குமாரின் வீட்டில் சாப்பாடு என்று நடத்திக் கொண்டிருந்தார்கள்.

சந்தோஷ்குமாரும், மோனாவும் இல்லாமலே ராஜேந்திரன் முன்னின்று எல்லாவற்றையும் ஏற்பாடு செய்து நடத்திக் கொண்டிருந்தான். இப்படி ஃபங்ஷன் நடக்கப் போகிறது என்று முந்தைய நாள் ராகேஷிடம் பேச்சு வாக்கில் சொல்ல அவன் அரை நாள் விடுமுறை எடுத்து அவர்களுக்குப் பெரிய ஹோட்டல் ஒன்றில் விருந்து கொடுத்துக் கொண்டிருந்தான்.

"ஹேய்! ரேகா! நாம் எப்படி அப்பல்லாம் ஊர் கத்து நோம்னு இந்தப் பயனுக்குச் சொல்லு..." என்று மனைவியை வேறு வம்பிழுத்தான்.

"அவரு நல்ல பையன், அப்படியெல்லாம் உங்களை மாதிரிப் பொறுப்பில்லாம கத்த மாட்டாரு!" என்று அவள் இந்தியில் பதில் சொல்லிக் கடுப்படித்தாள்.

"அடப்போடா! நீ வழிஞ்ச வழிசல் எனக்குத் தெரியாதா என்ன?" என்று சிரித்த சந்தோஷ்குமார் -

"நாங்க தென்னாட்டில் அப்படியெல்லாம் எல்லார் முன்னாலும் சில விஷயங்களைப் பேச மாட்டோம்!" என்றான் பெருமையாக.

"கவர்ட்ஸ்... பயந்தாங்கொள்ளிகள்!" என்ற ராகேஷ் கபகபவென்று சிரித்தான்.

"நோ... மேன்... இட்ஸ் கால்ட் டீஸன்ஸி!" என்று சிரித்தபடியே பதில் கொடுத்தான் சந்தோஷ்.

அவர்கள் சீரியஸாய்ப் பேசுவதாய் நினைத்த மோகனா சற்றே கவலையுடன் பார்க்க.

"ஐயோ! தீ கவலைப்படாதே! நாங்க எப்பவும் இப்படித்தான் சண்டை போட்டுக்குவோம்!" என்றான் சந்தோஷ்.

சினிமாவுக்கு வேறு டிக்கெட் புக் செய்திருந்தான் ராகேஷ். அவர்களுக்குத் தனிமை கொடுக்கவேண்டும் என்று நினைத்தோ என்னவோ. இரண்டிரண்டு டிக்கெட்டாக வேறு வேறு இடங்களில் அமர்கிற மாதிரி புக் செய்திருந்தான்.

"சாரிடா! லேட்டா புக் பண்ணினோமா, இப்படித்தான் கிடைச்சது!" என்று மோகனாவின் முன்னால் சொன்னவன் அந்தப் பக்கம் போய்க் கண்ணைச் சிமிட்டி விட்டுப் போனான்.

சந்தோஷ் சிரித்துக் கொண்டான் "ஹேய்! அவன் கொஞ்சம் ரொமாண்டிக் டைப். அதே மாதிரி நாமளும் பிஹேவ் பண்ணணும்னு நினைக்கிறான்!" என்று மோகனாவிடம் ஆழம் பார்த்தான்.

மோகனா பொதுவாகப் புன்னகைத்து வைத்தாள்.

இருவரும் அமர்ந்தவுடன், "பய எங்கியாவது இருந்து வாட்ச் பண்ணிகிட்டிருப்பான்!" என்று சிரித்தவன் -

"எப்படியோ... நிச்சயம்னு ஒண்ணு ஆயிடுச்சு. இனித் தைரியமா... இப்படிக் கொஞ்சம் உட்காரலாம்!" என்று நெருங்கி அமர்ந்தான்.

அவள் வெட்கம் மேவிட, வேறு பக்கம் பார்த்தபடி அமர்ந்தாள். ஆனால் விலகவில்லை. ஆனால், பொதுவான விஷயங்களைப் பேசி அவளைக் கவகலப்பாக்கி விட்டான்.

படம் பார்த்து முடியும்வரை அவள் இடக்கை எடுத்துத் தன் வலக்கையில் வைத்துக் கொண்டிருந்தாள். அவள் தடுக்க வில்லை. இதமாய்த்தான் உணர்ந்தாள். ஆனால், மற்றப்படி நாகரீகமாகவே நடந்து கொண்டான்.

படம் பார்த்து வெளியே வந்தவுடன் ராகேஷ் மனைவியுடன் விடை பெற்றுக் கொண்டான்.

காரில் ஏறிய பின்பு.

"ஏன் மோனா! நாம் தனியா செலிப்ரேட் செய்யலாமா? ஹோட்டல் போகலாமா?" என்றான்.

சற்று யோசித்து மோகனா, "வேண்டாம்! உங்க அபார்ட்மெண்ட்லயே சமையல் பண்ணிக்கலாம்." என்றாள்.

அவன் உற்சாகமானான். இரு தோள்களையும் குலுக்கியபடி -

"என்னை நம்பி வந்தாச் சரி!" என்று சிரிக்க -

"வேற வழியில்லே! ரிஸ்க் எடுத்துத்தான் ஆகணும்!" என்றான் முகத்தை சீரியஸ்ஸாக வைத்துக் கொண்டு.

அவன் இதை எதிர்பார்க்கவில்லை. சட்டென்று திரும்பிப் பார்த்துச் சிரித்தான்.

"அம்மினி. நீயும் லேசப்பட்ட ஆளில்லை போலிருக்கே!" என்றான்.

அவள் குறும்பாகப் புன்னகைத்துக் கொள்வதை வியப்புடன் பார்த்துப் பார்வையால் விழுங்கிக் கொண்டாள்.

"ஐயய்யோ! இப்படிப் பார்வை பார்த்தா... கார்ல வர்றதே ரிஸ்கா இருக்கும் போலிருக்கே!" என்று அவன் முது முணுக்க மறுபடியும் சிரித்துக் காரைச் செலுத்துவதில் கவனம் செலுத்தினான்.

ஆனால் காரை ஓட்டியபடியே, "ஏன், பார்க்கக் கூடாதா? உரிமையிலையா, பிடிக்கலையா?" என்றான்.

"அங்க... பிடிச்சா... சரி!" என்றான்.

"ம்..." என்று அவன் ஒரு விதமாய் இழுக்க,

"நான் கார் பிரேக்கைச் சொன்னேன்!" என்ற குறுஞ்சிரிப்புச் சிரித்தான் மோகனா.

"அப்படிப் போடு!" என்று ரசித்துச் சிரித்தான்.

"எங்க அபார்ட்மெண்டுக்கு ஒரு நிமிஷம் போயிட்டுப் போகலாமா?" என்றான்.

"என்ன விஷயம்?" என்று அவன் கேட்க,

"ஒரே நிமிஷம்... ஒரு டீ சாப்பிட்டுட்டுப் போயிரலாம்," என்றான்.

போனார்கள். புறப்படும்போது அங்கிருந்து ஏதோ கூடையை எடுத்துக் கொண்டு வந்தான்.

"என்ன இது?" என்று அவன் கேட்க -

சல்பென்ஸ் என்று சிரித்தான்.

சந்தோஷ ரசித்துச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தான், சிரித்தபடி.

"எல்லாப் பயலுகளும் அவனவன் வைப்பன்னா ஏன் இப்படிச் சுருண்டாணுகன்னு இப்பத்தான் புரியுது. சரியான பாயிண்ட் அடிச்சந்தீங்க, செவ்வம்ஸ்!" என்றான்.

அவனது அந்தப் பேச்சில் முகம் மலர்ந்து ஆனால் சந்தேகிவந்த முகத்தோடு நின்று கொண்டிருந்தான் மோகனா. 'தாங்க்ஸ்!' என்றான்.

போன வாரத்தில் ஒரு நாள், 'அம்மா, மல்லிப்பூ மாதிரி இட்லி செய்வாங்க, மோனா, எனக்கு ரொம்ப இஷ்டம். சாப் பிட்டே ரொம்ப நாளைச்சு!' என்று அவன் பேச்சுவாக்கில் கொஞ்சம் ஏக்கத்தோடு சொன்னதை மனதில் வைத்துக் கொண்டு, தங்கள் அபார்ட்மெண்டிலிருந்து அரைத்து வைத்திருந்த இட்லி மாவை எடுத்து வந்து இட்லி வார்க்க ஏற்பாடு செய்தான்.

அவன் வேலையை ஆரம்பிப்பதற்கு முன்பே சந்தோஷ குமார்.

'ஹேய்! முதல் முதலா சமைக்கறே... ஏதாவது ஸ்வீட் செய்யேன்!' என்றான்.

அவன் இதை எதிர்பார்க்கவில்லை.

"என்ன பொருள் வேணும்னு சொல்லு. நான் போய் வாங்கிட்டு வரேன்!" என்றான் சந்தோஷ ஆர்வமாக.

அவன் சற்று யோசித்தான். "வேண்டாம். நீங்க போயிட்டு வர வேட்டாகும். இருக்கறதை வச்ச ஏதாவது செய்யோம்!" என்று தேடினான்.

அவன் பெரிய அளவில் சமையல் செய்வதில்லை. காப்பி, டீ போட்டுக்கொள்வான். இரவு நேரங்களில் டிப்பன் செய்து கொள்வான். அதற்கெற்ற வகையில் ரவை, கோதுமை மாவு, சேமியா என்று வைத்திருந்தான்.

சற்றும் யோசிக்காமல் பட்டண ரவையை எடுத்து, ஒரு பங்கு ரவை ஒரு பங்கு சர்க்கரை மூன்று பங்கு பால் என்று கலந்து கிண்டி ஒரு உடனடி ஸ்வீட் செய்தான்.

"என்னங்க... இது ரொம்ப ஈஸி. கேசரி செய்யோயில்லே. அதே மாதிரிதான். ஆனா, தண்ணீருக்குப் பதிலா பால்ல வேக வைக்கணும்," என்றான் திராட்சை முந்திரியை வறுத்துக் கலந்து கொண்டே.

"இனிப்பு உப்புமான்னு சொல்லு..." என்று கொஞ்சம் வாயில் போட்டுப் பார்த்தான். அசந்துவிட்டான்.

"நியமி குட்! ஏன் மோனா, எங்க வீட்டுச் சர்க்கரைக்கு எப்படி இவ்வளவு இனிப்பு வந்தது!" என்றான்.

"உங்க வீட்டு சர்க்கரை இவ்வ, மிஸ்டர்! நம்ம வீட்டுச் சர்க்கரை."

"அப்படி போட்டுத் தாக்கு... என்று சிரித்தான். ஒரு வேளை செஞ்ச கை இந்தக் கைங்கறதுனால இனிப்பு வந்துடுச்சோ..." என்று தொடுவதற்கு வந்தான்.

அவன் லாவகமாய் விலகி நின்று சிரித்தான். கையில் இருந்த கரண்டியை உயர்த்தி.

"மஹும்... சமையல் செய்யும் போது டிஸ்டர்ப் செய்யக் கூடாது சார்!" என்றான்.

அவன் பவ்யமாய்த் தலையாட்டிக் கொண்டான். அவன் கறுகறுப்பாகவும், நேர்த்தியாகவும் வேலை செய்வதைப் பார்த்துக் கொண்டே,

"ம்... அப்ப... இதை வேற கேட்டுத் தெரிஞ்சுக்கணும்," என்றான்.

"எதை?" என்று புரியாமல் பார்த்தான்.

"இவ்வே... எந்தெந்த டைம்ல டிஸ்டர்ப் செய்யலாமன்னு தான்!" என்றான்.

அவன் சட்டென்று முகம் திருப்பிக் கொண்டு, எதையோ எடுப்பவன் போல் பாவனையிலாழ்ந்தான். சற்று நேரம் அவன் மௌனமாக இருக்கவே மெதுவாகத் திரும்பி நிமிர்ந்து அவன் முகம் பார்த்தான். அவன் பார்வை தன் முகத்தில் ஆழப் படிந்திருப்பது கண்டு -

"ப்ளீஸ்!" என்றான் கெஞ்சலும் கலக்கமுமாய்.

அவன் கலக்கம் பார்த்து அவன் சட்டென்று தன்னை மீட்டுக் கொண்டான். அதற்குப் பிறகு வேறு பேச்சுக்குத் தாவி விட்டான். அவளும் இயல்பானாள்.

அடுப்பு மேடையில் அருகில் நின்றபடியே அவன் -

"மோனா... கவேதா கூட இப்படித்தான் ரொம்ப நீட்டா வேலை செய்வா. அம்மாவுக்கும் அவளுக்குமே ஒரே ஒரு விஷயத்துலதான் ஒத்துப் போகாது. அம்மா அரை மணி நேரம் வேலை செய்யறதுக்குள்ளே நிறையப் பாத்திரத்தை எடுத்து யூஸ் பண்ணிடுவாங்க. அவளுக்கு அது பிடிக்காது..." என்றான்.

"ஆமா! எங்க வீடிலயும் அப்படித்தான். சீதா அக்காவுக்கும், அம்மாவுக்கும் இதனாலேயே பிரச்சினை வரும்..." என்றான்.

பேசிக் கொண்டே இட்லி, வெண்பொங்கல், ஸ்வீட், சட்னி என்று அமார்க்களப்படுத்தி விட்டான் மோகனா.

சந்தோஷ்குமார் நெகிழ்ந்து விட்டான்.

"கப்பர்ப்! கப்பர்ப்..! எப்படா... உன் கைச் சாப்பாடுன்னு ஏங்க வச்சருவே போல இருக்கு!" என்றான்.

"இது ஒரு பெரிய விஷயமேயில்லைங்க. நாளையில இருந்து ஊருக்குப் போற வரைக்கும் நானே உங்களுக்கு டிஃபன், சாப்பாடு எல்லாம் கொண்டு வந்தார்றேன்," என்றான்.

"அது சரி... சாப்பாட்டு ராமன்னே முடிவுபண்ணிட்டே!" என்று சிரித்துக் கொண்டே ஒத்துக் கொண்டான்.

"மோனா... உனக்கு ஒரு சர்ப்பரைஸ் வச்சிருக்கேன். நாளாக்கு உன்னை இங்க கூட்டிட்டு வர்லாம்னு இருந்தேன். இன்னனக்கே அமைஞ்சிருச்சு. போய் ஃப்ரெஷ் பண்ணீட்டு வா!" என்றான். அவன் முகம் திருத்தித் தூய்மை செய்து கொண்டு வந்தான்.

ஒரு பார்சல் நீட்டினான். பட்டுப் புடவை மேலே ஒரு நகைப் பெட்டி. ஒரு சிம்பிளான தங்க நெக்லஸ் இருந்தது.

அவன் உணர்ச்சி மேலிட்டவளாய் நிமிர்ந்து பார்த்தான். "இவ்வளவு காஸ்ட்லியாய்..!" என்று தயங்கினாள்.

"நிச்சயப் புடவை...! அப்புறம் பரிசம்னு வச்சுக்கயேன்!" என்று புன்னகைத்தான்.

"உடுத்திட்டு வா," என்றான்.

உடுத்திக் கொண்டு அறையை விட்டு வெளியே வந்தால்... ஆட்டோமேடிக் காமிராவுடன் தயாராய் நின்றான் விதவிதமாய் ஃபோட்டோக்கள் எடுத்துக் கொண்டான்.

"நானும் கவேதாவுமாய்ப் போய் செலக்ட் பண்ணினது!" என்றான்.

அவள் உள்ளத்தில் மகிழ்ச்சி ததும்பி வழிந்தது. இது போலெல்லாம் பரிகசுக் கொடுப்பது வாங்கிக் கொள்வது என்ற பழக்கமெல்லாம் அவள் குடும்பத்தில் இருந்ததே இல்லை. எனவே, வெகுவாய் நெகிழ்ச்சியுற்றிருந்தான்.

"தாங்க்ஸ்...சந்தோஷ்..." என்றாள். "ஆனா... நான்தான் உங்களுக்குப் பரிசுன்னு குடுக்க... ஒண்ணும் வாங்கலே... தோணவே இல்லை!" என்றாள் குற்ற மனப்பான்மையுடன்.

"நீதான்... பரிசு குடுத்திட்டியே!" என்றான்.

அவள் புரியாமல் அவள் முகம் பார்த்து விழிக்க -

"ஆயுசு முழுக்கக் கூட இருக்கப் போறவ சறையல் எப்படி யிருக்குமோன்னு கவலைப்படாதே, பயலே... நல்லாத்தான் சமைப்பேன்னு தைரியம் குடுத்துட்டியே!" என்றாள்.

அவள் பதில் சொல்லத் தோன்றாமல் நின்றாள். அவள் அதைச் சாதகமாக எடுத்துக் கொண்டு இன்னும் சற்றுநெருங்கி நின்றாள். அவள் கவரில் சாய்ந்து கொண்டாள்.

"நீ விருப்பப்பட்டா இதெல்லாத்துக்கும் மேலே விலையு யர்ந்ததா ஏதாவது கொடுக்கலாம்!" என்றான். இரு உள்ளங் கைகளையும், அவளது இருபுறமும் கவரில் ஊன்றி நின்று.

சிறைப்பட்டாற் போல் தவிப்புடன் நின்ற அவளிடம் அதற்கான துணிவு இல்லை யெனக் கண்டு கொண்டு,

"ம்... சரி... விடு!" என்று விலகினாள்.

அவள் வேகமாகப் போய் உடை மாற்றிக் கொண்டு வந்தாள்.

"போகணும்... நேரமாச்சு!" என்றாள்.

அவள் அவஸ்தையைப் பார்த்து அவனுக்குப் புன்னகை மலர்ந்தது.

"ஹேய்! பயப்படாதே! ஃபீட் ஃப்ரீ!" என்றான். "போகலாமா?" என்று புறப்பட்டான்.

காரில் வரும்போது பேச்சு மாற்றிப் பேசிக் கலகலப்பாக்கி னான். வழியில் மோகனா ஒரு விஷயம் சொன்னாள்.

"உங்களை மாதிரி ஒருத்தர் எனக்குக் கிடைச்சதுக்கு அக்கா மட்டும் கூட இருந்தா எவ்வளவு சந்தோஷப்படுவா!" என்றாள்.

"ஓ...! இப்ப போக்குவரத்தே இல்லையா?" என்றாள், சந்தோஷி.

"ஆமா! கலப்புக் கல்யாணம் பண்ணிகிட்டான்னு அம்மா லுக்குக் கோபம். ஆனா, அக்காதான் என்னைப் படிக்க வைச்சா... நிறைய எங்க குடும்பத்துக்காகச் செஞ்சிருக்கா!" என்றாள் நெகிழ்ச்சியுடன்.

'ஓ!' என்று அவள் சொன்னதை மனதில் குறித்துக் கொண்டாள் சந்தோஷகுமார்.

"ஹேய்! இன்னைக்கு நான் ரொம்ப நல்ல மூட்ல இருக்கறேன். நீ நம்ம வீடுன்னு சொல்லீட்டே!" என்றான்.

அவள் அவனைத் திரும்பிப் பார்த்து விட்டு, "நீங்க கூடத் தான் வைஃப்ன்னு சொன்னீங்க..." என்று முணுமுணுத்தாள்.

"ம்...! என்ன சொல்லி என்ன? ஒண்ணும் செல்லுபடியாக மாட்டேங்குது!" என்று அங்கலாய்த்தான். அதற்குள் அபார்ட் மென்ட் வரவும் இறங்கினார்கள். அபார்ட்மென்ட் வரைக்கும் வந்தாள்.

நிவேதா அன்றைக்கு வருவதற்குத் தாமதமாகும் என்று மேசேஜ் அனுப்பியிருந்தாள். சற்று நேரம் பேருக்கு அமர்ந்து விட்டுக் கிளம்பினான். அவளும் கதவு வரை வந்தாள்.

"சந்தோஷ்!" என்றாள் குரலே எழும்பாத ஒரு குரலில் அவன் நின்றான்.

"என்ன வேணுமாம்?" என்றாள் மெல்லிய குரலில்.

அவன் ஆழப் பார்த்தான். அவன் பார்வையைச் சந்திக்க மறுத்தாள். ஒரு விதமான கிறக்கச் சிரிப்புடன் இடக்கையால் அணைத்து வாகாய்க் குனிந்து அவன் முகம் பார்த்தாள்.

அவன் எதிர்பார்த்தது கிடைத்ததும் சிரிப்புடன் நிமிர்ந்தான்.

"தாங்கல்!" என்றான். போய் விட்டான்.

ஃபோன் ஒலித்தது.

எடுத்தாள்.

சந்தோஷ்குமார் போய் அரைமணி நேரந்தான் ஆகி விருந்தது.

"இப்பதான் தலை சுத்தவே நின்னுச்சு!" என்றான்.

"ஐய்யோ! தலை சுத்தலா?" என்று அவள் பதற.

"ஆமா! அம்மிணி குடுத்த பரிகல தலை கிறுகிறுத்துப் போச்சு இவ்வா!" என்று அவன் சிரிக்கவும்தான் அவன் கலாட்டா செய்கிறான் என்பது புரிந்தது.

"சே! நான் பயந்து போனேன்!" என்றாள்.

"ஹேய்! உங்கிட்டே நேர்வ எதுவுமே பேச முடிய மாட்டேங்குது. அநியாயத்துக்கு வெட்கப்பட்டு ஆனைக் கொல்றே!" என்றான் புகார்போல...

"அந்தப் பட்டுப் புடவையில ரொம்ப அழகா இருந்தே... தெரியுமா? சமையல் வேற சூப்பரா செய்யறே. பரவா சில்வே. நம்மளுக்குக் கொஞ்சம் அதிர்ஷ்டம் இருக்குது!" என்றாள் நிறைவாக.

"ஆனா... எனக்குத்தான் பயமாயிருக்கு."

"என்ன பயம்?"

"எனக்கு உங்க பிரியமே பயமாயிருக்கு. சந்தோஷ். எல்லாம் ஸ்மூத்தா போயிட்டிருக்கு. கல்யாணம் முடியறதுக்குள்ளே எங்கம்மா என்னென்ன பிரச்சினை பன்னுவாங்கனோன்னு!" என்றாள் கலக்கமான குரலில்.

"அசட்டுப் பெண்ணே! ஒண்ணும் கவலைப்படாதே. கல்யாணம் வரைக்கும் தானே... அவங்க கன்ட்ரோல்? வளைந்து குடுப்போம்... டோன்ட் வெர்ரி..." என்றாள் ஆதரவான குரலில்.

"நீங்க... எனக்காக விட்டுக் குடுப்பீங்க... ஆனா... உங்க பக்கத்துல... எல்லாரும்... மாப்பிள்ளை வீட்டுக்காரங்க... நாம எதுக்கு வளைஞ்சு போகணும்னு கேட்டா... என்ன சொல்வீங்க?" என்றாள்.

"சொல்றேன்... வைப்பனு இருந்தா இவதான்... நல்லபடியாய்ப் பார்த்து நடத்தினா... நடத்துங்க... இவ்வே... நானே இழுத்துட்டுப் போய்த் தாலியைக் கட்டிடுவேன்னு சொல்றேன்!" என்று அந்த விஷயத்தை விளையாட்டாக்கினாள்.

அவன் பெருமூச்சு விட்டான். "ம்... என்னமோ பயமாத் தான்... இருக்கு..." என்றாள்.

"அட... என்னடா... இவ...! இன்னைக்குப் பொழுது சந்தோஷமா போச்சேன்னு நான் ஹேப்பியாய் இருக்கேன்... நீ அந்த மூடையே கெடுக்கறே!" என்றாள் எரிச்சலாக.

அவன் உடனே நகைச்சுவைக்குத் தாலினான்

"இன்னோரு விஷயமும்தான் பயமாயிருக்கு..." என்றான் வேலான சிரிப்புடன்.

"என்ன...?" என்றான் எரிச்சல் மாறாமல்.

"எப்படி உங்களைச் சமாளிப்பேனோன்னுதான்!" என்றான் அவன் உடனே கலகலவென்று சிரித்தான்..

"கவலைப்படாதே! அம்மணி... தேவீ! சரணம்னு சரண்ட ராயிருவயில்வே..." என்றான்.

இருவரும் சிரித்தார்கள்.. ஆனால், இருவருக்குமே ஒரு ஓரத்தில் திருமணம் பிரச்சினை ஏதும் இல்லாமல் முடிய வேண்டுமே என்ற கவலை இருக்கத்தான் செய்தது.

ஃபோனை வைத்து விட்டுத் திரும்பினான் ராஜேந்திரன்..

"ஹாய் சுவேதா! உங்கண்ணன் இன்னைக்கு ரெண்டு விஷயம் பத்திக் கவலை தெரிவிச்சிருக்காரு," என்றான்.

"என்னவாம்?"

"ஒண்ணு, உங்க வருங்கால அண்ணிக்கு அவங்க அக்கா அவங்க கல்யாணத்துக்கு வர முடியாதேன்னு கவலையா இருக்காம். இரண்டாவது உங்கண்ணன், மோனா ரெண்டு பேருக்குமே பொன்னம்மா பெரியம்மா எதுவும் பிரச்சினை பண்ணாம இருக்கணுமேன்னு கவலையா இருக்காம்!" என்றான்.

சுவேதா சிந்தனையுடன் அவனைப் பார்த்தாள் "அண்ணனுக்கு மட்டுமென்ன? எனக்கே உள்ளூர அந்தக் கவலை இருக்கத்தான் செய்யுது," என்றாள்.

ராஜேந்திரனும் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தான்.

"உப்பு, மஞ்சள், ஜவுளி வாங்கறப்பவே அந்த அதை அது சொத்தை இது சொள்ளைன்னுட்டு இருந்தாங்க. என்னமோ கதை போற விதத்தைப் பார்த்தா நாம பொண்ணு வீட்டுக்காரங்க மாதிரியும், அவங்க மாப்பிள்ளை வீட்டுக் காரங்க மாதிரியும் இல்ல இருக்கு!" என்றான் எரிச்சலாக..

"ஸ்வீட்டி, நாஞ் சொல்ற விஷயத்தை நல்லாப் புரிஞ்சுக்க. பொன்னம்மா பெரியம்மாவுக்கு இதுவரைக்கும் சம்பாதிச்சக் குடுத்த பொண்ணை வெளியே அனுப்பறது பயமாயிருக்கு. ஆனா, அதே சமயத்துல கல்யாணம் பண்ணிக் குடுக்கவேன் னாலும் ஊர்க்காரங்க பேசுவாங்க. அந்த சைகாலஜியைப் புரிஞ்சுவிட்டு நாமதான் காரியத்தை வெற்றியா முடிச்சுக் காட்டணும்!" என்றான்.

சுவேதா தனக்குள்ளேயே பேசிக் கொள்வது போல், "ஆனா, பொன்னம்மாத்தை குடும்பமும் பாவம்தான்!" என்றான்.

"ம்.... இது மூணாவது பாயிண்ட்!" என்றான் ராஜேந்திரன்.

"எது?"

"பொன்னம்மா பெரியம்மா குடும்பத்துக்கும் ஏதாவது வழி செய்யணும்ஹதுதான்!" என்றான் ராஜேந்திரன்.

இன்னமும் கால் முழுமையாகக் குணமாகி விடவில்லை ராஜேந்திரனுக்கு. ஆனாலும், மைத்துனரின் திருமணத்திற் காகப் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டதனால் அலைந்து கொண்டிருந்தான்.

"எல்லாம் சரிங்க.. உங்களையும் கொஞ்சம் கவனிச்சுக் குங்க!" என்றான் சுவேதா.

"என்னைக் கவனிக்கத்தான் நீயிருக்கேயே... ஆனா, ஆஸ் பத்திரியில இருந்து வந்ததுக்கப்புறம் ஒண்ணும் கவனிக்கவே இல்லை!" என்று முணுமுணுத்தான்.

"எல்லாம் கவனிக்கலாம். இன்னைக்கு வேணும்ஹ அலைச்சல் அலைஞ்சிருக்கிங்க. நாளைக்கும் நிறைய வேலையிருக் குங்க. ரெஸ்ட் எடுங்க!" என்றான்.

"சரி... குறைஞ்ச பட்சம் ஒரு தாலாட்டாவது பாடு!" என்றான் கிண்டலாக.

"நான்தான் பாடாவதியாச்சே... பேசாம ரைம்ஸ் வேணா ஏதாவது சொல்லட்டா?" என்றாள்.

அவன் சிரிப்புடன், "கொஞ்சம் அசந்தா... ஃபீடிங் பாட்டிவை எடுத்துக் கையில் குடுத்தாலும் குடுத்துடுவே!" என்றான். சற்று நேரம் வேடிக்கை பேசிவிட்டு உறங்கினார்கள்.

திருமணத்துக்கு ஐந்து நாட்களுக்கு முன்பு மோகனா ஊருக்குப் போவதென்றும், மூன்று நாட்களுக்கு முன்பு சந்தோஷ் குமார் போய்ச் சேர்வதென்றும் ஏற்பாடு.

மோகனாவுக்கு இருபது நாட்கள் விடுமுறையும் சந்தோஷ் குமாருக்குச் சற்றுக் குறைவாகவும்தான் விடுமுறை நாட்கள் கிடைத்தன.

ஊருக்குப் புறப்படுவதற்கு முதல் நாள் மாலை சந்தோஷ், "மோகனா, இன்னைக்கு அபார்ட்டுமென்ட்டுக்கு வா. உன் கிட்டே முக்கியமான ஒரு விஷயம் பேசணும்!" என்றான்.

போனாள்.

"மோனா, இந்தப் பக்கத்து அபார்ட்டுமென்ட் விலைக்கு வருது. ஒனர் அமெரிக்கா போறார். ஏற்கெனவே லோன் போட்டு வாங்கியிருக்காரு. அதனாலே ஒரு அமெளண்ட் கையிலே குடுத்துட்டு லோனை அப்படியே நம்ம பேருல மத்திக்கலாம். நல்ல வாய்ப்பு. இப்படி ஒரு அபார்ட்டுமென்ட் பக்கத்திலேயே இருந்தா எங்க அம்மா, அப்பாவோ அல்லது உங்க அம்மா, அப்பாவோ கூட வந்தாத் தங்கிக்கலாம்" என்றான்.

உங்க இஷ்டம் என்றாள்.

அபார்ட்டுமென்ட்டைச் சுற்றிப் பார்த்தார்கள். இரண்டு பெட்டும் இருந்தது. ஒரு சிறிய ஸ்டோர் கம் பூஜையறை கூட பத்துக்குப் பத்து அளவில் இருந்தது. மோகனா ஒரு யோசனை சொன்னாள்.

"அத்தான்! இந்த ஸ்டோர் ரூமைச் சின்ன ஒரு பெட்ரூமா மாத்திட்டலாம். சிட் அவுட்ல இருந்து போற மாதிரி கதவு இருக்கிற அந்த பெட்ரூமைக் கதவு மட்டம் வெளியே இருக்கற மாதிரி மாத்தி வச்சோம்னா தெஸ்ட் ரூமாவோ, ஆஃபீஸ் ரூமாவோ நம்ம பொறுப்பிலே வச்சுக்கலாம். அபார்ட் மென்டை இப்பப் போலவே வாடகைக்கு விட்டு வாடகையை வாங்கிக் கூடக் கொஞ்சம் அமெளண்ட் போட்டு லோன் கட்டிடலாம்!" என்றாள்.

"தட்ஸ் எ குட் ஐடியா!" என்றான். "நான் கூட நம்ம அபார்ட் மென்ட்டை லோன் போட்டுத்தான் வாங்கினேன். ஆனா, அப்பப்ப வந்த போனஸ் சேமிப்புன்னு கடனை முடிச்சுட்டேன். சரி, இப்ப என்ன முடிவு செய்யணும்னா இந்த அபார்ட் மென்ட்டை உன் பேருக்கு வாங்கிடலாமா?" என்றான் தங்கள் அபார்ட்மென்ட்டுக்குள் நுழைந்தபடி.

"வேண்டாம்! என்றாள் அவசரமாக. "உங்க பேருக்கே வாங்குங்க!" என்றாள்.

அவன் கண்களைச் சுருக்கிக் கொண்டு பார்த்தான்.

"என் பிறந்த வீட்டைப் பத்தித்தான் தெரியுமே? என் பேர்ல இருந்தா நாளைக்கே ஏதாவது ஒரு விதத்துல உரிமை கொண்டாடுவாங்க!" என்றாள்.

அவன் திரும்பி நின்று அவளைப் பார்த்தான். மறுக்க வில்லை. "ஹேய்! மோகனா! கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன்னாடி முதல் முதலா நீ என்னை அத்தான்னு கூப்பிட்டே, தெரியுமா?" என்றான் கிறக்கக் குரலில்.

அவள் வெட்கத்துடன் புன்னகைத்தாள். பிறகு தன்னருகில் நெருங்கி நிற்கிற அவனை மெல்ல நிமிர்ந்து பார்த்து.

"இன்னொரு முக்கிய விஷயம் பேசணும்," என்றாள்.

"என்ன?"

“இவ்வோ! இதுவரைக்கும் கல்யாணச் செலவெல்லாம் நீங்க தான் செஞ்சுக்கிட்டிருக்கீங்க. அதுல எங்க சைட்ல இருந்து நாங்க என்ன குடுக்கணும்னு சொன்னீங்கன்னா...” என்று இழுத்தாள்.

தன் கல்யாணச் செலவு குறித்துத் தானே பேச வேண்டிய நிலையில் இருக்கிற அவளைக் குறித்து அவன் உள்ளத்தில் பச்சாதாபமும், பரிவும் மேலிட்டது.

அந்தச் சூழ்நிலையின் அபத்தத்தை மாற்றுவதற்காக அவன் நகைச்சுவையில் இறங்கினான்.

“உங்க சைட்ல இருந்து உங்களை முழுசா குடுக்கணும்!” என்றான்.

இடக் கையால் இழுத்து அணைத்தபடி, அவள் அவன் தோளில் தலையைச் சாய்த்துக் கொண்டாள்.

“அது எழுதப்படாத விதி சார்!” என்று முணுமுணுத்தாள்

“அது போதும்!” என்றான்.

“தாங்கல் ஃபார் தி ஆஃப் சந்தோஷ! ஆனா, நான் ஒரு தொகை சேமிச்ச வச்சிருக்கிறேன்!” என்றாள்.

“எவ்வளவு?”

“ரெண்டு வருஷமா, மாசம் இருபதாயிரம் அப்படியே பாங்க்ல போட்டு வச்சிருக்கேன்!” என்றாள்.

“தட்ஸ் ரியலி குட். எவ்வளவு இருக்கோ அதை அப்படியே ஒரு செக்கப் போட்டு ராஜா மச்சாக்கிட்டே குடுத்துரு!” என்றான்.

சற்றும் தயங்காமல் ‘சரி’ என்றாள். “சரி, காஃபி போட்டா முடி?” என்று நகர்ந்தாள்.

“இரு. அவ்வளவு பெரிய தொகையைக் குடுன்னு கேட்க நேன். என்ன செலவுன்னு கேட்க மாட்டியா?” என்றான்.

“தீங்க எல்லாம் கரெக்ட்டா செய்வீங்கன்னு நம்பிக்கை தான்!” என்றாள் புன்சிரிப்புடன்.

அவன் ஆழ்ந்த குரலில் தொடர்ந்தான்..

“மோனா! தப்போ ரைட்டோ உங்க பேரண்ட்ஸ் உன்னை நம்பித்தான் இருக்காங்க. அதனால... நானும் ராஜா மச்சானும் பிளான் பண்ணி...” என்று தொடங்கி, பிரபுவுக்கு வெள்க்ஷாப் ஏற்பாடு செய்தது, பிரபுவின் மனைவி கண்மணிக்குக் கடை வைத்துக் கொடுத்தது, அவர்களுக்காக இரண்டே அறையாய் ஒரு ஓட்டு வீடு கட்டிக் கொடுத்தது, அவன் அம்மா அப்பாவுக்குக் கொஞ்சம் வாடகை கிடைக்கிற மாதிரி ஏற்பாடு செய்தது எல்லாவற்றையும் சொன்னாள்.

மோனா பேச்சற்றவளாய், மலைத்துப் போய்க் கேட்டுக் கொண்டாள். கண்களில் கண்ணீர் நிறைந்தது.

“இப்பவும் உள்ளோட இந்தப் பணத்தை வச்ச உங்க அம்மா அப்பாவுக்கு வாடகை வர்ற மாதிரி கீழே ஒரு போர்ஷன் எக்ஸ்டென்ட் பண்ணி மேலே முணு போர்ஷன் ஒரு போட்டுக் கட்டிக் கொடுத்தீர்லாம். அப்புறம், முடிஞ்சுப் ப ஆர் சி போட்டுக் குடுத்தீர்லாம், என்ன?” என்றான்.

அவன் பொம்மையைப் போல் தலையாட்டினாள். “குறைந்தது ஒரு பத்தாயிரம் வாடகை வர்ற மாதிரி ஏற்பாடு செஞ்சிட்டம்னா அவங்க நம்மளை எதிர்பார்க்க வேண்டிய தில்லை. நம்மால முடிஞ்ச றெஹ்ப் நாம தொடர்ந்து செய்யலாம், என்ன?” என்றான்.

அவன் நெகிழ்ந்தவளாய் மீண்டும் தலையாட்டினாள். “தொடர்ந்து மாசா மாசம் பணம் குடுக்கலாம். ஆனா, அதைக் காட்டிலும் அவங்களுக்கே ஒரு வருமானம் வர்ற மாதிரி ஏற்பாடு செஞ்சு குடுத்துட்டா... பெட்டர் இவ்விதா? நமக்கே நாளைக்குக் குழந்தைகள் வரலாம்... அவங்க செலவு... படிப்புச் செலவுன்னு... நிறைய வருமில்லே...” என்றாள்.

குழந்தை என்றவுடன் அவன் முகம் சிவக்க, அவன் மார்பில் முகம் பதித்துக் கொண்டான்.

"இத பார்றா! வெட்கமாம்!" என்று ரசித்துச் சிரித்த அவன் அவன் நெகிழ்ந்த நிலையை விவரமாகப் பயன்படுத்திப் பதில்கள் கூட வாங்கிக் கொண்டான். பிறகு அவனே,

"வேண்டாம்! இப்ப விமிட் மீறக் கூடாது. என்ன... ஒரு வாரம்தானே! அப்புறம்... பாத்துக்கலாம்!" என்று விலகினான். அவனை இயல்பாக்குவதற்காக, "சரி! காஃபி போட்டுக் குடு!" என்றான்.

அவன் விலகிக் சமையலறை நோக்கிப் போனான்.

சற்றுக் கழித்து அவனும் வந்தான். "மோனா! நம்ம கய்யாணத்துனால உனக்கு ஒரு பெரிய பலன் தெரியுமா? உன்னைச் சொந்தத் தங்கையாக நேசிக்கிற ஒரு அண்ணன் கிடைச்சிருக்கிறாரு. எல்லாம் ராஜா மச்சான் போட்ட திட்டம் தான்!" என்றான்.

"ஆமா, நானும் கூட ஏதோ புண்ணியம் செய்திருக்கிறேன்னு எனக்கே இப்பத்தான் நம்பிக்கை வந்திருக்கு!" என்றாள் காஃபிக் கோப்பையை அவன் கையில் கொடுத்தபடி.

"சந்தோஷ!" என்றாள் நெகிழ்ந்த குரலில். "எவ்வளவு தூரம் யோசிக்க, யோசிக்க இவ்வளவும் செய்யறீங்களே!" என்றாள்.

"எல்லாம் மச்சான்கிட்டே கத்துக்கிட்டதுதான். அவருக்கு மொத்தச் சம்பளமே பதினைந்தாயிரம்தான். அதுல சேமிச்ச சில்லுக்கு மேரேஜ் செய்யறாரு. கவேதாவை சந்தோஷமா வச்சுக்க... ஒரு வீடு கட்டணங்கறாரு. அவங்க அம்மா அப்பாவுக்கும் செய்யறாரு. பொறுப்புகளை எப்படி அழகா சுமக்கலான்னு அவருகிட்டேதான் தெரிஞ்சுகிட்டேன்!" என்றான்.

"ஓ! இல் ரியலி கிரேட்!" என்றாள் மோகனாவும்.

"அது மட்டுமில்லே. இப்பப் பாரு. கய்யாணத்துக்கு நாவைந்து நாள்தான் இருக்கு. நான் இங்கே ஜாலியா இருக்கேன். அவரு அங்க எல்லாத்தையும் ஏற்பாடு

செய்யறாரு. ஒரு நாள் ஃபோன்ல, ரொம்ப தாங்கல் மச்சான் அப்படிங்கறேன்... கலகலன்னு சிரிச்சாரு!" என்று நிறுத்தினான்.

அவன் ஆர்வமாக அவன் முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

"மச்சான்! நான் ஒண்ணும் கம்மா செய்யலே. எல்லாம் கயநலம்தான். உங்க மேரேஜை நல்லபடியாக நடத்தி முடிச்சா... வேற இடத்துல எனக்குப் பரிசு கிடைக்கும் மச்சான் அப்படின்னு சிரிக்கிறாரு!" என்றான்.

இருவரும் சிரித்தார்கள் "அந்த பாயின்டைக் கப்புன்னு புடிச்சுகிட்டேன்!" என்றான் சந்தோஷகுமார்.

மறுபடியும் சிரித்தார்கள். அவன் தொடர்ந்து, "பாரேன், இத்தனை நாள் எத்தனை கெஞ்சினேன், ஒண்ணும் நடக்கலை. இன்னைக்குப் பார். எத்தனை பதில் கிடைச்சதுன்னு," என்று வெடிச் சிரிப்புச் சிரித்தான்.

"சே! இப்படி மானத்தை வாங்கறீங்களே!" என்று முணு முணுத்தபடி சட்டென்று திரும்பிப் பாத்திரங்களை ஒழுங்கு படுத்த ஆரம்பித்தான்.

அவன் சிரித்துக் கொண்டே நகர்ந்து விட்டான். பிறகு ஊருக்குப் போனதற்குப் பிறகு செய்ய வேண்டிய முக்கிய விஷயங்களைச் சற்றுப் பேசி விட்டுப் புறப்பட்டார்கள்.

"சரி, வா! உன்னைக் கொண்டுபோய் அபார்ட்மென்ட்ல விட்டாறேன். காலைய எட்டு மணிக்கு ஃபிளைட்டுக்குக் கொண்டு போய்ச் சேர்த்தாறேன்!" என்று திட்டமிட்டுக் கொண்டார்கள்.

புறப்படுகிற நேரத்தில் அவன் கதவைத் திறக்கப் போகிற சமயம் அவன் 'சந்தோஷ!' என்று அவன் வலத் தோளைப் பிடித்து நிறுத்தினான்..

அவன் கேள்விக் குறியுடன் பார்க்க அவன் தன் வலக்கையால் அவன் கழுத்தை வளைத்தான். தன் முகம் நோக்கி இழுத்து அவன் எதிர்பாராத வண்ணம் பரிசு மழை பொழிந்தான்.

சந்தோஷ குமார் இதைக் கொஞ்சமும் எதிர்பார்க்கவில்லையாதலால் திகைத்துப் போய் வாங்கிக் கொண்டான். பிறகு விலகி வேகமாகப் படிகளில் இறங்கிப் போகிற அவளைப் புன்சிரிப்புடன் பார்த்தபடி அவனும் அபார்ட் மென்ட்டைப் பூட்டி விட்டு இறங்கிப் போனான்.

காரில் போகும்போது, "ஃபிரண்ட்ஸ் சொன்னாங்க: 'டேய்! கல்யாணத்துக்குப் பிறகு எல்லாந்தான் நடக்கும். அதுக்கு முன்னாடி அப்பப்ப கொஞ்சம் கிடைக்கும்... பாரு... அதான்டா திரில்வேன்னானுங்க!' என்று மறுபடியும் சிரித்தான்.

அவன் மௌனமாக வெளியே பார்த்தபடி வந்தான். அபார்ட்மெண்டில் இறக்கி விட்டுப் போனான்.

மறுநாள் அவளை விமானத்தில் ஏற்றி விட விமான நிலையத்துக்கு வந்தவன் -

"மோனா! இன்னும் ஒரு விஷயம் பாக்கியிருக்கு," என்றான்.

"ஏன்?" என்பது போல் அவன் பார்க்க.

"ஊருக்கு வாரேன்... இல்ல, அப்பச் சொல்றேன். அதுவரைக்கும் சஸ்பென்ஸ்!" என்று புன்னகைத்தான். தொடர்ந்து -

"பரவாயில்லை. மூணு நாளு நான் பாக்க முடியாதேன்னு நெனச்சேன். நேத்துக் கிடைச்சதை வச்சகிட்டு இந்த ரெண்டு மூணு நாளையும் ஒட்டிக்குவேன்!" என்று மறுபடியும் கலாட்டா செய்து சிரிக்க,

"ப்ளீஸ்!" என்றாள் வெட்கத்துடன்.

"ஓ...கே! ஓ...கே...!" என்று இரு கைகளையும் லேசாய் உயர்த்தி மகிழ்வாய் வழியனுப்பி வைத்தான்.

"சந்தோஷ மச்சான்! எதுக்கும் கண்ணாடி முன்னால் நின்னு ஷர்ட்டுக்கு மேல இடுப்புல துண்டைக் கட்டிட்டு பவ்யமாய் நின்னு ஏர் இந்தியா வணக்கம் போட்டுப் பழகிக்குங்க!" என்று சிரித்தான் ராஜேந்திரன்.

"ஏன்?" என்றான் சந்தோஷ்குமார் விஷயம் புரியாதவனாய் ஃபோனில் அந்தப் பக்கம்.

"இங்கே, பெரிய கிச்சன் காபினெட்டே உருவாயிருக்க மூவர் அணி. சாந்தா, மோனா, கவேதான்னு முப்பெரும் தேவியர் அதிகாரம் கொடி கட்டிப் பறக்குது!" என்று மறுபடியும் சொல்ல, சந்தோஷ்குமார் நிம்மதியானான்.

"போங்க மச்சான். என்னமோ ஏதோன்னு பயந்து போளேன்!" என்று அவனும் சிரித்தான்.

ராஜேந்திரனின் அருகில் நின்ற கவேதா, "சும்மாயிருங்க, விளையாடிகிட்டு!" என்று செல்லமாக மிரட்டினாள்.

அந்த சமயம் எல்லாரும் மோகனாவின் வீட்டில் அமர்ந்து ஏற்பாடுகள் குறித்துப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

"அப்புறம் பேசறேன்... மோனா கிட்டே பேசறீங்களா?" என்று செல்ஃபோனைக் கொடுத்து, தனிமை கொடுத்து, மற்றவர்கள் விலகினார்கள்.

அவளும் சுருக்கமாகவே பேச்சை முடித்துக் கொண்டாள்.

அன்றைக்கு மோகனாவின் வீட்டில் யாரும் எதிர்பாராத சம்பவம் ஒன்று நடந்தது.

பிரபு, ராஜேந்திரனிடம் வந்து, "அண்ணா! சிஸ்டர் கல்யாணத்துக்கு என்னால முடிஞ்சது!" என்று நாப்பத்தைத் தாயிரம் பணம் கொடுத்தான்..

ராஜேந்திரனுக்கு என்ன செய்வது என்று தெரியவில்லை.

"எப்படி அரேஜ் செய்தீங்க?" என்று கேட்டாள்.

"எப்படியோ செய்தேன் தீங்களளாம் எங்க குடும்பத்துக்காக இவ்வளவு செய்யும்போது நானும் இனிமேலாவது

மனுஷனா இருக்கணுமில்லே, என் கடமையைச் செய்யணுமில்லே!" என்றான்.

"அது சரிதான்... தம்பி!" என்று ஏற்றுக் கொண்டான் ராஜேந்திரன்.

சற்றுக் கழித்துத்தான் தெரிந்தது. அவனும் கண்மணியும் கவந்து பேசி, கண்மணியிடம் இருந்த நகைகளை விற்றுப் பணம் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள் என்று.

ராஜேந்திரன், சாந்தா, சுவேதா எல்லாரும் கிளம்பிப் போன பின் மோகனா சகோதரனின் வீட்டுக்குப் போனாள்.

"அண்ணா! நீ இப்பத்தான் ஒரு வழியா செட்டிலாக ஆரம்பிச்சிருக்க! நீயெதுக்குச் சிரமப்பட்டுப் பணம் சரி செய்தே?" என்றாள்.

"இவ்வம்மா. ராஜா அண்ணன் பாயிலியைப் பாத்து நான் நிறைய விஷயம் புரிஞ்சுக்கிட்டேன். நகை யென்னம்மா நகை, கொஞ்சம் கொஞ்சமா வாங்கிக்கலாம் இப்ப உன் கய்யாணம்தானே முக்கியம்!" என்றான்.

மோகனா உண்மையாகவே மகிழ்ச்சியடைந்தாள். கண்மணியைப் பார்த்து, "சரிங்கண்ணி, அதுக்குன்னு நீங்க மஞ்சள் கயிறோட திக்க வேண்டாம். என்னோட செபின் வளையல் எல்லாம் கொண்டு வந்திருக்கேன்!" என்று நீட்டினாள்.

"சரி.. இப்ப விசேஷ நேரங்கறதுக்காக இரவலா வாங்கிக் கறேன். ஆனா, கய்யாணம் முடிந்ததும் குடுத்துடுவேன்!" என்றாள் கண்மணி.

"சரிங்க அண்ணி! அப்படியே செஞ்சுக்கலாம்," என்று நகர்ந்தாள் மோகனா.

கண்மணி மோகனாவிடம் தனியாக இன்னொரு விஷயமும் சொன்னாள்.

"ராஜா மாமா ரொம்ப நல்ல மனுஷன் மோனா. அவர்தான் இந்தப் பெட்டிக் கடையை மகளிர் திட்டம் எது மூலமாவோ

ஏற்பாடு செஞ்ச வாங்கிக் குடுத்தார். அப்புறம், பாரும்மா. இந்தக் கடையை நான் ஏற்பாடு செஞ்ச குடுக்கறதுக்கு ரெண்டு காரணம் இருக்கு. ஒண்ணு, உன் கைச் செலவுக்கு ஏதோ பணம் கிடைக்கும். ரெண்டாவது, இந்த ரெண்டாவதுதான் ரொம்ப முக்கியம்.. நீ வொர்க் ஷாப்புக்கு முன்னாலயே கடை போட்டு உட்கார்ந்திருக்கறதனால பிரபுவோட வேண்டாத சிநேகிதனுங்கல்லாம் வர்றதுக்குத் தயங்குவாங்கன்னாரு. ஒண்ணொண்ணும் யோசிச்சுச் செய்யறாரு. அவரைப் பார்த்துத்தான் உங்கண்ணன்க்கே பொறுப்பு வந்திருக்கு. அவருக்குப் பொறுப்பு வந்ததுதான் முக்கியமான விஷயமே தவிர, நகை பெரிய விஷயமே இல்லை!" என்றான்.

மோகனா உண்மையாகவே பேச்சற்றுப் போனாள்.

அன்றிரவு!

சந்தோஷ்குமார் அவளை செல்.போனில் அழைத்துப் பேசினான்.

அப்போது கண்மணி சொன்னதைச் சொன்னாள். பிரபு அண்ணன் இப்படி மாறுவானனு நெனக்கவே இல்லை என்று சொல்லிச் சொல்லி மகிழ்ந்தாள். அந்த மகிழ்ச்சியை அவனும் பகிர்ந்து கொண்டான். பிறகு,

"சரி... இப்ப உன்கிட்டே எவ்வளவு நகை இருக்கு?" என்றான்.

"ஒரு மூப்பத்தைஞ்சு பவுன் வச்சிருக்கேன்!" என்றான்.

"சரி. அதுல பிரபு எவ்வளவு செஞ்சிருக்காரோ அதுக்கு மேலே கூட ஒரு பவுனோ ரெண்டு பவுனோ பிரசென்ட் பண்ணிடலாம். உனக்கு அம்மாவோட நகை இருக்கு. நானும் வாங்கித் தரேன்!" என்றான்.

"சரிங்க...! எனக்கொண்ணும் நகையிலே பெரிய இன்ட்ரஸ்ட் இல்லை!" என்றாள்.

சந்தோஷ்குமார் தொடர்ந்து, "மோனா! டெமாண்ட் ரேஷன் எஃபெக்ட்னு படிச்சிருக்கியா, அதான் நம்ம வீட்ல

நடக்குது. ராஜா மச்சான் யாருக்கும் அறிவுரை சொல்வி நான் பார்த்தது இவ்வே. ஆனா, தன்னோட நடத்தையினாலேயே பாக்கறவங்களை அவரை மாதிரி நடக்க வச்சுறாரு!" என்றான்.

"உண்மைதான்!" என்றான் மோகனா மனப்பூர்வமாக. பிறகு தொடர்ந்து. "இன்னொரு விஷயம் இருக்குன்னு சொன்னீங்கனே? என்ன அது?" என்றான்.

"சஸ்பென்ஸ்... அம்மிணி, சஸ்பென்ஸ்..." என்றான். பிறகு. "ஹேய்! ஸ்லீட் ட்ரீம்ஸ் சொல்வ மாட்டியா? அது சரி! தூங்கி னாத்தானே கனவு வர்றதுக்கு. தூக்கமே வந்து தொலைய மாட்டேங்குது!" என்றான் பாதி உண்மையும் பாதி எரிச்சலுமாய்.

"என்னடா, இன்னும் உளற ஆரம்பிக்கலையேன்னு நெனச்சேன்!" என்று முணுமுணுத்தான் மோகனா.

"ஹேய்! என்ன வாடா போடாங்கறே..." என்று அவன் வம்பிழுக்க..

"நான் எப்ப?" என்று அவன் விழித்தான்.

"பின்னே, இப்ப நீ என்னடான்னு சொல்வலியா?" என்றான்.

"அட! ஆண்டவா!" என்றான் திகைத்துப்போய்.

"அது சரி போ! அவனுக்கும் அதே கதிதானா?" என்று மறுபடியும் சிரிக்க.

"சே! உங்க கிட்ட பேசவே பயமாயிருக்கு!" என்றான் மோகனா சிணுங்கலாக.

"தட்ஸ் ரைட் தங்கம்ஸ்... இனிமே ரொம்பப் பேச விடறதா ஐடியாவும் இவ்லே!" என்று வெடிச் சிரிப்புச் சிரித்தான்.

"ஐய்யோ! உங்களுக்கு என்னவோ ஆகிப் போச்சு! நான் கட்பண்ணேன்!" என்று அவன் ஆஃப் செய்து விட்டான்.

ஆனால் அதற்குப் பிறகு தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டான். உறக்கத்திலும் கூடப் புன்னகை உறைந்து நின்றது.

கார் போய்க் கொண்டிருந்தது.

எவ்வோரும் கலகலவெனச் சிரித்தார்கள்.

"மச்சான்! எப்படி மச்சான் இப்படி எப்பவும் சிரிச்சுட்டே இருக்கீங்க?" என்றான் சந்தோஷ்குமார்.

"வேற என்ன செய்ய? கல்யாணம் செஞ்ச நாள்வ இருந்து இப்படித்தான். இடுக்கன் வருங்கால் நடுகன்னு வள்ளுவர் சொல்லலியா?" என்றான் ராஜேந்திரன் மறுபடியும்.

சந்தோஷ்குமார் திடுக்கிட்டுப் போய்த் தங்கையின் முகத்தைப் பார்க்க, அவளும் சிரித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

"வைஃபைத்தான் இடுக்கன் அப்படிங்கறாரில்லே! விட்டுட்டு நாலு நாளைக்கு இருக்கச் சொல்லுங்க, பாக்கலாம்!" என்று சவால் வைத்தாள் கவேதா.

"சே! தேரம் பார்த்துக் காலை வார்டாடா!" என்று சற்றும் வெட்கமில்லாமல் சிரித்தான் ராஜேந்திரன். மறுபடியும் எவ்வாரும் சிரித்தார்கள்.

"பாத்தியா?" என்பதுபோல் கண்ணாடி வழியாக சந்தோஷ்குமார் மோகனாவின் முகம் பார்க்க, அவளும் அதைக் கவனித்துப் புன்னகைத்தாள். பிறகு மோகனா -

"ராஜா அண்ணா, எங்கதான் போறோம்னு சொல்வ மாட்டீங்கனா?" என்று கேட்டாள்.

"பொறும்மா... தன்னால தெரியும்," என்றான் அவன்.

சந்தோஷ்குமார்... மோகனா, ராஜேந்திரன், கவேதா, கண்மணி எல்லாருமாகக் காரில் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். கண்மணி ராஜேந்திரனை மாமா என்று அழைத்தாள்.

"இரும்மா, நாம பட்ட கஷ்டம் சகோதரியும் படனுமில்ல. பொன்னம்மா பெரியம்மாகிட்டே எத்தனை பொய் சொல்வி இந்த ட்ரிப் ஏற்பாடு செஞ்சிருக்கேன்!" என்றான்.

அதற்குள் கவேதா இடை புர்த்து. "மோனா அண்ணி! நாங்களே சொல்லீடறோம். உங்க சீதா அக்கா வீட்டுக்குப் போறோம். கல்யாணத்துக்கு அழைக்க!" என்றாள்.

"ஓ....!" என்று ஒரு நிமிடம் திகைத்துப் பின் முகம் மலர்ந்தாள். பிறகு முகத்தில் கவலரம் படர,

"அம்மாவுக்குத் தெரியுமா? அம்மா ஒத்துக்கிட்டாங்களா?" என்று கேட்டாள்.

"அம்மாவுக்குத் தெரியாது. ஆனா உங்கண்ணனுக்குத் தெரியும். முக்கியமா ரெண்டு மூணு பேரை அழைக்கறதுக்குப் பொண்ணும் வரணும்னு மாப்பிள்ளை கேட்கறாருன்னு சொல்லி அழைச்சிட்டு வந்திருக்கு..." என்றான் ராஜேந்திரன்.

"அம்மா எதுவும் பிரச்சினை செஞ்சா?" என்றாள் கவலையுடன்.

"அதை அப்புறம் பாத்துக்கலாம்!" என்றான் ராஜேந்திரன்.

"அண்ணா! உங்களுக்கு எங்க அம்மாவைப் பத்தித் தெரியவே!" என்று முணுமுணுத்தாள் மோகனா.

"அதை விடும்மா! இந்தக் கிராமங்களையெல்லாம் பாரு... எவ்வளவு அழகு!" என்று கவனத்தைத் திருப்பினான் ராஜேந்திரன்.

"அக்கா!" என்று தன் தோளில் முகம் புதைத்து அழுகிற தங்கையை நெகிழ்ந்த உள்ளமும் கலங்கிய கண்களுமாய் அணைத்துக் கொண்டு தின்றிருந்தாள் சீதா.

உணர்ச்சி மயமான காட்சிகளுக்குப் பின் எல்லாரும் இயல்பானார்கள்.

"இப்படியொரு சம்பந்தம் கிடைச்சது ரொம்ப சந்தோஷ மாயிருக்கு!" என்று மகிழ்ந்து போனாள் சீதா. அவள் கணவன் ஏதோ வேலையாய் வெளியே போயிருக்கிறார், வந்து விடுவார் என்றாள்.

அவள் கணவன் வந்தபோது இன்னொரு திருப்பமும் நேர்ந்தது.

"அட, ஸ்ரீதர், நீங்களா?"

"அட சந்தோஷ!" என்று இருவரும் மகிழ்ச்சி பரிமாறிக் கொண்டார்கள்.

"சந்தோஷ என்னக்கு ஸ்கூல்வ ஜூனியர். நாங்க ரெண்டு பேரும் என்.சி.சி.யில் ரொம்ப ஆக்டிவ். அப்புறம், நான் அக்ரி யுனிவர்சிட்டி போயிட்டேன்," என்றான்.

கலகலப்பாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். கவேதா மிகவும் அக்கறையாக, 'ஏங்கண்ணா, சீதா அண்ணியை எங்க சந்திச்சீங்க?' என்று கேட்டாள்.

அவள் புன்னகைத்தாள். "நான் ஒரு ரெண்டு வருஷம் அக்ரி யுனிவர்சிட்டியில் டெம்பரரி ஜாப்ல இருந்தேன். அப்ப, சீதா வீட்டுக்குப் பக்கத்துலதான் இருந்தோம். சீதாவோட பொறுப்பு, அவளைச் சுற்றியுள்ள பிரச்சினைகள் எல்லாம் பாத்து ஒரு லைக்கிங் விழுத்துடுச்சு. மறுபடியும் ஊருக்கு வரற நேரத்துலதான் பிரபோஸ் பண்ணி ரொம்பக் கஷ்டப்பட்டுத் தான் ஒத்துக்க வச்சேன்," என்றான் ஸ்ரீதர்.

சீதா அவசரமாக எல்லாருக்கும் சமையல் செய்தாள். கண்மணியும் கவேதாவும் உதவி செய்யப் போனார்கள்.

உடனே கிளம்ப வேண்டும். பிற்பகலுக்குள் மோனாவை லீட்டில் சேர்க்க வேண்டும். கல்யாணத்துக்கு வேண்டிய மளிகைச் சாமான்களை வரவழைக்க வேண்டும் என்று பரபரத்த ராஜேந்திரனிடம் -

"உடனே சமையல் முடிக்கறேன். பன்னிரண்டு மணிக்குச் சாப்பிட்டீர்லாம். முதன் முதலா எனக்குன்னு மனுஷங்க வந்திருக்கீங்க!" என்று சீதா உருக்கமாக வேண்டுகோள் வைக்கவும் தவிர்க்க முடியவில்லை.

கோலையிலிருந்து கோபிக்குப் போகிற வழியில் இருந்தது அவர்கள் கிராமம். சாதாரணக் குடும்பம் - ஸ்ரீதரனுக்கும் அவன் சகோதரனுக்கும் சேர்த்து ஏழு ஏக்கர் நிலம்.

விவசாயமும் பார்த்துக் கொண்டு சின்னதாக ஒரு வியாபாரமும் செய்து கொண்டிருந்தான். நீதாவுக்கு உள்ளூர்ப் பஞ்சாயத்து ஆஃபீஸில் வேலை என்று அளவான வருமானம், ஒரே ஒரு பையன் ஒரு வயதில்.

குழந்தையை ஆசையாக மோகனா கொஞ்சிக் கொண்டிருக்கையில் சுற்றிலும் யாருமில்லை என்ற துணியில் அருகில் வந்து நின்றான் சந்தோஷ்குமார்.

"என்னம்மா, ட்ரெயினிங் எடுத்துக்கறாப்ல... தெரியுது!" என்று கிசுகிசுத்தான்.

"பேசாம இருங்க. யாராவது வரப் போறாங்க!" என்று அவள் நகர.

"சே! டெவ்லியே தேவலாம் போல! அவங்க பாக்கப் போறாங்க. இவங்க வரப் போறாங்களேனே கொவ்வாடா. ரெண்டு நிமிஷம் பேசினா என்ன?" என்று சந்தோஷ்குமார் எரிச்சலாகச் சொல்வது அந்தப் பக்கம் வந்த கவேதா மற்றும் ராஜேந்திரன் காதில் விழுந்தது.

இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள். கவேதா கனுக்கென்று சிரித்துக் கொண்டு நகர்ந்தாள்.

"ஏய்! பாவம் உங்கண்ணன்!" என்று புன்னகைத்த ராஜேந்திரன் சத்தமாக -

"கவேதா... வா... இந்த வயலை ஒரு சுத்து சுத்திப் பாக்கலாம்," என்று அழைத்தான்.

"நானும், கண்மணி அக்காவும் இங்க பாத்துக்கறோம். நீங்க அண்ணன், அண்ணி பூதிரண்ணா வேண்ணா போய்ப் பாத்துட்டு வாங்க!" என்றாள் கவேதா கண்ணைச் சிமிட்டியபடி.

ராஜேந்திரன் சந்தோஷுக்கும் மோகனாவுக்கும் தனிமை கொடுத்து, பூதிரனை வேறுபக்கம் நகர்த்தினான். அப்போது பூதிரன் வேறு ஒரு விஷயம் சொன்னான். ஆனால், சந்தோஷ்குமார் நீண்ட நேரம் பேசிக் கொண்டிருக்கவில்லை.

அவர்கள் வீட்டுப் பின்கட்டுப் பக்கம் நின்று வயல் வெளிகளைப் பார்த்தார்கள் அருகில் தெரிந்த பச்சைமலை, பவளமலை இரண்டும் பார்க்க அழகாக இருந்தன. நீர் வளம் மிக்க வயல்கள். அவற்றைப் பார்த்தபடி இரண்டு நிமிடம் அமைதியாய் நின்றார்கள்.

"எல்லாரும் ஏதோ ஸ்கீம் பண்ணி நம்மளைத் தனியா விட்ட மாதிரி இவ்வே?" என்றான் சந்தோஷ்குமார்.

"ம்..." என்றாள் மோகனா.

"என்ன, இன்னும் ரெண்டு மூணுநாள். அதுக்கப்புறம் நாம கதரியமா தனியாய் நேரம் தேடிக்கலாம்" என்று புன்னகைத்தான்.

அவள் மௌனமாவும், படபடப்பாகவும் நின்றாள்.

"ஹேய்! ஏன் இப்படி டென்ஷனாகறே. இத்தனை பேருக்கு நடுவிலே என்ன பண்ணீருவேன்னு இப்படிப் பயப்படறே?" என்றான்.

"இவ்வே எல்லோரும் ஏதாவது நினைச்சாங்கன்னா..." என்றாள்.

"ஒண்ணும் தெனனக்க மாட்டாங்க. இன்ஃபாக்ட் ராஜா மச்சான் ரெண்டு கார் அரேன்ஜ் பண்ணேன். நீங்க தனியா ஒரு கார்ல போங்கன்னாரு. நாந்தான் அதெல்லாம்... எதுக்குன்னுட்டேன்!" என்றான்.

"எனி ஹௌவ் தாங்க்ஸ்..." என்றாள்.

அவன் கேள்விக் குறியாய்ப் பார்க்க, "இப்படி அக்காவுக்கு மரியாதை செய்லீங்கன்னு தெனனக்கவேயில்லை. இதைத்தான் சஸ்பென்ஸன்னு சொன்னீங்களா?" என்றான்.

"ஆமாம்! உங்கக்கா உன்னைப் படிக்க வச்சவங்கன்னு சொன்னேயில்ல. அதான். உன் மனசில எந்தக் குறையும் இவ்வாம மனவறையில் உட்காரணும்தான்!" என்றான் வாஞ்சையாக.

அவள் அவனை நியிர்ந்து பார்த்தாள். கடலளவு கண்கள் என்பார்களே அது போலக் கண்கள். அந்தப் பார்வையில்,

தெரிந்த உணர்ச்சியில் அவன் ஒரு நிமிடம் திணறிப் போனான். சட்டென்று அவன் வலக்கையை எடுத்துப் புறங்கையில் முத்தமிட்டு விட்டு ஓடிவிட்டான்.

அவன் புன்னகையுடன் சென்று மற்ற ஆண்கள் இருவருடனும் சேர்ந்து கொண்டான்.

அப்போதுதான், பூதரன் அந்த விஷயத்தைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். நிலத்தில் அவனுக்கும், அவன் தம்பிக்கும் பங்காம். தம்பி சென்னையில் தங்கியிருப்பதால் தன் பங்கு நிலத்தை விற்க விரும்புகிறானாம். தற்போது பூதரனிடம் வாங்குகிற அளவுக்குப் பணம் இல்லையாம். வெளியாட்கள் யாருக்காவது விற்பனை இனி எதிர்காலத்தில் உறவு எப்படி இருக்குமோ என்று தெரியவில்லை என்றான் கவலையுடன்.

"தெரிஞ்சவங்க யாராவது இருந்தா வித்துக் குடுங்க... ராஜா மச்சான்!" என்றான் சந்தோஷ்.

நிலத்தில் அந்தப் பக்கத்தில் இதேபோல ஒரு வீடும் இருக்கிறது என்றான் பூதரன்.

அப்போதுதான் ராஜேந்திரனுக்கு அந்த யோசனை தோன்றியது. மைத்துனனைத் தனியே அழைத்துப் பேசினான்.

"மச்சான்... நீங்களே வாங்கிக்குங்க..." என்றான்.

"பணம்!" என்றான் சந்தோஷ்.

"நான் சொல்றதைக் கேளுங்க. இப்ப என்கிட்டே வாங்கற சைட்டிலே வீடு கட்டறங்கறீங்களே... சைட்டை மட்டும் வாங்கிக்குங்க. வீடு கட்டறதைக் கொஞ்சம் ஒத்திப்போடுங்க. மாசம் ஒரு பத்தாயிரம் அம்மா அப்பாவுக்கு அனுப்பினீங்கன்னா, உங்களாலே உங்க செலவு போக எவ்வளவு சேமிக்க முடியும்..."

"மினிமம் இருபத்தைந்தாயிரம்."

"அப்பறம்... என்ன? வருஷத்துக்கொரு போர்ஷனாக சட்டரலாம். இப்ப இந்த நிலத்தை வாங்குங்க."

"ஏன்... அவ்வளவு பர்ட்டிகுலராச் சொய்நீங்க?"

"வளமான பூமி நாம வாங்கி பூதரன்கிட்டயே குத்தகைக்குக் குடுத்தரலாம். அவங்களுக்கும் ஹெல்ப். நாமளும் எப்ப வேண்ணா ஒரு ரிவாக்ஸேஷன் மாதிரி வந்து தங்கிட்டுப் போலாம். நம்மானுங்கிட்டே பூமி இருக்கறதுனால கவலை சில்லாம இருக்கலாம். பாருங்க... இந்தப் பூமிக்குள்ளையே கால்வாய் ஒடுது!" என்றான்.

"நல்ல யோசனை!" என்று ஏற்றுக் கொண்டான். சந்தோஷ் குமாரின் அப்பா பேரிலேயே வாங்கிவிட முடிவு செய்தான். உடனேயே பூதரனின் சகோதரனிடம் ஃபோனில் பேசி முடிவு செய்தார்கள்.

அங்கிருந்து புறப்படும்போது எவ்வாரும் மகிழ்வாய்ப் புறப்பட்டார்கள்.

திருமணத்திற்கு முந்தைய இரவு.

நிச்சயதார்த்தம் முடிந்து ரிசப்ஷன் வைத்தார்கள். உறவினர்களின் கூட்டம் நிறைந்திருந்தது.

ஒன்பது மணி வாக்கில் கூட்டம் ஓரளவு குறைந்தது.

மோகனாவும் மாப்பிள்ளையும் மேடையை விட்டு இறங்கி ஓய்வாகச் சற்று அமர்ந்தார்கள்.

ஐஸ்வர்யா ஓடி வந்து சந்தோஷ்குமாரின் மடியில் அமர்ந்து கொண்டாள்.

அதே நேரம் ராஜேந்திரன், சுவேதா, சாந்தா, பாலு எவ்வாரும் வந்து ஓய்வாக அமர்ந்தார்கள்.

"மாமா! சொக்குப்பொடின்னா... என்ன?" என்றாள் ஐஸ்வர்யா.

"ஏன்டா?" என்றான் சந்தோஷ்குமார்.

"இல்லே... மோனா அதை... உனக்கு அந்தப் பொடி தான்... நிறையப் போட்டுட்டாங்களாம்... அப்பா... அம்மா கிட்டே சொன்னாங்க..." என்றாள் மழலையில்.

வெடிச் சிரிப்பு கிளம்பியது. சந்தோஷ்குமாரின் பார்வை மோகனாவின் மேல் படிந்து மீண்டது. அவள் முகம் சிவந்து போனது.

சந்தோஷ் குறும்பாகச் சிரித்தபடி, "அதுவாடா... அது உங்க அப்பா, உங்க அம்மாவுக்குப் போட்ட பொடிதான்டா செல்லம்மா!" என்றான்.

மறுபடியும் சிரித்தார்கள், பாலு இடையில் புருந்து, "இப்பக் கேள்வி யாரு யாருக்குப் போட்டாங்கங்கறது இவ்வே? சொக்குப் பொடின்னா... என்னங்கறதுதான்..." என்று விளக்கம் சொல்வ எல்லாரும் சிரித்துக் கொண்டே திரும்பினார்கள்.

சீதாவும் அவள் கணவன் ஸ்ரீதரனும் உள்ளே நுழைந்தார்கள்.

ராஜேந்திரன் முகம் மலரப் போய் வரவேற்றான். "ஏன் இவ்வளவு நேரம்?" என்றான்.

"காரணமாத்நான்!" என்றான் சீதா.

"என்ன காரணம்?" எனக் கேட்டான்.

"இவ்வே! ஒரு வேளை அம்மா ஏதாவது பிரச்சினை செஞ் சாங்கன்னா? அதான் கூட்டம் இல்லாதப்ப வந்தோம்!" என்றான்.

"அதைப் பாத்துக்கலாம்மா," என்றான் ராஜேந்திரன். இருவரும் மணமக்களிடம் போனார்கள்.

அதே நேரம் அந்தப் பக்கம் வந்த பொன்னம்மா தின்ற வெறித்துப் பார்த்தாள்.

"ஏண்டா, பிரபு! யாரு வந்திருக்கா பாத்தியா? இதென்னடா கூத்து?" என்று மகனிடம் ஓடினாள்.

"சீதாக்காதாளேம்மா! அவ மாப்பிளை இந்த மாப்பிளைக்கு ஃபிரண்டாம். நாம என்ன செய்ய?" என்று கண்டு கொள்ளாமல் நகர்ந்தான் பிரபு.

திகைத்துப் போன பொன்னம்மா, ராஜேந்திரனை அழைத்தாள்.

"பாரப்பா! நீ பொன்னு கேட்டயென்னுதான் சரின்னேன். இதென்ன இவளையெல்லாம் உள்ள விட்டு உழப்பறீங்க?" என்றாள்.

"பெரியம்மா... ஒண்ணும் பிரச்சினை செய்யாதே. கல்யாணம் முடியட்டும்!" என்று அமைதிப்படுத்தி நகர்ந்தான். அப்போதைக்குச் சமாதானமானது போல் இருந்தாள். சற்று நேரம் கழித்துப் பரபரப்பாக மணமக்கள் இருந்த இடத்துக்கு வந்து.

"பார்நி... மோகனா... நான் இனி இந்தக் கல்யாண மண்டபத்தில் இருந்தேன்னா... நான் உப்புப் போட்டுச் சாப்பிடறவ... இவ்வே... நான் புறப்படறேன்," என்று பெட்டியைத் தூக்கிக் கொண்டு கிளம்பினாள்.

சீதா ஒரு பக்கம் கண்களில் நீர் திரள, பிரபுவின் கையில் இருந்த தன் குழந்தையை வாங்கிக் கொண்டு கணவனுடன் நடந்தாள்.

பிரபு அம்மாவைக் கண்டு கொள்ளவில்லை, மாறாகச் சகோதரியிடம் ஓடினான்.

"அக்கா... போகாதே, இரு. பிரச்சினையை ராஜா அண்ணன் பாத்துக்குவாரு," என்றான்.

சீதா தயக்கத்துடன் நின்றாள்.

எல்லாரும் பொறுப்பைத் தூக்கித் தன் கணவன் மேல் போடுவதை கவேதா ஒரு பயத்தோடும் கலக்கத்தோடும் பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள்.

ராஜேந்திரன் விரைவாகப் போய்ப் பொன்னம்மாவிடம் இருந்து பெட்டியைப் பிடுங்கினான்.

"சொன்னாக் கேளு... பெரியம்மா!" என்றான்.

"என்னதெதா சொன்னாக் கேக்கறது! உங்க இஷ்டத்துக்கெல்லாம் ஆடற ஆளு... நானில்லே..." என்றாள் அவள்.

வந்திருந்தவர்கள் வேடிக்கை பார்ப்பதை மோகனா ஒரு வேதனையுடன் பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள். அவள் முகத்தைத் திரும்பிப் பார்த்த ராஜேந்திரனுக்கு ஒரு கணம் மனம் உருகிப் போனது.

சுற்றிலும் பார்த்தான். அவனுடைய பெற்றோர்கள், கவேதா வின் பெற்றோர்கள், மோகனாவின் அப்பா எல்லாரும் திகைத்துப் போய்ப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். எல்லாருக்கும் பொன்னம்மாவிடம் பேசப் பயம். ஏதாவது எடுத்தெறிந்து பேசி விட்டால் என்ன செய்ய என்று தயக்கம்.

"நீ வா, பெரியம்மா! நாம் அந்தப் பக்கம் போய்ப் பேசலாம்..." என்று இழுத்துக் கொண்டு போனான்.

கவேதா, சந்தோஷ், மோனா மூவரும் பதட்டத்துடன் பின் தொடர்ந்தார்கள். மற்றவர்களும் வந்தார்கள்.

எல்லாரையும் மாப்பிள்ளையின் அறை வாயிலிலேயே நிறுத்தி விட்டு அவன் மட்டும் உள்ளே போனான்.

"பெரியம்மா! நடக்கறது உன்னோட பொண்ணு கல்யாணம். வந்திருக்கறதும் உன்னோட பொண்ணு. நீயே அவர்களை அவமானப்படுத்தினா எப்படி?" என்றான்.

"அது ஒண்ணும் என்னோட பொண்ணு இல்லை. ஒடுகாலி... அவளை உள்ள விட்டா ஊரு என்னடா பேசும்?" என்றாள் முறுக்கியபடி.

"ஊரைப் பத்தி உனக்கு என்ன கவலை? உனக்கு முக்கியமானவங்க யாரோ நாங்க எல்லாம் ஏத்துக்கறோம். இல்லே! அப்புறமென்ன?" என்றான்.

"போடா... நீ, எனக்கு மானம்தான்டா பெருசு!"

"சரி! நீ சீதாவிட்டே பேசாதே! கண்டுக்காதே!" என்றான்.

"அதெல்லாம் முடியாது. இப்படித்தான் இந்தக் கல்யாணம் நடக்குமின்னா... நான் போறேன்"

"பாரு... பெரியம்மா... உனக்குக் கிடைச்சிருக்கிற மாதிரி மாப்பிள்ளை... யாருக்கும் அமையாது. ஆயுசு பூரா உங்களுக்கு வருமானம் வர்ற மாதிரி ஏற்பாடு செய்யணும். செல்வம் யோசிக்கறாரு. திட்டம் போடறாரு!" என்றான்.

"அடப் போடா! சோத்துக்காக மானத்தை விட முடியுமா? ரெண்டு கையிருக்கு... உழைச்சப் பிழைச்சட்டுப் போறேன்!" என்றாள் பொன்னம்மா.

"அதை இத்தனை நான் செஞ்சிருக்கலாயில்லே? அப்புறம்... ஏன் பொட்டப்புள்ளைங்க சம்பாத்தியத்துல உடம்பை வளர்த்தே?" என்றான் கடுமையாக.

அவன் குரல் உயர்ந்ததைக் கேட்டுத் திகைத்து நின்றாள் பொன்னம்மா. தன் ஆட்காட்டி விரலை உயர்த்தி மிரட்டலாகப் பேச ஆரம்பித்தான் ராஜேந்திரன்.

"பாரு! பெரியம்மா! தொடர்ந்து பிராப்தம் பண்ணிகிட்டிருக்கறே, நான் பேசக்கூடாதுன்னு நெனச்சேன். பேச வக்கிறே. முப்பது வயசு வரைக்கும் சீதாவுக்குக் கல்யாணம் பண்ணணும்னு உனக்குத் தோணலே. அவளுக்கு ஒரு நல்ல மாப்பிள்ளை வரவும் கல்யாணம் செஞ்சுகிட்டா. என்ன தப்பு? இன்னை வரைக்கும் மோகனா சம்பளம் உனக்குத் தேவையாயிருக்கு. ஆனா, உன்னோட அதிர்ஷ்டம் மோகனா மாதிரி பொண்ணு அமைஞ்சது. கல்யாணத்துக்கு அதுவே பணம் சேத்திருக்கு. உங்களுக்கு வருமானத்துக்கு ஏதாவது வழி பண்ணணும்னு கவலைப்படுது. அதைப் பார்த்து உங்களுக்கு வாடகை வர்றமாதிரி வீடு கட்டிக் குடுக்க மாப்பிள்ளை பிள்ளை பண்ணியிருக்காரு. பிரபுவுக்கு, வெளார்க் ஷாப் வைக்க யாரு முன்பணம் குடுத்தாங்கன்னு நினைக்கறே. சந்தோஷ்தான் குடுத்தாரு. உன்ற மக எந்தக் கவலையும் இல்லாம தன்னோட

கல்யாண நிகழ்வுகளை யெல்லாம் சற்று நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

மோகனா அவன் கையணைப்பில் அடங்கிய வண்ணம்.

"ஏங்க! நாம ராஜா அண்ணாவுக்கு ரொம்ப நன்றி சொல்லணும் இல்லே!" என்றாள்.

"சரி! சொல்லீடுவோம்!" என்றான்.

"இந்தப் பிறவியில்லே, ஏழு பிறவிக்கும் நான் நன்றி செலுத்தணும்!" என்றாள்.

"அட! ஆண்டவா!" என்றான் அவன்.

"ஏன்?" என்பதுபோல அவன் பார்க்க.

"ஏழு பிறவிக்கும் நீயேவா? சேனஜே கிடையாதா..." என்று அவன் சிரித்தான்.

"சேனஜே கேக்குதாக்கும் உங்களுக்கு.... நாலு அடி குடுத்தா... சரியாய்ப் போகும்!" என்று அவன் சிரிக்க.

"அப்படியா... என்ன?" என்று அவன் கிறக்கமாகப் பார்க்க, அவன் அடைக்கலமானாள்.

இரண்டு நாட்களுக்குப் பிறகு...

எல்லாரும் சந்தோஷகுமாரின் வீட்டில் இருந்தார்கள்.

சீதாவும், பூதிரனும் காவலடிபன் முடித்துக் கிளம்பினார்கள்.

சமையல் உள்னில் வேலையாய் இருந்த பொன்னம்மா சட்டென வந்து, "டேய்! ராஜா இன்னைக்கு மத்தியானம் நம்ம வீட்டுச் சாப்பாடு. அவளையும் இருக்கச் சொல்லுடா," என்றாள்.

"யாரை?" என்றான் ராஜேந்திரன் புரியாதவனைப் போல.

"அதான்டா... உன்ற தங்கச்சியை!" என்றாள் பொன்னம்மா.

"யாரை... மோகனாவையா? சாந்தாவையா? இரண்டு பேரும் இருப்பாங்களே. எங்கே போய்டுவாங்க!" என்றான்.

அவன் நாடகம் பார்த்து சந்தோஷும், கவேதாவும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டார்கள்.

"இல்லடா... சீதாவை!" என்றான்.

"ஏன்? நீயே சொல்வேன். உன்ற ஓட்டுக்கு வரோணும்ன்னா... நீதானே கூப்பிடோணும்?" என்றான்.

பொன்னம்மா தயங்கினாள். ஒரு நிமிடத் தயக்கத்துக்குப் பின் பாசம் வென்றது. ராஜேந்திரன் குறுஞ்சிரிப்புடன் மௌனமாகப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றான்.

"இரு. சீதா! நம்ம வீட்டுக்கு வந்துட்டுப் போவியாம்!" என்றாள் பொன்னம்மா.

சீதா கணவனைப் பார்த்தாள். பூதிரன் மௌனமாக நின்றான். பொன்னம்மா புரிந்து கொண்டாள்.

அவனையல்லவா மூதலில் அழைத்திருக்க வேண்டும் என்பது தோன்ற -

"நீங்களும வாங்க, மாப்பிளே!" என்றாள் வணக்கம் சொல்லி.

"அப்படிப் போடு!" என்று சிரித்தான் ராஜேந்திரன்.

பொன்னம்மாவின் மூகம் சிவந்து போனது.

"பெரியப்பா! இங்க வாங்க!" என்று ராஜேந்திரன் அவசரமாக அழைக்க, பொன்னம்மாவின் கணவரும் என்னவோ ஏதோ என்று வந்தார்.

"பெரியப்பா! உங்க லைப் டைம்ல பாக்காத காட்சி... இப்பப் பாத்துக்குங்க..." என்றான்.

"என்ன?"

"பாருங்க... பொன்னம்மா பெரியம்மா வெட்கப்படறதை..." என்றான்.

பொன்னம்மாவின் முகம் மேலும் சிவந்தது. வெடிச் சிரிப்பு அடங்க வெகு நேரமாயிற்று. 'வொள்ளுடா... உனக்கு' என்றான் பொன்னம்மா.

'அப்படித்தான்... என் பொண்டாட்டியும் சொய்றா!' என்று அவளையும் வம்பிழுக்க, அவள் முறைத்தாள்.

"ஐய்யோ! எல்லாரும் முறைக்கறாங்க. சீதா! உடனே மூடு மார்ந்துக்குள்ளே அப்பா அம்மாகிட்டே ஆசிர்வாதம் வாங்கிக்க!" என்றான்.

வாங்கிக் கொண்டார்கள்.

பத்து மணி வாக்கில் தங்கள் அறைக்கு வந்து கவேதா நின்றுள். எந்த ராஜா எந்தப் பட்டணம் போனாவென்ன என்பது போல் ராஜேந்திரன் குப்பறப் படுத்து உறங்கிக் கொண்டிருந்தான். நெகிழ்ச்சியுடன் சற்று நேரம் பார்த்துக் கொண்டு தின்றான்.

மறுநாள் காலை!

சந்தோஷ குமாரும், ராஜேந்திரனும் கவேதாவின் வீட்டில் அமர்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

பெண்கள் எல்லாரும் கவேதாவின் அம்மா வீட்டில் வேலையாய் இருந்தார்கள்.

"அப்புறம் மாப்பிள்ளே, என்ன ப்ரோகிராம்?" என்றான் ராஜேந்திரன்.

"ஒரு நாளைக்கு மோனாவோட பேரண்டஸையும் கூட்டிட்டு ப்ரேரணை விட்டு விருத்து. அவ்வளவுதான் ப்ரோகிராம்."

"அப்பறம்... ஹனிமூன் எல்லாம் எங்கே போகப் போறீங்க?" என்றான்.

"போகப் போறீங்க இல்லை... போகப் போறோம்!" என்றான்.

"வாட்? உங்க ஹனிமூன்ல எனக்கு என்ன வேலை?" என்றான் ராஜேந்திரன்.

"ஏன்! ஹனிமூன்ல... நாங்க மட்டும் போகணும்னு கூல் இருக்கா? நீங்களும், கவேதாவும் வர்றீங்க..."

ராஜேந்திரன் இதை எதிர்பார்க்கவில்லை.

"ஆமாம். மச்சான்... டெய்லியில் வந்து எங்களுக்குக் குடித்தனத்துக்கு ஏற்பாடு செய்து குடுத்துட்டு, தாஜ்மஹால் பாத்துட்டு அப்படியே சிம்லா... போறோம்!" என்றான்.

"அட்றா சக்கை!" என்று மகிழ்ச்சியானான் ராஜேந்திரன்.

"என்னப்பா, பத்து நாள்ல வந்துடு வீங்களா?" என்றார் ராஜேந்திரன் அம்மா.

"ஆமாம்மா... மாப்பிள்ளை ரொம்ப ஆசைப்படறார்... நாங்க ரெண்டு பேரு மட்டுமே போய்ப் பதுசாக் குடித்தனம் ஆரம்பிக்கணுமே. நீங்க வந்தா நல்லா இருக்குமேங்கறார்!" என்றான்.

"சரி... சரி...போயிட்டு வாங்க..."

"கவேதா சாயங்காலம் வருவாளா?"

"ஆமாம்மா... பேக்கிங் முடிச்சுட்டு வந்துட்டா... கொஞ்சம் நிம்மதியா பேசிட்டுப் போலாமென்னா. அதுவும் சரிதானே!"

"நல்ல பொண்ணுடா, அவ, உனக்கு ஒரு விஷயம் தெரியுமா? நீ அவளுக்குன்னு மாசம் ரெண்டாயிரம் குடுப்பியாமே. அதுல ஒரு ஐந்நூறு ரூபாய் எனக்கும், இன்னொரு ஐந்நூறு ரூபாய் உங்கப்பாவுக்கும் பாக்கெட் மணின்னு குடுப்பாப்பா!" என்றான்.

ராஜேந்திரனுக்கே அது செய்தி.

"ம்... அப்படியா?" என்றான் ஆச்சரியமாக.

"ஆமாப்பா. நல்லதா ஏதாவது சமைச்சா அந்தப் பக்கத்து வீட்டுப் பையன் மூலமாக் குடுத்தனுப்புவா. எப்ப முடியல்லைன்னாலும் ஃபோன் பண்ணுங்கத்தை. நான் சமைச்சக் குடுத்தனுப்பறேம்பா..." என்றான்.

"ஓ!"

மேலும் சற்று நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்து விட்டுப் புறப்பட்டான்..

வழியெல்லாம் அவனுக்குச் சிந்தனை ஓடிக்கொண்டிருந்தது. தான் கொடுத்த பணத்தில் ஒரு பங்கைத் தன் அம்மா, அப்பாவுக்கே கொடுத்திருக்கிறான்.

இதில் ஆச்சரியம் என்னவென்றால் அவனும் அதேபோல் தன்னுடைய இரண்டாயிரம் ரூபாயில் ஒரு ஆயிரத்தை அவருடைய அம்மா, அப்பாவுக்கென்று கொடுத்து வந்ததுதான். ஒத்த சிந்தனை என்பது இதுதானோ என்று எண்ணிப் புன்னகைத்துக் கொண்டான்.

நான்கு பேருமே மலைத்துப் போய் நின்றிருந்தார்கள்.

பொள்ளாமி நிலவின் ஒளியில் தாஜ்மஹால் உள்ளத்தைக் கொள்ளையடித்துக் கொண்டிருந்தது. கிறங்கிப் போய் நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

சந்தோஷுமாகும் மோகனாவும் மெதுவாக நடக்க ஆரம்பித்தார்கள்.

கவேதாவும் ராஜேந்திரனும் அங்கேயே தாஜ்மஹால் கண்ணில் படும் வகையில் ஒரு இடத்தில் அமர்ந்து கொண்டார்கள்.

"எவ்வளவு அழகு! இல்லைங்க?" என்றான்.

"ம்..." என்றான் பேச்செழாமல்.

ஆழ்ந்த மௌனத்தில் கரைந்தார்கள்.

சிம்லா வந்து சேர்ந்தபின்னும் கூட அந்த நினைவு அவர்களை விட்டு அகலவில்லை. அடிக்கடி அதைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

கம்பெனியில் தெரிந்த ஆட்கள் மூலமாக ராகேஷ் சிம்லாவில் தங்குமிடம் ஏற்பாடு செய்து கொடுத்திருந்தான்.

அருமையான அந்த கெஸ்ட் ஹவுசில் இதமான குளிரில் ஐசுவர்யாவை உறங்கச் செய்து விட்டு முன்னறையில் இருந்த சோபாவில் சாய்ந்து அமர்ந்திருந்தான் ராஜேந்திரன். அவன் தோளில் சாய்ந்து அமர்ந்திருந்தான் கவேதா.

"ஹேய், கவேதா! என்னமோ செகன்ட் டைம் ஹனிமூன் வந்த மாதிரி இருக்குமே..." என்றான்.

"ம்..." என்றான் மெல்லிய குரலில்.

அதே நேரம் வெளியே வழக்கம்போல் சற்று தூரம் நடந்து விட்டு வரலாம் என்று கிளம்பிய சந்தோஷுமாகும், மோகனாவும் அந்தப்புறம் தயங்கி நின்றார்கள்.

"ஹேய்! ஸ்லீட்டி! ரெண்டு மூணு மாதத்துக்கு முன்னாடி அடிக்கடி சண்டை போட்டமே ஞாபகம் இருக்கா. பேய்ச் சண்டை போட்டயே நீ!" என்றான்.

"ம்" என்றான்.

"அப்ப எனக்கு ஒரு நாள் தோணுச்ச... கய்யாணம் ஆகறதுக்கு முன்னாடி எப்படா பாப்போம்ன்னு தவிப்பமே. இப்ப ஏன் இப்படிச் சண்டை? ஒரு வேளை சலிப்பு வருதோன்னு?"

"ம்... எனக்கும் கூட அப்படித் தோணுச்சங்க..." என்று நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தான்.

"சரி... சரி... அதுக்கு எதுக்கு நகர்றே? இப்படியே உட்காரு!" என்றான்.

அவள் வேசாகச் சிரித்துக் கொண்டு அவன் மார்பில் சாய்ந்து கொண்டாள்.

"அப்ப நான் நெறைய யோசிச்சேன். கய்யாணத்துக்கு முன்னாலே இருந்தது ஒரு கவர்ச்சி. ஒரு ஈர்ப்பு. எப்படா சேர்ந்து இருப்போம்னு ஒரு ஏக்கம்.

"ஆனா கய்யாணத்துக்கு அப்புறம் எப்பவும் ஒண்ணாதானே இருந்தோம். அதனால அடுத்ததா சொத்து குழந்தை வீடுன்னு கவனம் கொஞ்சம் மாறுதுன்னு புரிஞ்சது. ஆனா கடுமையான வார்த்தைகள் ஏன் விழுதுன்னும் யோசிப்

பேன். ஹேய்! அப்பத்தான் ஒரு புக்ல படிச்சேன் - சண்டையும் அன்பின் வெளிப்பாடுதான்னு."

"கேக்கறியா?"

"ம்..."

அப்போது சந்தோஷ்குமார், "ஹேய்! மோனா! ரொம்ப உபயோகமான அனாலிசிஸ் மாதிரி இருக்கே, உட்காரு கேட்போம்," என்று கிசுகிசுத்தபடி அமர்ந்தான்..

"அப்புறம்... எனக்கு அடிபட்டுச்சு பாத்தியா.. அன்னைக்கு நீ பட்ட பாட்டைப் பாத்துட்டுதான், நான் புரிஞ்சுகிட்டேன் எங்கடா போச்சு அந்தப் பழைய நேசம்னு கேட்டமே, அந்த நேசம் எங்கயும் போகவில்லை, உள்ளுக்குள்ளேயேதான் இருக்கு, நெருக்கம் இருக்கறதுனால்தான் சண்டை, கோபம், எல்லாம்னு புரிஞ்சுது!" என்றான்.

"ஆமா, நான் கூட அப்புறம் யோசிச்சேன். எனக்குக் காய்ச்சலன்னவுடனே ஐயா நாலு நாள் வீவு போட்டுட்டுக் கஞ்சி காய்ச்சிக் குடுத்தீங்களே! அதை..." என்றான்.

அவன் அவள் முகத்தை ஆழமாகப் பார்த்தான். "தன்னுடைய எல்லாத்தையும், எனக்கு வாரிக் கொடுத்த என் கண்மணிக்குக் கஞ்சி காய்ச்சிக் குடுத்தா என்னவாம்?" என்று சிரித்தான்.

"ஐயய்யோ... இந்தச் சிரிப்பே சரியில்லை!" என்று கவேதா முனகினாள். அவன் அதற்கும் சிரித்தான்.

"அப்புறம்தான் ஹாஸ்பிட்டல் இருந்த நேரத்துல யோசிக்க, சிக்கனம் பாத்து வீடு அவசரப்பட்டுக் கட்ட வேண்டாம். ரெண்டு பேரோட நிம்மதிதான் முக்கியம்னு முடிவுக்கு வந்தேன். அந்த நேரத்துலதான் உங்க அண்ணன் வந்து வேற விதமா உதவிக்கு வந்தேனுட்டாரு... அதுக்குள்ள உங்கண்ணன் கல்யாணமும் வந்துடுச்சு," என்றான்.

"கல்யாணம்னவுடனே ஞாபகம் வருது. ஆமா... என்ன இருந்தாலும் பொன்னம்மாத்தை கால்ல எதுக்கு விழுந்தீங்க?" என்றான் மனத் தாங்கலுடன்.

ராஜேந்திரன் ஆழ்ந்த யோசனையோடு பேசினான். தனக்குத் தானே பேசுவது போல் மெல்லிய குரலில் பேசினான்.

"ஹேய்! கனி! தமிழ்நாட்டோட புகழ்பெற்ற ஒரு மனோதத் துவ டாக்டரோட புத்தகம் ஒண்ணு படிச்சேன். அதுல ஆரம்பிக்கும்போதே -

"உறவுகள் சௌகரியமான பொய்கள் அவசியமான உண்மைகள் அப்படின்னு ஆரம்பிக்கறாரு. ரெண்டுமே ரொம்ப எக்ஸ்ட்ரீம்னு நெனக்கறேன் நான். வாழ்க்கையும் கூடப் பொய்ன்னு நெனைச்சா பொய்தான். உண்மைன்னு நினைச்சா உண்மைதான். பொன்னம்மா பெரியம்மாவுக்கு உள்ளூர ஒரு காமப் டௌக்ஸ். என்ன இருந்தாலும் பெண்களை நம்பி நாம் ஒரு வாழ்க்கை வாழ்ந்தமேன்னு யாரும் நினைச்சுக்கக் கூடாதுன்னு. அதனால்தான் தான் ஒரு முக்கியமான ஆளுன்னு காட்டிக்க வேண்டிய அவசியம் இருந்துகிட்டே இருந்தது. சின்னச் சின்னதாக பிரச்சினைகள் செஞ்சுகிட்டே இருந்தாங்க. நீ முக்கியமான ஆளுதான். ஆனா எல்லை மீறிட்டா நீ முக்கியமான ஆளா இல்லாமப் போயிரக் கூடிய அபாயமும் இருக்குன்னு காட்டத்தான் மிரட்டியும் பேசினேன். காலையும் விழுந்தேன். அதனால என்ன இப்ப? பிரிஞ்சிருந்த குடும்பம் சேர்ந்தது. கல்யாணமும் நல்லபடியா ஆச்சு. இப்ப அவசியம்னு வச்சுக்க... உன் காலையும் விழுவேன்!" என்று கபகபவென்று சிரித்தான்.

கவேதாவும் சிரித்தாள். "அதெல்லாம் காரியம்னா என்ன வேண்ணா செய்லீங்க!" என்றாள். அவன் ஆழமாகப் பார்த்தான்.

அவன் அவன் தோளில் செல்லமாக ஒரு தட்டுத் தட்டிவிட்டு.

"அது சரி. உறவுகளைப் பத்தி இவ்வளவு அவசரீங்களே. காதல், கல்யாணம் இதைப் பத்தி யெல்லாம் ஒண்ணும் படிக்கவியாக்கும்..." என்று கேட்டாள்.

"ம்... ஒரு பொண்ணும்... ஆணும் எவ்வளவுதான் நெருங்கிப் பழகினாலும் வாழ்க்கை முழுசும் இணைஞ்சிருக்கணும்னு நெனக்கறப்பத்தான் காதலே ஆரம்பிக்குதாம். அப்படிப் பார்த்தா நம்ம கல்யாணமும் சரி, உங்கண்ணன் மேரேஜும் சரி... லவ் மேரேஜ்தான்!

"அப்படிச் சிப்படி வீட்டை சொல்வீராதிங்க. உதை விழும்!" என்றாள் கவேதா.

"எவ்வாத்தையும் எவ்வார்கிட்டேயும் சொல்வாங்களை என்ன?"

"அப்பறம்...?" என்றாள் கவேதா கதை கேட்பவள் போல்.

"ம்... நீ கேட்கத் தயார்தான்னா, நான் பேசத் தயார். நிரந்தரம், நிறைவு, நாளும் வளர்ச்சி, இதெல்லாம்தான் மணவாழ்வின் குறிக்கோள்கள் அப்படிங்கறாரு. காதல் எந்த வயசில வேண்டாலும் ஏற்படலாமாம். அன்பு, அக்கறை, நெருக்கம், நட்பு எல்லாம் கலந்த உறவுதான் கணவன் மனைவி உறவாம். சரிதான் இல்லே!"

"ம்..." என்றாள் நெகிழ்ந்த குரலில்

"இப்ப பாரேன். உங்கண்ணன் கல்யாணத்துக்கு நான் முன்னால தின்னேன்னு அம்மணிக்கு என் மேலே ஒரு கருணை. கொஞ்சம் பக்கத்துல வாங்கம்மா...ன்னு கெஞ்சு கெஞ்சுன்னு கெஞ்சணும். இப்பத் தொட்டா உருகிருவீங்க போலருக்கு!" என்று சிரித்தாள்.

"கம்மா...யிருங்க... அண்ணன் ஏதாவது கேட்டுக்கிட்டு வைக்கப் போறாரு..."

"கேட்கட்டுமே... இப்ப நாம இதுவரைக்குக் பேசினதெல்லாம் அவங்களுக்குந்தான் பொருந்தும்!" என்றாள், சிரித்தாள்.

அதே நேரத்தில் உள்ளே சந்தோஷ்குமார், வெளியே வாக்கிங் போகும் எண்ணத்தைக் கைவிட்டு மனைவியை உள்ளே அழைத்துக் கொண்டு போனான்.

"பரவாயில்லை... மோனா! மச்சானே வெறும் விளை யாட்டுக்கார ஆசாவின்னு நெனச்சேன். ஆனா, அத்தனையும் விஷயமா இருக்காரு... கவேதாவும் லக்கிதான்!" என்றான்.

"நானும் லக்கிதான். இப்படியொரு குடும்பத்துல நுழையற வாய்ப்பைக் கடவுள் எனக்குக் குடுத்தாரே. உங்களுக்குத் தெரியாதுங்க. எங்கம்மா... எப்படியெல்லாம் ரகனை செய்வாங்க தெரியுமா? இப்ப ராஜா, ராஜாண்ணு ஒரே புகழ் மாவைதான்!" என்றாள்.

"நீயும் ரொம்ப நல்ல பெண்தான் மோனா!" என்றான்.

"என்ன... ரொம்ப ஐய் வைக்கறீங்க!"

"பொய்யில்லே... மோனா... உங்கம்மாவோட இருந்தும் சண்டை போடற குணம் இல்லாம இருக்கியே!" என்று முகம் நோக்கிக் குனிய, அவள் அவனைத் தள்ளி விட்டாள்.

"இத பாருங்க! என்னை என்ன வேணா பேசங்க எங்க அம்மாவைப் பேச வேண்டாம்!" என்றாள் கோபமாக.

சந்தோஷ்குமார் திடுக்கிட்டான். அவள் சட்டென்று சிரித்துக் கொண்டு அவன் மார்பில் முகம் பதித்தாள்.

"இப்பதானே ராஜா அண்ணா சொன்னாங்க... சண்டையும் அன்பின் வேறொரு வடிவம்தான். அதான் டிஸர் பண்ணினேன் இருந்தாலும் எங்கம்மா மாதிரி எனக்கு வர்லே!" என்றாள்.

"ஹேய்! யார் என் மாயியாரைப் பத்தி எது சொன்னாலும் சரி. நான் புகழ்த்தான் செய்வேன். ஏன் தெரியுமா? இப்படி ஒரு தங்கப் புதையலை எனக்காகப் பெத்து வளர்த்து வச்சிருக்காங்களே!" என்றான் கிறக்கமாக.

"குமார்..." என்று அவள் ஏதோ சொல்ல வர... "ஹேய்! போதும் பேச்சு. வெளியே போனா அவர்களுக்கு டிஸ்டர்

பன்ஸ். நாம உன்ற நம்ம ருமுகே போயிடலாம் நிறைய வேலையிருக்கு!" என்ற கைப்பிடித்து இழுத்துப் போனான்.

தங்கள் அறைக்குள் வந்த பின்னே -

சுவேதா கணவன் மார்பில் சாய்ந்து கொண்டிருந்தாள். "ஹேய் சுவேதா, மாசம் உனக்குன்னு ரெண்டாபிரம் குடுத்ததுவ எங்க அம்மா அப்பாவுக்குப் பாக்கெட் மணி குடுக்கறியாம்."

"யார் சொன்னாங்க?"

"அம்மாதான். இன்னொரு விஷயம் தெரியுமா? நானும் உங்க அம்மா அப்பாவுக்குப் பாக்கெட் மணி குடுக்கறேன், தெரியுமா?"

அவள் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தாள்.

"நிஜமாவா?" என்றாள். இருவரும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டு சிரித்தார்கள். மீண்டும் அவன் மார்பில் சாய்ந்து கொண்டான்.

"அவர்களுக்கு எவ்வளவு சந்தோஷம் தெரியுமா! இந்த கேரீங் அண்ட் ஷேரிங்தான் காதல். வேறென்ன? உண்மையைச் சொல்லட்டுமா?" என்றான் ராஜேந்திரன்.

"ம்!"

'தப்போ டைரட்டோ உங்கண்ணன் மோனாவை வைக் பண்ணிட்டாரு. பெரியம்மா பிரச்சினை பண்ண நேரம். வேசாத் திரும்பிப் பார்த்தேன் மோனா முகத்துல அப்படி ஒரு வேதனை. எனக்கு மனசே உருகிப் போச்சு. இன்னும் கொஞ்சம் திரும்பிப் பாக்கறேன். உன் முகத்துல அதுக்கு மேல ஒரு கலக்கம். அப்பதான் கொஞ்சம்கூட யோசிக்காம பொன்னம்மா... பெரியம்மா... கால்ல விழுந்தேன்!" என்றான்.

அப்போது சுவேதா... "இல்லைங்க... நான் அப்ப ரொம்பப் பயந்து போயிட்டேன். ஏன்னா... எவ்வாரும் பிரச்சினையை உங்ககிட்ட தள்ளி வுட்டுட்டாங்க. எனக்காக... எனக்காகத்

தானே இத்தனையும் கமக்கதீங்க! ஜெயிச்ச வரணுமென்னு தான்..."

"கவலையாப் போச்சாக்கும். மக்கு செல்லம்ஸ்..." என்று கொஞ்சி மகிழ்ந்தான். பிறகு, "இதுதான்... உன்னை சந்தோஷப் படுத்த நானும்... எனக்கு நீயும் போட்டி போட்டுட்டு செஞ்சமே... இதுக்குப் பேருதான்... அன்பு... நேசம்... காதல்... எல்லாம்... உங்க அண்ணன் நமக்குப் பணத்தால உதவி செய்ய நானு. நான் என்னோட ஒத்துழைப்பு, உழைப்பு எல்லாத்தையும் குடுக்கறேன். ஆக மொத்தம், எல்லாரும் நம்ம குடும்பம் நல்லாருக்கணும்னு நெனக்கறமே... அதுதான் முக்கியம்."

"ஆமாங்க..." என்றாள் நெகிழ்ந்த குரலில்.

"இன்னொரு நல்ல விஷயம் சொல்லட்டா?"

"ம்..."

"அடுத்த மாசம். எனக்கு ப்ரமோஷன். எங்க முதலாளியோட எல்லாக் கன்சர்னுக்கும் சேர்த்து அதாவது நானு பிராஞ்சுக்கு ஆஃபீசர் வீகல் அட்வைசர் போஸ்ட். எனக்குத் தனி ஆஃபீஸ், கார் எல்லாம் உண்டு!" என்றான்.

"அடப்பாவி... மனுஷா! இதை எப்படி இத்தனை நாள் மறைச்சீங்க?"

"மறைக்கல தங்கம்ஸ். நேத்துத்தான் கன்ஃபர்ம் ஆயி ஃபோன்ல தகவல் வந்துச்சு. அதை உத்தேசிக்கத்தான் எனக்கு இப்ப லாங்லீவ் குடுத்தாங்க!" என்றான்.

"ஐயோ! எவ்வளவு சந்தோஷமான விஷயம்..." என்று குதிக்காத குறையாய் மகிழ்ந்தாள் சுவேதா. சற்று நேரம் கலகலப்பாகப் பேசி மகிழ்ந்தார்கள் பிறகு சுவேதா மெதுவாக...

"அப்ப இன்னும் ஒரே ஒரு விஷயம்தான் பாக்கி!" என்றாள்.

"என்ன?" என்றான் கேள்விப் பார்வையுடன்.

"ஐஸ்வர்யாவுக்கு ஒரு தம்பியோ, தங்கையோ வேணும்..." என்றான்.

"கிராண்டெட்..." என்றான் சிரித்து.

"சுவேதா கண்களை அகல விரித்தாள். "நிஜமா?" என்றான்.

"நிஜம்தான்!" என்றான்.

"ஆமா... சுவி...! இதுதான் ரைட் டைம். ஐஸ்வர்யா திடீர் ரெகுவர் ஸ்கூலுக்குப் போயிடுவா. வரப்போற ரூட்டி கண்ணனுக்கு நாம டைம் குடுக்க முடியும்..." என்றான்.

"ஐயோ! எல்லாத்துலயும் பயங்கர பிளாஸிங்க்தான்!" என்று சொல்லிய அவளை அவன் மேலே பேச விடவில்லை.

"ஒரே ஒரு விஷயத்துக்கு மட்டும் எந்தப் பிளாஸிங்கும் தேவையில்லை. என்ன தெரியுமா? அன்பு செய்வது அதுக்கு மட்டும் அளவுமில்லை. கால நேரமுமில்லை." என்று முணுமுணுத்தான்..

பிறகு அங்கே மௌனமே நிலவியது. அன்பு மொழி தன் ஆட்சியைத் தொடங்கியது.

உறவுகள் என்பது ஒருவருக்கொருவர் ஆதரவு தர்பகிர்ந்து கொள்ள...நம்பிக்கை வைக்க... என்ற மனவகைகளிலும் காட்டிய தன் அன்புக் கணவனுக்கு அவன் தன் அன்பு மலர்களைச் சரமாய்த் தொடுத்து மாலை அணிவித்துப் பாராட்டுத் தெரிவித்துக் கொண்டிருக்கையில், அந்நியருக்கு அங்கே என்ன வேலை என்று குளிர்ந்த நிலவொளி கூட அங்கே தயக்கத்துடன் எட்டிப் பார்த்து, பின் தனக்கொன்றம் பெரிய தடையிருக்காது என்ற நம்பிக்கையுடன் மெல்லக் காலடி எடுத்து வைத்தது.

